

Láng Attila D.

HYPERION

REGÉNY

Internetes magánkiadás, 2006

© Láng Attila D., 2006

<http://lattilad.org>

*Krisznek,
mert Jane is ő*

1.

- *Janus–50* Terraluna, *Janus–50* Terraluna, itt négyes keleti, jelentkezz!
- Négyes keleti, négyes keleti, itt *Janus–50* Terraluna, harminckilenc-huszonhárom-negyvenöt. Leszállási engedélyt kérek harminchárom-kilencre, vétel.
- Négyes keleti *Janus–50* Terralunának, leszállási engedélyt harminchárom-kilencre D2-es leszállóra megadom, vétel.
- *Janus–50* Terraluna négyes keletinek, harminchárom-kilencre D2-esen leszállok, pálya-módosítás nincsen, vége.

A bajszos, jóképű pilóta oldalra és fölfelé mutatott.

- Nézze azt a villogó fényt ott messze, látja?

A másodpilóta ülésén, amit az ilyen kis interplanetáris utakon általában üresen szoktak hagyni, egy lány ült. Fehér kezeslábast viselt az intersztellárisok jelvényével és egy különös, sehol másutt nem látható rangjelzéssel. Bólintott.

- Két piros, két kék, két fehér. Akkor ez Hórusz osztályú hajó.
- Az bizony. Talán éppen a maguk *Uraniája*.
- Az nem lehet, már lent kell feküdnie a kikötőben.
- Talán késtek egy kicsit. A Callindrára nem sok Hórusz közlekedik.
- Ott van még a Demetria–Altair, azon a vonalon is azok járnak.
- Tényleg, most hogy mondja. Maga mindent tud?

A lány mosolyogva megrázta fejét, feje körül röpködtek barna fűrtjei.

- Mindent azért nem. De másodszor érkezem erre a bolygóra, hogy az *Uraniával* találkozzam, és a kettő között is sokat tanultam.
- Leszóljak az apjának, hogy jön?
- Már tudja. Egy hónapja szervezzük ezt a találkozót.

A kis Terraluna pontosan ért földet a D2-es leszállótéren. A lány kiszálláskor úgy tisztelgett, mint egy rutinos öreg űrbeli róka.

- Köszönöm, hogy beengedett a fülkébe, hadnagy úr.
- No hallja, egész hátralevő életemben mesélhetem, hogy velem utazott a Galaxis egyetlen élő főkadétja!

2.

Öt nappal korábban ért véget az iskola. Jane Carson az utolsó napokat azzal töltötte, hogy tükön ült.

- Maga fárasztóbb, mint valaha, Carson – mondta Waypole őrnagy, és az egész tanári kar egyetértett vele.
- Ha magából kettő lenne, szétesne a Galaxis – mondta Frobisher őrnagy, és ővele is egyetértettek.

De a srácok kárpótolták mindenért. Nekik ő volt Carson főkadét, a nagy callindrai sivatagi szörny, aki megmentette a szabotázs áldozatául esett *Uraniát* kétezer emberrel a fedélzeten. Ő volt a legfiatalabb az egész iskolában, mégis még a felsősök is lejöttek hozzá, hogy hallgassák a meséit, hogyan is volt, amikor az Alsuhailból átvitte a hajót a Kitalphába, hetvenezer mátrixról kezdve a szekventálást, s alig húszezret dobott ki, amikor csak úgy kivett egyet és bedobta a hipervezérlőbe. Akadt persze, aki nem hitte el; az ilyeneknek csak úgy odavetette, hogy kérdezzék meg Mr. Law-t. Ilyenkor gyorsan lekoptak, mert Mr. Law az igazgató barátja volt, és egyike annak a néhány navigátornak, akik időnként ellátogattak az iskolába, és olyankor mindent díszbe vágtak jó előre, és a főtér zászlórúdjára fölvták a Főparancsnokság lobogóját.

A tanárok nem voltak ilyen lelkesek. Számukra Jane rendellenesség volt: egy tizennégy éves gyerek, akinek még egy éve van a kadétiskola alsó korhatáráig, aztán ha azt elvégezte, akkor mehet tiszti iskolába, és onnan jöhet ide. Legkorábban kilenc év múlva. De hát ott volt Carson ezredes meg Kendall ezredes meg Law őrnagy meg Wright őrnagy, akik szétkürtölték az egész Főparancsnokságon, hogyan mentette meg Jane Carson a hajót a nyílt űrben, és aztán jött Mitchell tábornok meg Simpson tábornok meg Jenkins tábornok meg Rawlinson tábornok, akik mind látni akarták Jane-t, kezet fogni vele és elmondani vele az egész történetet, és egyáltalán nem normális módon reagáltak, amikor Law őrnagy közölte, hogy Jane-t föl kell venni az Aurora Melliorisra navigációt tanulni, mert östehetség. A normális mód az lett volna, hogy Law őrnagyot hosszabb időre szabadságolják, hogy pihenje ki az agyrémeit. De ők? Bólogattak, és jött a levél hiperpostán, hogy Jane Carson főkadétot soron kívül, azonnal, már októbertől vegyék fel, a Főparancsnokság fizeti a taníttatását.

Itt! A Galaxis legjobb navigátoriskolájában!

3.

Majdnem úgy alakult, hogy az utolsó pillanatban nem indulhatott el. A *Lavinia* július huszonötödikén, melliorisi idő szerint reggel huszonhét hetvenkor indul, ha a fene fenét eszik, akkor is. Erre az az örült Cauldwell nem huszonhét tízkor rendeli be?!

Úgy rohant végig a folyosón, mint akit kergetnek, aztán bevágódott Cauldwell irodájába.

– Carson hallgató, parancsára megjelentem, mit akar?!

Cauldwell döbbsen nézett rá az asztala mögül.

– Hogy beszél maga velem, Carson? Mi az, hogy mit akarok?

– Célratoró és egyenes kérdés, ezredes úr. Maga tanította, hogy célratorók legyünk. Hetvenkor indul a hajóm, úgyhogy ne vesztegessük az időt. Miért hívatott?

– Felőlem akár mehet is, Carson. Maga tett panaszt, nem én. Gondoltam, kivizsgálom, de ha ennyire siet...

– Persze hogy sietek. Lekésem a *Lavinia*t. Melyik panaszra gondol?

– Jogos a kérdés, maga hetente megereszt egyet. Ezt Hobson alezredes ellen tette, július tizedikén. Rémlík?

– Persze. Kilencezt adott nekem a saját hibájából.

– Ezt mondja maga. Hobson azt írta, hogy maga csak a Webster-lista egyharmadát írta le.

– Még jó. Harmincöt ötvenre volt kiírva az óra, én érkeztem negyvenötkor, erre kiderült, hogy a csoport fele már harmincnégy ötvenkor bent volt a teremben és írt. Hogy lett volna időm mindent leírni?

– Ha nem írt le mindent, miért várta el, hogy tízest kapjon?

Jane kihúzta magát.

– Ezredes úrnak jelentem, a kérdésre nem válaszolhatok.

– Ugyan miért nem?

– Ezredes úrnak jelentem, a válaszhoz véleményt kellene mondanom az ezredes úr elmeállapotáról.

Cauldwell vörös képpel állt föl az asztaltól.

– Ide figyeljen, Carson, maga a legpimaszabb hallgató, aki erre a bolygóra valaha betette a lábát. Függelmsértésért megbírságolom. A következő szemesztert azzal kezdi, hogy ezer terrait fizet az iskola pénztárába. Máskor meggondolja, hogyan beszéljen az igazgatójával. Lelépni!

Jane tisztelgett, lelépett, kiment, sarkon fordult, újra benyitott.

– Ezredes úr, panaszt kívánok tenni.

– Mit akar már megint?!

– Nézzen az órára. Huszonhét tizenöt. Ötven centádba telik az út innen a kikötőbe, a vámvizsgálat és a bezsilipelés legalább öt centád, a zsilipeket pedig indulás előtt tíz centáddal valószínűleg, ötten mindenképpen bezárják. Lekéstem a hajót maga miatt.

– És azt hiszi, érdekel ez engem?

– Azt, ezredes úr. A hallgatóknak az iskola köteles segítséget adni a szünet megkezdésekor a bolygó elhagyásához, amennyiben az önhibájukon kívül akadályokba ütközne. A rendtartás tizenhetedik pontja.

– Úgy? No jó, keresünk magának valami járművet, viszont ez esetben az ezer terrait most azonnal befizeti, nem pedig a szünet után. Ráér, amíg megkeressük azt a hajót.

– Eszemben sincs, ezredes úr.

– Ne éljen vissza a türelmemmel, Carson!

– Nehéz volna – felelte Jane szárazon. – Maga a legtürelmetlenebb ember, akivel életemben találkoztam. A köztünk levő függelmi viszony a szünet kezdetekor megszűnt, és a következő szemeszter megkezdéséig nem is áll helyre. A rendtartás negyedik pontja. Tehát semmilyen függelmsértést nem követhettem el.

Cauldwell egy egész percig hápogott.

– Ezt miért nem mondta az előbb? – kérdezte végül egy kicsit lecsendesedve.

– Mert azt parancsolta, hogy lelépni, és mert föltételeztem, hogy iskolakezdésig magától is rájön.

Cauldwell visszament az asztalához és leült. Lehajtotta kopasz fejét és gondolkodott.

– Carson hallgató!

Jane vigyázzba merevedett. – Parancs!

- Hogy szól a Webster-lista huszonkilencedik tétele?
 - Bitranszponált trivariáns mátrixduplensek szigma koeficienssel, kovariancia epszilon–zéta szegmensben.
 - Harminchetedik tétel?
 - Integrált tritranszponált kvadrivariáns mátrixduplensek omikron koeficienssel, kovariancia pi–ró szegmensben. De ilyenrel még soha senki nem ugrott a Galaxisban.
 - Hm. Ismertesse a huszonnégyes tétel mátrixkapcsolatait.
 - Egyes mátrixkapcsolat. Expass integrált transzponált alfa koeficienssel, inpass redukzív integrált transzponált zéta koeficienssel. Kettes mátrixkapcsolat. Expass integrált transzponált béta koeficienssel, inpass redukzív integrált transzponált omikron koeficienssel. Hármass mátrixkapcsolat. Expass integrált transzponált gamma koeficienssel, inpass redukzív integrált transzponált omega koeficienssel. Négyes mátrixkapcsolat. *Nihil*.
 - Úgy? S miért „nihil”?
 - Mert redukzív inpass nélkül nem lehet hiperugrani.
 - És miért nincs a négyes mátrixkapcsolatban redukzív inpass?
 - Mert a görög ábécé csak az omegáig terjed.
- Az ezredes elnyomott egy mosolyt.
- Kissé szakszerűbben, ha kérhetem.
 - Integrált transzponált delta koeficienssel végrehajtott expass esetén a redukzív inpass kovariáciája zéró szigmára csökken, ami a Hulster–Dickinson-egyenlet megoldásakor istenkáromlást eredményezne.
- Cauldwell fölkapta a fejét.
- Mi az, hogy istenkáromlást?
- Jane elvigyorodott. – Nem tudta, ezredes? Amikor az Úr Ádámot elhelyezte a paradicsomban, azt mondta neki: „Minden számmal szabad osztanod, csak a nullával nem!”

4.

Így esett, hogy a *Lavinia* Jane nélkül szállt föl, ő pedig a Főparancsnokság egy kis futárhajóján, a *Cellorid-717* Protoflax intersztellárison érte el az Altair-rendszert. Három napig tartott az út, de remek volt. Mitchell parancsnok úgy kezelte, mint egy igazi űrhajóst, még főkadétnak is szólította, és az egész hajót megmutatta neki. Persze nem csoda, egy űrhajós senkit nem tisztel jobban, mint azt, aki részt vett egy bajba jutott hajó megmentésében. Cauldwell-lel és kis csapatával se beszélhetne így, ha nem lenne mögötte az *Urania* esete.

A Protoflax persze a Sirtoson szállt le, nekik egy csomó elintézendő ügyük volt ott, engedélyük se volt máshova menni. De a parancsnok még az űrből elintézte, hogy egy Terraluna levigye a Callindrára, igaz, másfél napot várni kellett rá. De legalább egy kicsit körülnézhetett a Sirtoson.

Óriási volt. Látszik, hogy egy egész szektor fővárosa. Annyi volt ott a csoda, hogy egy évig nézhette volna, és akkor még ki se tette a lábát Altair Cityből. Ötszáz városa van a bolygónak,

egyik szebb, mint a másik, és van tengere is. Diasiklóval kiruccant oda is, amióta eljött az Alexáról, nem látott tengert. Már nagyon hiányzott. Kicsi tenger a sirtosi, alig nagyobb a bolygó felénél, de hát ha a partján áll az ember, minden tenger ugyanakkorának látszik. Fő, hogy ne legyen látható a túlsó partja.

Aztán jött a hívás, hogy a Terralunája a Sirtos-4 kikötőben száll le tíz perc múlva, és félórán belül el is indul. Már éppen dühöngött volna, mert a Sirtos-4 ezerkétszáz kilométerre volt oda, de a diszpécser azt is mondta, hogy küldenek érte VPC-t. Úgyhogy még végigsuhant alatta a bolygó egyötöde. Remekül nézett ki. Egyszer még visszajön ide.

5.

Alig indult el a kikötőben, amikor odakanyarodott egy autó és kiugrott belőle egy egyenruhás.

– Hát te mit keresel itt? Ez úrkikötő, nem sétatér! Az irataidat!

Jane elvigyorodott.

– Ni csak, maga az? Milyen régen nem láttam. Semmit se változott. Nem ismer meg?

A szép szál, szakállas kikötői tiszt összehúzta a szemöldökét. – Nem én. Hol találkoztunk?

– A hármas északin, éppen egy évvel ezelőtt. Akkor is így sétálgattam a kikötőben.

– Egy évvel ezelőtt tényleg a hármas északin dolgoztam, de rád nem emlékszem. Kérem az irataidat.

– Majd ha köszön és magáz.

A tiszt felhorkant, aztán közelebb lépett.

– Hát persze. Egy évvel ezelőtt is ugyanezt mondtad.

– Ugyanezt bizony – mosolyodott el Jane.

– Te... illetve maga valami tiszt lánya, ha jól emlékszem.

Jane bólintott.

– Nem callindrai, azt tudom. Hajóstitzt.

Jane bólintott.

– Jól van, én nem játszom magával kérdezz-feleleket. Kérem... illetve természetesen üdvözlöm a Callindrán, és most kérem az iratait.

Jane átadta a hajózáskönyvét.

– Jane Carson?

Bólintott.

– Úticélja?... Várjunk csak! – A tiszt tekintete megakadt a könyv egyik lapján. – Hány éves maga?

– Tizenöt, ha nincs ellene kifogása.

– Akkor miért van magánál az Aurora Mellioris-i Navigátoriskola által kiadott hajózáskönyv?

– Oda járok iskolába, mit gondolt?

– Tizenöt éves gyerekek nem járnak navigátoriskolába.

– De, van egy, aki igen.

A tiszt összeráncolt szemöldökkel nézte egy pillanatig, aztán zsebre vágta a hajózáskönyvet.

– Melyik hajóra tart maga? – kérdezte fürkész tekintettel.

– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra.

– Parancsnoka?

– Richard Carson ezredes.

A tiszt most már ott állt egészen közel fölötté.

– Mikor és hol érte baleset az *Uraniát*?

– Negyvennégy-kilencvenkettő-huszonnégy-hatvankilenckor. Alsuhail-rendszer, sztelláris pozíció delta...

A tiszt a combjára csapott. – Maga az! Maga az az iskolásgyerek, aki elparancsnokolta a sérült *Uraniát*!

– Ha már így rájött... – mosolygott Jane szerényen.

A tiszt meg se fordult, úgy intette közelebb a kocsit.

– Jöjjön!

6.

Félórába is beletelt, amíg elszabadulhatott a kikötői parancsnokságról. Összeismerkedett Jordan kommunikációs parancsnok őrnaggyal, Milligan kikötőtéri diszpécserparancsok őrnaggyal, McClure logisztikai parancsnok őrnaggyal és végül a kikötőparancsnokkal, Stevenson ezredessel, aki a kopasz fejével és a bikatermetével határozottan Cauldwellre hasonlított. Viszont sokkal több volt benne a jóindulat. Egy darabig elbeszélgettek az *Urania* esetéről és Jane navigátori jövőjéről, aztán az ezredes parancsot adott, hogy az összes papírmunkát soron kívül intézzék el, de Jane-t addig is vigyék át külön a hajójára.

A kikötői tiszt, Lyle főhadnagy tehát visszaült vele a kocsiba és kivitte a külső kikötőbe.

Jane újra ugyanazt az izgalmat érezte, amit egy évvel ezelőtt, amikor egyedül ült az autotaxiban és várta, hogy fönt a magasban feltűnjön az *Urania* tatjának fehérsége.

Várakozása nem tartott sokáig. A kis kikötői hatkerekű megkerült egy óriási Neutromaxot és három kis Terralunát, aztán kilőtt és két perc alatt elérte a hajót.

7.

Éppen olyan volt, mint egy évvel ezelőtt. Nem. Szébb. Hatalmas volt, kecses és hófehér. Hét-százhuszonkilenc méter ember alkotta szépség, a technika hatvankét méter magas temploma. Tizenkétfélmillió tonna gyönyörűség.

Lyle megsejthetett valamit az érzéseiből, mert még jókora távolságban lelassított, aztán meg is állt.

– Szép nagy hajó – mondta.

– Az – felelte Jane kiszáradt szájjal. – Az.

Ennél többet pillanatnyilag nem tudott mondani. Nézte a hajót, ami úgy feküdt a betonon, mint egy hasára fordított, roppant D betű, vagy inkább mint egy íj, éppen olyan, amivel odahaza Dél-Morganen célba löni szoktak. Csak ezt nem kézzel kell megfeszíteni, hanem egy száz méter hosszú atommáglyával. És messzebbre hord.

– Menjünk közelebb? – kérdezte Lyle, de Jane nem hallott belőle semmit. A máglyára gondolt, amit apa megmutatott neki, amíg a selmai kikötőben feküdtek és a hajót javították. Az utasokat már továbbvitték, egy hétig tartott megszervezni, de megoldották. Lebetonoztak egy óriási területet a kikötő mellett, ott szállt le az *Eunomia* Hórusz osztályú utasszállító, az ő hajójuk egyik ikertestvére. Amíg ezt meg nem csinálták, a Selmán egy Terralunának se volt hely leszállni, az egész kikötőt az *Urania* töltötte ki.

Akkor apa megmutatta neki az E szektort is, amíg a zsilipeket meg a HCCR-aknákat helyreállították, rengeteg idejük volt. Ötszáz rögzített kamera van ott hátul, plusz a karbantartó robotok kamerái, lehet hát látni mindent. Makulátlanul tiszta, fényben úszó folyosók, hatalmas hűtőtornyok, szerelőaknák, még óvóhelyek is azoknak, akiket valaha rossz sorsuk arra vetne, hogy belépjenek ebbe a radioaktív pokolba. A folyosók falain tízméterenként sorakoztak a radiométerek, konokul mutatták a fél sievert sugárterhelést. A szerelőaknában két sievert. A reaktorcsarnokban huszonöt sievert. A halálos adag négyszerese.

Eszébe jutott, amikor később, a D szektorban járva elvetődött a hátsó részre, ahol megtalálta az E szektor egyik bejáratát. Már ha bejáratnak lehet nevezni azt, amit két méter vastag ólomtömb zár el, és nyolc lekódolt biztonsági zárat kell felnyitni az elmozdításához. Négyet itt, a helyszínen, négyet a vezérlőben. Akkor beindul egy bombabiztos fogaskerekes szerkezet, és a száztonnás ólomdugasz hátrasétál a folyosóra, hogy meg lehessen kerülni és bemenni. De ilyen soha nem lehet, mondta apa, mert ha annyi minden elromlik, hogy embernek kelljen oda bemennie, akkor az az ember már úgyse tehet semmit.

– Tessék? – kapta föl a fejét hirtelen.

Lyle tréfás fintort vágott.

– Csupán azt kérdeztem, felismeri-e azt a hajót ott hátul, de látom, nemigen érdekli. Csak ami elől van.

Jane bólintott, aztán gyorsan hátrakapta a fejét. Gömbölyded, sötétkék valami magasodott fölélük.

– Ja, az csak egy Olympic teherhajó – mondta vállat vonva, és visszafordult az *Uraniához*.

8.

Az E8-as zsiliphez vitette magát Lyle-lal, oda, ahol annak idején először találkozott a négyes szakasszal. Remélte, hogy most is itt lesznek. A főhadnagy megvárta volna, amíg bezsilipel, de nevetve elküldte, biztosítva őt, hogy ebbe a hajóba ő mindig be fog jutni.

– E8-as zsilip hívja a P2-es zsilipet – szólt a távkomba, éppen úgy, mint tavaly.

– P2-es zsilip jelentkezik.

Ismeretlen volt a hang, de fiatal. Nyilván egy steward.

- P2-es zsilip, lépj összeköttetésbe az E8-as zsilippel és adj parancsot a nyitószervezetnek.
 - E8-as zsilip, ki van ott?
 - A nagy callindrai sivatagi szörny – felelte Jane jókedvűen. – Ha nem engedsz be, átfúrom a hajó oldalát és bemegyek ott.
- Akárcsak egy évvel ezelőtt, azonnal kinyílt az ajtó.

9.

Érdekes, odakint föl se tűnt, milyen forró a Callindra levegője, pedig vibrált a kikötő betonja fölött. Csak most vette észre, ahogy belépett a jó hűvös folyosóra. Egy lelket se látott. Vajon hol vannak?

Várt vagy fél percet, aztán rájött, hát persze, talán éppen a hajó túlsó végén vannak szolgálatban. Kár. Elindult hát befelé.

Ahogy elhaladt a zsilipörök pihenőszobájának nyitott ajtaja előtt, bentről köhintés ütötte meg a fülét. Odanézett.

A négyes szakasz állt odabent, két sorban, szemben az ajtóval, ünnepélyes vigyázzban. Ugyanaz a tizenkét fiú, fehér egyenruhában, kadéti rangjelzéssel – csak egyvalami változott rajtuk.

Az egész szakasz szakállt viselt, éppen olyat, amilyen az Alexán divatos.

Már éppen elmosolyodott volna, de észbe kapott és gyorsan balraátot csinált. A szakasz egy emberként tisztelgett neki.

Jane komoly arccal viszonzta.

A szakasz mellől előlépett a szakállas Munro steward, és feszes vigyázzban jelentette:

– Carson főkadét sivatagi szörnynek jelentem, az *Urania* tálalva van!

Jane fölnevetett. Hát hiszen steward, az a dolga, hogy tálaljon.

– Köszönöm! – felelte, és leengedte a kezét.

Egyszerre ugrottak neki mind, hogy kézzel kézre ölelgessék, dobálják a levegőbe és veregessék a vállát.

Végre, végre itthon van!

10.

Nem sok minden változott az *Uranian* egy év alatt. Még mindig apa volt a parancsnok, Mr. Law az első navigátor és Mr. Wright a főpilóta. A két másodpilóta még mindig Thornton és Whalley százados volt, a műszaki tiszt Ryan százados, a kommunikációs tiszt Mr. Forbes, a fedélzeti tiszt pedig Kjartansson százados. De a szállásmestert most Howard főhadnagynak hívták, a másodnavigátort pedig Shelton főhadnagynak.

Masters pere két nap alatt lezajlott. Neki tanúskodnia kellett persze. Ő volt a vád egyetlen tanúja, a Főparancsnokság nem engedélyezte további tanúk meghallgatását. Neki kellett

elmondania, hogyan adott neki tíz másodpercet a szállásmester, hogy átadja a hajó vezényletét neki mint rangidős tisztnek, miután Wright őrnagyot lefogatták, a többi magasabb rangú tiszt pedig „a vezénylet ellátására fizikailag képtelenné vált”. Így mondták mindhárom perben, ám bár az összes tiszt képes volt munkája ellátására, csak a D szektorból nem lehet irányítani a hajót.

El kellett mondania, hogyan parancsolt rá Fielding őrmesterre, hogy hat fegyverrel menjen át a két szobával odébb ülő Mastershez és tartóztassa le. Fieldinget nem hallgatták ki, mert Masters minden szavát megerősítette, igen, így volt, így történt. Persze ez csak a második napon volt, az első napon a tárgyalást elnapolták, mert Masters közölte, hogy feljelentést tesz Richard Carson ezredes hajóparancsnok ellen az *Urania* gondatlan veszélyeztetésének vádjával. A parancsnok, mondta Masters, példátlan és elfogadhatatlan módon egy tizennégy éves gyerekre ruházta a felelősséget egy kétezer utast szállító és rendkívüli állapotba jutott űrhajóért. Ő, Masters százados csak ezen a tarthatatlan állapoton akart változtatni.

Akkor Hutchinson tábornok elnapolta a tárgyalást akkorra, amikor tisztázódik, hogy joga volt-e Carson ezredesnek ezt tenni, és közölte, hogy az ezredes a tanítványa és a barátja, ezért elfogultnak érzi magát az ügyében, és kiment. Bejött helyette Williams tábornok, akiről mindenki tudta, hogy semmiféle hajóstisztet nem szeret, mert nem szereti az űrhajókat sem, és egész életében felszíni szolgálatot teljesített. Meghallgatta Masters vádjait, kikérdezte a tiszteket rang szerint növekvő sorrendben, utoljára apát, és kihirdette, hogy soha, sehol, semmiféle szabály nem rendelkezett arról, hogy kit szabad megtenni megbízott parancsnok-helyettesnek egy hajón. Arról van rendelkezés, hogy kit *nem* szabad, és Jane nem esik ezekbe a kategóriákba: nem kadét, nem cselekvőképtelen, és a szabályzat még csak azt se követeli meg, hogy egy megbízott parancsnokhelyettes nagykorú legyen; még jó, hiszen ott van Pembroke esete kétszáz évvel ezelőtt, aki csak tizenhat és fél volt és kihúzta a kátyúból a meteortalálatot szenvedett *Isabellát*. Úgyhogy apát fölmentette és Jane kinevezését a Főparancsnokság nevében utólag jóváhagyta.

Másnap Hutchinson folytatta Masters perét. Meghallgatta mindkettejüket, felolvasta Williams előző napi döntését, és kijelentette, hogy Masters a szabályszerűen kinevezett parancsnokhelyettes ellen lázadt. Lefokozta közkatonává, megerősítette a Carson ezredes által kirótt pénzbüntetést, és öt évre eltiltotta Masterset az utasszállító hajókról.

A tárgyalás után, a folyosón oda akart menni Mastershez, mondani egy-két szót, de az nem várta meg, elvágtatott dühösen. Azóta se látta. Később hallotta, hogy a Baten Kaitos egyik felszíni bázisára osztották be logisztikai gépkezelőnek.

11.

És hát ott volt Charles. Apa és Masters pere nem tartott semeddig, helyben a Minkaron folytatták le, és senki sem aggódott a kimenetelük miatt, mindenki tudta, mi lesz. Vagyis hát Charles perének kimenetele miatt sem aggódott senki, ott is mindenki tudta, mi lesz. Ő is tudta. Csak hát szembe kellett nézni Charlesszal, aki katasztrófába sodorta az *Uraniát*, aki közvetve okozta Forster sérülését, aki...

A tárgyalást egyenesen a Terrán tartották meg. Az *Urania* szeptember negyedikén szállt le a Rubalhalla Terrana negyvenkettesen, egy hónappal és két nappal később a menetrendnél, és egy kontinenssel távolabb. Három napjuk volt, hogy felkészüljenek a tárgyalásra, hetedikén hozza Charlest a *Stella*–349.

A felkészülés persze abból állt, hogy jól körülnézett a Terrán. Az úrkikötő körüli világra nem sok figyelmet vesztegetett, éppen olyan sivatag volt, mint a callindrai és a selmai. Persze volt némi különbség, ha az ember belegondolt, hogy valaha ezen a sivatagon arab kereskedők hajtották tevéiket, a Selmán és a Callindrán meg soha nem járt tevé. De amúgy nem különbözött. Úgyhogy apa repülőre ült vele és bekóborolták a környéket. A három napba két város fért bele, Mekka és Jeruzsálem, mert ő leragadt az ősrégi templomoknál és még ősrégibb romoknál. Itt vált igazán kézzelfoghatóvá, milyen öreg világ a Terra. Az Altair is nagyon öreg világ, de a Terrához képest csecsemő. A Terra már akkor öreg volt, amikor az Altairra még ember be nem tette a lábát.

12.

Szóval Charles. Ez volt a legnehezebb. A hallgatóság már a Minkaron is eléggé el volt képedve, amikor ő elmondta, hogy letartóztatta Masterst, de hogy a terraiak mit szólnak ahhoz, amit Charlesszal művelt, abba bele se mert gondolni.

Még szerencse, hogy nem kellett elmondania. Az ügyész indítványozta, hogy nézzék meg a vezérlő ellenőrző kamerája által készített felvételt, és a védelem nem kifogásolta. Hát megnézték. Onnan kezdték, amikor a szekventálás végén Charles megtörte a csendet és odaugrott, hogy befejezze. A szekventálást, az ugrást, a hajó és mindannyiuk létezését.

Látta magát a nagy képernyőn, amint a navigátorasztal előtt ül és az utolsó kétszázötven mátrix között próbál valami fogódzót találni, valamit, amibe kapaszkodhat, hogy ki tudjon végre választani egyet, mert csak tíz másodperce volt hátra.

A számláló most már kattánással figyelmeztette, hogy fogytán az ideje. Hirtelen eszébe villant, mi lenne, ha nem választana, ha kihagynák ezt a szakaszt, ha újraszámoltatnák a pálya-elemeket egy következő ugrásra. De ki tudja, mikor érnek legközelebb alkalmas pozícióba? Muszáj kórházba vinniük Forstert! Muszáj választania!

Valami zajt hallott a háta mögül, máskor csodálkozott volna, hogy a szekventálás csendjét megtöri valaki, de most észre se vette. Csak bámulta égő szemmel a kétszázötven mátrixot.

Ezúttal nem tette rá az ujját a fehér gombra négy másodperccel az óra lejárta előtt. Az ügyész megállította a felvételt, és hosszas beszédbe kezdett Charles felugrásáról, amit a kamera pontosan fölvelt. Aztán Charles ügyvédje válaszolt neki.

És így ment végig. Az ügyész is kielemezte, az ügyvéd is, mindkettő a maga szemszögéből. Az ugrást követő percek, amikor kérdések és válaszok csattogtak a vezérlőben; ő, Jane kérdezett, látszólag összefüggéstelenül, a hadnagy meg a kadétkok válaszoltak. Aztán behozták Charlest. Innentől kezdve szinte minden mondatot hosszasan tárgyaltak. Az ügyvéd megpróbált belekötni Jane viselkedésébe, de a bíró mindahányszor...

– Jane, elaludt?

13.

– Tessék?

– Percek óta szölongatom.

– Jaj, bocsánat... elgondolkodtam. Elnézést, őrnagy úr.

- Sejtem, hogy min – bólintott Law rosszallóan. – Már megint Charles jár a fejében, igaz?
- Igen. – Jane kilökte maga alól az ülést és fölállt. Mostanában leggyakrabban itt ült, oldalt a kommunikációs tiszttel.

Előrement a parancsnoki pulthoz, és mintegy megszokásból a műszereket kezdte pásztázni. Shelton fölnézett – mintha rosszallást látott volna a tekintetében, már megint.

- Tudja, Jane – úszott utána az őrnagy hangja –, nem könnyű feldolgozni a tudatot, hogy csalódtunk valakiben, akit jó embernek hittünk. Velem is megesett nemegyszer. Hát még ha ráadásul nekünk kell leleplezni az illetőt, sőt rendőrkézre adni... főleg olyan romantikus körülmények között, ahogy magával történt. De higgyen nekem. El fogja felejteni. Ha nem töltene minden idejét a vezérlőben...

Jane csak fél füllel hallgatta, pedig máskor még sajnálta is, hogy csak két füle van. Ha tíz lenne, az se volna elég, hogy Mr. Law rengeteg tudását mind meghallgassa. Mr. Wightről nem is beszélve. De most mással foglalkozott. Farkasszemét nézett Sheltonnal.

- Mr. Law – szólalt meg hirtelen, de ahogy a nevet kimondta, zavarba is jött. Az őrnagy mégse egy kadét, hogy csak úgy félbeszakítsa. – Elnézést kérek – fordult felé –, ne haragudjon, de azt hiszem, van egy kis problémám.

Law összevonta a szemöldökét és Sheltonra nézett, de nem sokat láthatott belőle, az ülés támlája javarészt takarta.

- Csak nem Mr. Sheltonnal?
- Nos... – kezdte Jane, és elhallgatott.
- Értem. Hagyjam egyedül magukat?
- Ha nem haragszik.
- Dehogy haragszom. Ha kellenék, lent leszek a kabinomban.
- Köszönöm, Mr. Law.

A vezérlő ajtaja becsukódott az első navigátor mögött, Jane pedig visszafordult a másodikhoz.

- Miért küldte ki az őrnagy urat, Miss Carson? – kérdezte Shelton kicsit meglepve.

A lány várt a válasszal. Elnézte Sheltont. Normális külsejű pasas. Nem túl jóképű, de nem is különösebben vonzó. Kerek arc, húsos orr, szeszínű szemek. A haja szőkés, rövid, a bajusza szintén. Alig van. Szakállja pedig – egyáltalán nincs.

- Tudja, Mr. Shelton – szólalt meg aztán –, én már a Callindra óta gondolkodom magán.
- Igazán?
- Igen.

E kurta válasz után még folytatta volna, de gondolt egyet és hátralépett a parancsnoki üléshez. Beleült és odahúzta Sheltonhoz, aki az ügyeletes navigátori ülést foglalta el.

Ezen az úton most ült először ebbe az ülésbe. Bármikor megtehetette pedig, apa megmondta neki.

- Sokat tanultam a tavalyi kalandunkból – jelentette ki. – Többek között azt, hogy mire figyeljek az embereken. Charles átejtett egy darabig, de a következőnek már nem lesz ilyen könnyű dolga.

Shelton bólintott.

– Maga nem tudja, hogy mentek itt a dolgok akkoriban – folytatta Jane. – Irányított maga már egy fél hajót egyedül?

– Még nem.

– Van valami, amit meg kell tanulni hozzá. Nem a hajó a fontos, hanem az emberek. Ők működtetik a hajót. Ha tud bánni az emberekkel, tud bánni a hajóval is.

– Így van. És aztán?

Jane érezte, hogy elvörösödik. Ezek az odavetett kurta kérdések, ezekkel megy az idegeire Shelton.

– Maga nem tetszik nekem – sűrítette négy szóba a mondanivalóját.

– Örvendek – felelte Shelton egykedvűen. – Még valami?

– Igen – vágta ki Jane bíborvörösén. – Van még valami! Nagyon vigyázzon, főhadnagy. Maga idecsöppent Charles helyére, és egyből nagy fiúnak érzi magát, amiért ekkora hajót navigálhat. Hát ne higgye, hogy az. Tudja, ki itt a nagy fiú? Akit ismernek és tisztelnek. Azt ajánlom, szokjon le a foghegyről odavetett válaszairól, mert átlátok magán!

– És mit lát?

– Egy senkit! – csattant föl Jane. – Egy senkit, aki azt hiszi, ismeri a hajót és a legénységet. Hát nem! Én ismerem ezt a hajót, aki a parancsnoka voltam. Maga engem nem nézhet le, mert rajtaveszt. Jó lesz, ha elgondolkodik azon, amit mondtam. És most tűnjön a szemem elől!

Shelton szenvtelen vonásain játszi mosoly tűnt föl.

– Én itt ügyeletben vagyok, Miss Carson.

Jane egy pillanatra meglepve nézett rá, aztán fölemelte a tekintetét. Hát persze, a vezérlőben vannak, és Shelton az ügyeletes.

Fölpattant és kiviharzott.

14.

Az út kétharmadát már megtették, illetve holnap lesz pontosan kétharmad, amikor maguk mögött hagyják a Deneb Kaitost. A nyolcadik naprendszerben járnak, és egész úton idegesítette őt ez a Shelton.

Már a bemutatkozásnál is. Mindenki, akivel *azóta* találkozott, úgy reagált, ahogy ésszerűen várható olyan esetben, amikor bemutatják neki az *Urania* megmentőjét – főleg olyanoktól, akik ráadásul éppen az *Uranián* szolgálnak. Mert az érthető, ha például egy olyan ember nem tulajdonít különösebb jelentőséget az ügynek, mint Mr. Carmichael, az iskola portása az Aurora Melliorison. Kedves öregember, aki egész életét azon az egy szem bolygón élte le, még nászútra se egy másik bolygóra vitte a feleségét, hanem föl északra, a Destion-tóvidékre. Nem tudja megkülönböztetni az űrhajót a repülő szőnyegtől, hát nem csoda, ha csak annyit felel Jane tettének hírére: „Derék, igazán derék. Aztán föl a fejjel, és ha ez a sok nagy melák kikezd magával, csak nekem szóljon!” Hát igen, Mr. Carmichael számára az ő egyetlen említésre méltó tulajdonsága, hogy olyan fiatal, amelyet még nem látott ebben az iskolában. Kényeztette is, ahogy csak tudta.

De Shelton?! Tizenkét éve űrhajós. Neki tudnia kell, mit jelent az: megmenteni egy bajba került űrhajót. Neki tudnia kell, mit jelent, ha valakit elvisznek az Intersztelláris Főparancsnokság saskatchewanai főhadiszállására, ott is egyenesen az Űrpiramis csúcsán trónoló legfőbb főparancsnokokhoz, és bemutatják nekik. Tizennégy évesen! A legtöbb űrhajós egy életen át csak álmodhat erről, vagy ha nagyon szerencsés, az ezredesi kinevezését tőlük veheti át. Még apa se volt ilyen szerencsés, neki az Altairon adták át a kinevezését.

Erre Shelton?! Kezet nyújt, és annyit mond: „Shelton főhadnagy. Jó napot.” Aztán másról kezd beszélni, mintha ő ott se volna. Hát kinek hiszi magát ez az ember?

De később is így ment, egész idő alatt. Amilyen kedves, udvarias, vonzó volt Charles... hát, ugye, amíg ki nem derült róla, ami kiderült, olyan nyers és goromba volt Shelton. Mintha a fejébe vette volna, hogy Charles ellentéte lesz minden szavával. Charles odafigyelt őrá, Jane-re, ámbar nem úgy, ahogyan szerette volna, Shelton észre se vette. Ha másokhoz szólt, ritkán hagyta el a száját tíz szónál több. Jane-nek átlag öt jutott. És még *soha* nem szólította főkadétnak!

De korábban kell fölkelnie, ha azt hiszi, túljár az eszén. Ő, Jane Carson főkadét tudja, mit rejt Shelton nyersesége. Készül valamire. Aligha hasonlót ahhoz, amit Charles művelt, ez az ember nem is olyan agyafúrt, mint ő volt. De forral valamit.

No persze... akárcsak Charlesnak, neki se jut eszébe, hogy számításba vegye őt is, Jane Carsont, a hajó titkos fegyverét. És ez lesz a veszte.

15.

A Deneb Kaitos különleges rendszer. Nyolc bolygójából öt lakott, holdjaik közül is vagy húsz. Itt halad át az Altair–Terra, a Rigel–Terra, a Sirius–Terra, a Rotanev–Sargas, a Capella–Proxima, a Vega–Sharatan, egyszóval az összes fontos galaktikus járat. Naponta harminc intersztelláris hajó száll föl valamelyik kikötőjükből. Legalább nyolcvan kikötő van a rendszerben. Ötször forgalmasabb, mint az Altair.

Mindezt részben apa mondta el, részben a kadétnak. Azt például Heywood magyarázta el, hogy miféle hely egy orbitális transzporterbázis.

– Olyan, mint egy sokemeletes ház, ami egy bolygó körül kering az űrben. Ha jön egy kisebbfajta hajó, mondjuk egy Protoflax, az bedokkol például a tizenhetedik emeletre, és eltakarja még a tizenhatodikat is. A mi hajónk viszont ilyen esetben lefelé egy, fölfelé hat emeletet takar le. Oda nem lehet közben dokkolni. Minden emelet egyforma, bárhova dokkolhatnak a hajók. Így a kikötői diszpécser szabadon rendezheti el a hajókat, a forgalomtól függően. A transzporterbázison az utasok nem sok időt töltenek, általában velünk egyszerre dokkol be az a hajó is, ami felhossa az indulókat a felszínről, illetve leviszi az érkezőket. Kocsival átmennek a bázis belsején és távoznak.

– És mi hova fogunk dokkolni?

– Mindig máshová – szólalt meg Riley. – A mi célpontunk általában a Coralia vagy a Nirriti, de a Helicon Denebisre is érkezünk már. A helybeliek döntik el a forgalomtól függően.

– Azt hittem, egy ilyen fontos járat mindig ugyanoda dokkol.

Jones jót vigyorgott.

– Olyan fontos járat az egész Galaxisban nincs, ami saját dokkolóhelyet kaphatna.

A kocsí megérkezett az A1 bejáratához. Jane az órájára nézett. Bármelyik percben megérkezhet a hívás a kikötőből.

– Menj csak – vágta hátba Wilson barátságosan –, nekünk most más dolgunk van.

Jane leugrott, intett nekik és fölszaladt a folyosón.

16.

– DKC–17 OTB hívja *Uraniát*. DKC–17 OTB hívja *Uraniát*.

Színtelen, fémes géphang volt.

Forbes lenyomta a távkom gombját. – DKC–17 OTB, itt *Urania* Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra. Vétel.

– *Urania* Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra, itt DKC–17 OTB. Kapcsolatjel BBQ 7713, kikötői kapcsolatot létesíts, vétel.

– DKC–17 OTB, itt *Urania* Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra. Kikötői kapcsolat létesítését BBQ 7713-as kapcsolatjelen visszaigazolom, vétel.

– Mi a szósz az a kapcsolatjel? – súgta Jane Barkworth kadétnak, aki mellette ült a vezérlő hátsó részén.

– Forgalmas rendszerekben egyszerre akár ezer hajó is vételkörzetben lehet. Mindig kapunk egy esetenként változó azonosítót, hogy meg tudjanak különböztetni minket.

Forbes közben átállította a távkomot kikötői kapcsolatra.

– BBQ 7713, kikötői kapcsolat kész. Minden rendben. Dokkolási célt kérek, vétel.

– BBQ 7713, dokkolási cél DKC–17 OTB 39. Dokkolási időpont harminchárom-tizenegy, vétel.

– BBQ 7713, DKC–17 OTB 39-re harminchárom-tizenegykor bedokkolok, vétel.

– BBQ 7713, utasegyeztetés, vétel.

Forbes átkapcsolt Howard főhadnagyhoz, hogy meg tudja beszélni az automatával, hány utast, mennyi csomagot és árut kíván kitenni a kikötőben, és mennyit kell elvinni helyette.

Jane az órájára nézett. Kilenc óra negyvenhárom, ISC-idő szerint harminckettő-kilencven. Nemsokára bedokkolnak.

– Mikor látjuk meg a bázist? – kérdezte Barkworthtól.

– Már látszik, Jane – szólalt meg a kadét helyett Wright –, nézze csak meg a jobb oldali vezetőkamera képét.

Gyorsan átkapcsolta a monitorját. Amit látott, kék-barna-fehér foltokkal tarkított gömb volt, a megszólalásig hasonlított egy lakható, sőt lakott bolygóra.

– Hát nem tudom – szólalt meg tünődő hangon –, nekem eléggé bolygószerűnek látszik.

– Az a Coralia, amit maga lát – nevetett a főpilóta recsegő hangon. – Nagyítsa ki a bolygó-felszín bal felső kvadránsát, és a tengerpart fölött keressen egy fényes fehér pontot.

Jane és Barkworth egy egész percig vadászott rá, hiába; akkor fedezték föl, amikor az *Urania* kisebb fordulatot tett a bolygó felé, és a fényes fehér pont megugrott a felszínhez képest.

– Megvan! Óriási relatív parallaxisa van. Várjon csak...

Jane visszajátszotta a pillanatot, amikor a pont elmozdul a bolygó képe előtt. Mikrovonalzót fektetett a képernyőre, lemérte a megtett utat és a bolygó átmérőjét, aztán logarlécre állította a szerszámot és számolt egy kicsit.

– Mennyi a Coralia egyenlítői átmérője?

– Tízezer-hatszázkilencven – felelte apa.

– Akkor a transzporter negyvenkétezer-hatszáz kilométeres magasságban kering – jelentette ki Jane magabiztosan.

Kis csend támadt, a tisztek a parancsnok szavára vártak.

– Jó eredmény – felelte apa, mérhetetlenül büszkévé téve őt –, első közelítésnek. – Erre meglepve kapta föl a fejét. – Milyen tényezőt hagyta figyelmen kívül?

Jane egy pillanatig csodálkozva nézett, előbb apára, majd a monitorra.

– Nem tudom. Mindent jól kellett számolnom.

– No, akkor játszd csak vissza még egyszer.

Jane szót fogadott, és árgus szemekkel figyelte, ahogy a fényes pont a tengerpartról beúszik a szárazföld belseje fölé, kétszeres lassításban.

Barkworth hirtelen a homlokára csapott. – Persze! Hiszen a... – és elhallgatott.

Jane gyanakodva nézett rá. – No?

– Bocsánat. Nem engem kérdeztek.

– Úgy is van – mondta Law őrnagy. – Ne segítsen neki, Mr. Barkworth. Jane, játssza le még egyszer.

Jane újra lejátszotta, most már háromszoros lassításban.

– Az objektum látszólagos elmozdulását helyesen mértem. A bolygó átmérőjét helyesen mértem. Az aránypárokat jól állítottam föl, a parallaxist jól... ó, te jó ég!

– No, rájött végre?

– Hát persze – sóhajtott Jane. – Hiszen a bolygónak is van parallaxisa. Az is elmozdult, és én nem vettem figyelembe.

– No látja.

Jane lemérte a bolygó elmozdulását is, ezt levonta a transzporter elmozdulásából, és újra számolt.

– Jelentem, a transzporter negyvenezer-háromszáz kilométeres magasságban kering.

– PH? – kérdezte Wright őrnagy.

– Parancsol? – lepődött meg Jane.

– A PH-t kérdeztem: a pontossági határt.

– Milyen határt?

– Jane, ha valamit megmér, legalább olyan fontos, hogy tudja, mennyire pontos a mérése, mint maga a mérési eredmény. Mit gondol, mennyire lehet ilyen távolságokról megmérni valamit egy vacak elektronikus vonalzóval?

A lány mérlegelt egy pillanatig.

– Nos, úgy gondolom, az elmozdulásnál nem tévedhettem többet egytized milliméternél, ami a valóságban... hatvannyolcezer kilométer. Akkor a bázis keringési magassága negyvenezer-háromszáz plusz–mínusz ötszáz kilométer.

– Ez már egész jó eredmény – mondta Wright. – Megdicsérem.

– Köszönöm, őrnagy úr – húzta ki magát Jane. – Megkérdezhetem az egészen pontos számot?

– Negyvenezer-kétszázkilencvenhét.

– Vagyis csak három kilométert tévedtem?

– Igen, de ne bízsa el magát. Ha a bázis kétszázhetvenen keringene, magának akkor is háromszáz jött volna ki, mert ezekkel az eszközökkel legfeljebb száz kilométeres pontosságot érhet el.

Jane fölállt az üléséről és csípőre tett kézzel fordult a főpilótához.

– Őrnagy úrnak jelentem, nem bízom el magam. Az orbitális transzporterbázis azonban nem keringhet kétszázhetvenen, mert akkor harminc kilométert tévedtem volna, és nem hármát. A bázis építői azért választották ezt a magasságot, mert figyelmes, udvarias emberek, akik ügyelnek rá, hogy a bázisuk magasságát számológató főkadétok csak három kilométert tévedjenek.

A tiszték jót mosolyogtak.

17.

A dokkolás csalódást okozott. Nem várta persze, hogy olyan bonyolult lesz, mint egy bolygóra leszállni, de némi munkára azért számított. De csak annyi volt az egész, hogy ráálltak egy megközelítési pályára, aztán szépen beevickéltek a dokkba, ahol Thornton százados egy gombnyomással megállította a hajót, és kész.

Ugyanígy történt a leválás is. Lezárták a zsilipeket, elindultak és jó keringést kívántak a DKC-17 OTB-nek.

Dögunalom.

A tavalyi útnak volt egy-két rossz tulajdonsága, legfőképpen Forster sérülése, de azt senki se tagadhatja, hogy legalább izgalmas volt.

18.

A nyolcadik csillagközi ugrás következett. Mind együtt voltak a vezérlőben, ahogy már annyiszor. Apa, Wright, Thornton, Whalley, Shelton, Ryan, Kjartansson, Forbes és három kadét. Az ő szakaszának három tagja: Riley, Stanton és Wilson.

– Tizenhét óra harminchét – mondta Forbes. – Mindenki készen áll, uram.

Apa leült a székébe és átfutotta a monitorokat. – Hipertéri műveletet megkezdeni!

Jane helyet foglalt Law háta mögött. Amióta maga is csinált hiperugrást, egészen más volt nézni az őrnagyot. Otthonosabb. Majdnem olyan, mintha ő maga csinálná.

- Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük – felelte Forbes. – Mr. Ryan?
- Minden kész. Zöld lámpa!
- Mr. Wright?
- Zöld lámpa!
- Mr. Shelton?
- Zöld lámpa!
- Mr. Law, öné a vezénylés.
- Köszönöm – mondta Law őrnagy. – Parancsnok, kérem a célpontot.
- Célpont az Asterope – felelte apa.
- Értettem, célpont az Asterope – felelte Law. – Galaktikus koordináták delta egy-három-zéró-öt, ró három-zéró-három, théta nyolc-három-hét-zéró. Hajórelatív koordináták delta három egész három-kilenc-hat, ró egy egész zéró-négy-három, théta egy egész kettő-egy-nyolc. Irányszög delta három-kettő-négy, ró nyolc-három-kilenc, théta hét-három. Pályamódosítást kérek irányszög delta három-zéró-zéró, ró egy-hét-zéró, théta egy-egyre.
- Pályamódosítást irányszög delta három-zéró-zéró, ró egy-hét-zéró, théta egy-egyre – felelte Whalley. – Pályamódosítás megkezdve tíz harmincnyolc.
- Mátrixszekvenciát megkezdem – nyomta le Law az élénkkék gombot. Az óriási képernyő megtelt tarka számsorokkal. – Deneb Kaitos express három-zéró-három omikron kilences transzponált alfa nyolcra, Asterope inpass három-három-kilenc omikron kilences reduktív transzponált delta háromra, kovariancia harminchárom alfa, gravitációs turbulencia tizenegy alfa. Mátrixszekvenciát kérek.
- Shelton elindította a szűkítőt. A tudása – Law szerint, márpedig az ő véleményére Jane igazán adott – sokkal felülmúlta Charlesét. Charlesnak jövőre lenne meg a mélyhiperje, ha el nem követi, amit elkövetett. Stevenson ezredes a Callindrán azt mondta, állítólag Charles még mindig hipernavigációt tanul. Elméletben persze, számítógépet ott is adnak nekik. Pedig örök életére eltiltották az űrhajózástól, szabadulása után valami felszíni munkát kell keresnie. De még azt sem űrhajósként, a Főparancsnokságtól kirúgták, az interplanetárisok se alkalmazzák soha többé semmire. Stevenson azt mondta, inkább cipésznek kellene tanulnia. Fura lenne. Charles, amint cipőket bütyköl a...
- Tessék? – riadt fel hirtelen, mert a nevét hallotta.
- Ha fölébredt, Carson főkadét – szólalt meg Wright reszelős hangja –, talán megmondhatná, milyen ugrást fogunk végrehajtani.
- Jane csak egy pillantást vetett a képernyőre.
- Webster hármast.
- Hm. Milyen összefüggés van az Asterope gravitációs viszonyai és azon tény között, hogy az ugrás a Webster-lista harmadik tétele szerint hajtódik végre?
- Jane megakadt. Hát, ugye, a gravitációs turbulencia határozza meg a... mit is? A monitorra sandított. Asterope-rendszerbeli pályájukon tizenegy alfás lesz a gravitációs turbulencia. Megvan! A csillag gravitációjától függ, hogy milyen pályára kell állniuk, ez pedig az inpass belépési értékeit határozza meg, de... hogyan? A Galaxisra, hogyan?!

– Helyes válasz – jutottak el füléhez Wright szavai, holott ő egy árva szót se felelt még a kérdésre. – Semmilyen összefüggés nincs.

Jane egyszerre érzékelte, hogy rászédtek, és hogy Wright téved. Hiszen van összefüggés! Volt olyan elővigyázatlan, hogy ki is mondja.

– De hisz kell lennie, őrnagy úr.

– Igen? No mi?

– Hát... a csillag gravitációja határozza meg a pályát, amire ráállunk.

– Úgy van.

– Ez pedig befolyásolja az inpass belépési értékeit... esetünkben három-három-kilenc jött ki.

– Persze.

Wright készségesen bólogatott, még a műszereit se figyelte, pedig – hopp, ott van – mindjárt befejeződik a pályamódosítás. Mégis mi az ördögért nem azzal foglalkozik, amikor az egész mátrixkapcsolati rendszer nem az ő asztala, hát mióta navigátor Wright?

– Az inpass belépési értékeiből áll össze a belépési faktor, a mi esetünkben omikron kilences, ami meghatározza, hogy milyen STN-faktorra kell transzponálni a reduktív variánst – jelen esetben delta háromra.

– Tökéletes, Jane – mondta Wright elégedetten. – És mit kérdeztem én?

– Hát... azt, hogy...

Jane hirtelen ráébredt, hogy mindannak, amit elmondott, az égvilágon semmi köze a kérdéshez. Wright nem ezt kérdezte. Sóhajtott.

– Őrnagy úr azt kérdezte, mi az összefüggés a célpont gravitációs viszonyai és a Webster-lista kiválasztási mechanizmusa között.

– És mit válaszolt maga?

– Semmit.

– És helyes volt a válasza?

– Igen, őrnagy úr.

– No látja. El kellett volna fogadnia, hogy jól felelt és nem forszírozni, hogy mégis inkább szeretne rosszul felelni.

Jane nem válaszolhatott, Whalley megelőzte.

– Pályamódosítást befejeztem – jelentette. – Kívánt pályán haladunk.

– Értettem – mondta Law. – Szekventálás indul.

Forbes lenyomta a gombot, s a vezérlőre ráborult a sötétség, hogy nyomban felragyogjon a jelzőfények ezerszínű, játékos varázslata. Jane most nem tudott igazán örülni neki. Füstölgött magában Wright miatt. Ez az ember állandóan... Mi... mi az?

Valaki megérintette a könyökét. Stanton volt az. Jane elé mutatott, ahol pirosan villogott az írásos kommunikátor jelzőfénye. Jane meglepve nyomta le.

NE SZÍVJA MELLRE. MAGA REMEK NAVIGÁTOR. WRIGHT.

Hát persze. Ő csak tudja, egy pilóta. És ha olyan remek, akkor miért froclizza folyton? Ha olyan remek... hé, várjunk csak!

Még egyszer elolvasta az üzenetet.

MAGA REMEK NAVIGÁTOR.

Navigáto-o-or? Nyilván azt akarta mondani, hogy az *lesz*. Elvégre...

Gyorsan lekopogta, vigyázva, hogy ne üssön zajt a billentyűzeten:

ÚGY ÉRTI, REMEK NAVIGÁTOR LESZEK, NEMDE? JANE.

Szinte pislogni se volt ideje, ott volt a válasz.

ÚGY ÉRTEM, AHOGY LEÍRTAM. WRIGHT.

Megkereste az őrnagyot. A helyén ült és őt figyelte. Aztán bólintott felé és rákacsintott.

Jane majdnem hangosan sóhajtott fel, de szerencsére idejében visszafogta magát.

Ez a főpilóta tényleg nagyszerű ember.

Law lenyomta a startgombot. A képernyő kinagyította a kiválasztott mátrixot, s az idő többszörösen csavarodó aranyfonalán végigszaladt a fénylő pont.

– Szekventálás befejezve.

– Hipertéri művelet befejezve – jelentette Forbes, és kigyulladtak a világítótestek.

A tiszték máris indultak volna, de apa fölemelte a kezét.

– Egy szóra, uraim. Csak részben kapcsolódik az iménti szóváltáshoz, amit mondani szeretnék. Uraim, kétségtelen, hogy utasszállító hajó vagyunk, nem pedig navigátor- vagy kadétiskola. Mindazonáltal arra kérem önöket, ha oktatást kívánnak adni legénységünk tapasztalatlanabb tagjainak, azt úgy tegyék, hogy utána ne legyen szükség külön írásos üzenetváltásra a megtépzott érzékenységük helyreállításához. Csak ennyit akartam mondani.

Kis csend támadt.

– Igazad van, Rick... – kezdte Wright egy fejbólintással, ám hogy ezután mit akart mondani, nem derült ki.

Jane csak azt érezte, hogy egy iszonyú erő oldalba rúgja, és úgy repül el, mint egy falevél a szélben, valahol Dél-Morgan partjain.

Aztán felüvöltöttek a vészhelyzeti szirénák.

19.

Föl akart ugrani, de nem tudott. Valami megállította a mozdulatot, még mielőtt hozzákezdett volna. Amin megtámaszkodott volna, megmozdult alatta. Stanton? Riley?

– Riley – nyögte. – Riley!

– Jane! – felelte egy hang, Wilsoné. – Fiúk, éltek?

– Élek – mondta Riley alig hallhatóan. – Másszatok már le rólam...

Jane-t arrébb lökte valami, valószínűleg a saját izmai, de nem tudott róla, hogy irányítja őket. Mellette Stanton igyekezett visszanyerni az uralmat végtagjai fölött. Wilson is nagy nehezen négykézlábra kecmergett. Riley a földön maradt.

– A fene...

– Mi van? – nyögte Stanton.

– A nyakam... – felelte Riley. – Valami van a nyakammal...

Jane ettől csodálatosképpen erőre kapott. Föltérdelt és rácsapott a távkomra.

– Itt vezérlő, orvost ide! Azonnal!

Már hangja is volt. Ahogy fölnézett, meglátta Forbest, aki tőle balra éppen ülőhelyzetbe kecmergett a padlón és a karját fogta. Szent Galaxis, és apával mi van?!

Jane talpra ugrott, vagy legalábbis megpróbálta. De már az első próbálkozásra is meglátta apát, aki a parancsnoki ülésben ült, parancsokat osztogatott és észvesztő sebességgel nyomkodta az egyik billentyűzetet. Mellette Wright és Whalley... Shelton... az ott Thornton... mind jól vannak, és Law?!

Law fehér fejét az ülése mellett, a földön pillantotta meg. Jane ereje ettől a látványtól tért vissza egészen. Talpra szökkent és egy ugrással mellette termett.

– Uram... uram, jól van?

– Azt... azt hiszem – érkezett a válasz.

– Megütötte magát?

– Nem... nem fáj semmim. Segítsen, Jane.

A lány ülőhelyzetbe támogatta a navigátort.

– Szent Galaxis – szólalt meg az, és váratlanul neki is visszatért az ereje. – Wright, mi történt?!

Jane követte a tekintetét, de a központi monitoron vibráló grafikonok neki nem mondtak semmit. Csak ekkor kezdett eljutni tudatához néhány mondatfoslány a szavakból, amik megállás nélkül ömlöttek a műszerek előtt ülő öt ember szájából és a különféle hangszórókból. Law közben Jane-re és az ülésére támaszkodva fölkelt és hátrarohant Forbes pultjához.

– Jelentést az AS-ről, jelentést!

– Vezérlő, itt A3, jelentkezz!

– Nincs visszacsatolás, DQC–1...

– Hármaskozatú vészhelyzeti jelzés az E szektorból!

– A nullás nem jelez ki, kapcsold az egyest...

– Vezérlő, itt B1, jelentkezz!

– Máglyabiztosítást a DDF–47-esre!

– Nincs kijelzés a hatos AS-től sem...

Jane úgy érezte, egy pörgő centrifugáliserő-generátorban ül. Megfordult. Stanton akkor segítette talpra Forbest, Wilson a padlón fekvő Riley fölé hajolt. Hirtelen eszébe jutott, hogy ő az egyetlen sértetlen ember a vezérlőben, aki csak áll és nem csinál semmit. Hol van egy távkom?!

– Vezérlő hívja a hajót – ragadott föl egyet –, vezérlő hívja a hajót. Orvost kérünk... sérültek vannak. – Szent Galaxis, csak nehogy pánikot okozzon. Hányan hallják ezt most? – A parancsnok és a főtisztek sértetlenek, dolgoznak a... szóval dolgoznak. Megsérült... Riley kadét és Forbes főhadnagy. Lássák el, akit kell, vége. – Lecsapta a távkomót a pultra, de azonnal föl is kapta megint. – Négyes szakasz azonnal a vezérlőbe, vége!

Kelleni fognak az emberek. Közben elkapta Stanton pillantását, hallotta az utolsó parancsot és bólintott, legalább akkor egy dolog van, amivel nem csinált hülyeséget. Odalépett hozzá, amint a fiú fölkapta Jane elárvult ülését, a talpára állította és lezötytyent rá.

– Stanton... mi történt?

– Nem tudom, Jane.

Stanton az általános helyzetjelentés gombját nyomta le először. Jane elhűlve látta a sárga és zöld számok között a pirosakat. Egy csomó piros volt. Ahogy Stanton továbblépett, még több pirosat látott. Már olyan is volt, amelyik villogott.

– Jézusom – mondta Stanton.

A máglya adatlapján *minden* szám piros volt. Semmilyen más szín nem volt azon az oldalon. És a legtöbb villogott is.

– Úristen, a máglya – suttogta Jane.

20.

– AS 26 nem felel!

– A P4-es lebiztosító sem felel. Ryan, mi a helyzet?

– A hármason 44 sievert, emelkedik. 870 fok, emelkedik.

– Itt Kjartansson, megpróbálom a QL-rendszert.

– A négyesen 70 sievert, emelkedik. 910 fok, emelkedik.

– Valaki juttasson már grafitot a négyesbe!

A vezérlő eszeveszetten cikázó vezényszavak és jelentések káoszává változott. Jane már többé-kevésbé ki tudta venni az eseményeket. A máglya hármas és négyes blokkja sérült meg, folyamatosan emelkedett a sugárzás és a hőmérséklet. De nem olvadt el. Még nem.

Végre! Berobogtak a fiúk, a négyes szakasz egymás hegyén-hátán, a többség körül se nézett, csak ugrottak a műszerek elé és próbáltak segíteni. Nem volt érkezése, hogy megszámolja őket, de úgy látta, mind megvannak. Dempseynek véres volt a homloka, de föl se vette, rohant dolgozni. Mögöttük jött két steward hordággal, ráfektették Rileyt, műanyag gallért tettek a nyakára és elrobogtak vele. Az egyik még odalökött egy csomagot Forbesnak, mielőtt elment. Injekció volt benne meg sín a karjára. Forbes le se ment, beadatta magának az injekciót Lemuella és sínbe rakatta a karját, aztán leült és az ép kezével munkához látott.

– Jane! – szólt rá Stanton. – Tudod kezelni a térradart?

– Tudom! – vágta rá.

– Akkor keress anyagi testet a közelünkben, valamivel össze kellett ütköznünk. Derítsd ki, fenyeget-e újabb ütközés veszélye!

– Értettem! – felelte, belevágódott egy ülésbe és ugyanazzal a mozdulattal kapcsolta a térradart. Frontális szektor negatív, ez az! Jobb hátsó kvadráns, két másodpercig se tartott megtalálni. Lássuk az adatokat róla. Tömege tizenkétfélmillió tonna, színe... mindegy, ezt úgyse érti, távolsága ezertizenöt méter... kilométer, nem?! Nem, méter, és nagyon lassan távolodik. Már ezerhúsz. Megvan, ez kell, harminchetes külső kamera. Nincs kép, miért nincs kép, persze, nyilván tönkrement a kamera. Fordítsunk oda egy előrébb levő kamerát, például a huszonnyolcast. Nincs kép, illetve van kép, csak nem látja az objektumot. Lejjebb! Nem, följebb! Merre lehet?! Az ürre, ott van!

Az Asterope fényében fehér test úszott az űrben, ezerhúsz... már ezerharminc méterre a hajótól. Itt közvetlenül mellettük, ha nem az űrben lennének, pár perc lenne gyalog. Ez egy hajó. Egy óriási hófehér hajó!

– Egy hajóval ütköztünk! – kiáltott föl Jane.

Csodálatosképpen a hangja eljutott apához, pedig elég messze volt tőle.

– Keress vele kapcsolatot, Jane! – harsogta túl apa a hangok dzsungelét.

Kapcsolatot, lássuk csak, hogyan találjon... megvan, ez az. Külső kommunikátor. De milyen hullámhossz? Persze, hülye kérdés. Az A0-s, vészhelyzeti!

– *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek, vészhelyzet! Kapcsolatot keresünk. Itt *Urania*, itt *Urania*, válaszoljatok!

Süket csönd. Szent Galaxis, a fülhallgató. Gyorsan föltette. Abban is süket csönd. Most már tényleg süket csönd, mert nem hallotta a vezérlő sokszólamú zaját.

– *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek, vészhelyzetben vagyunk, válaszoljatok! *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek, vészhelyzet! Válaszoljatok! Vétel!

Csőnd. Vagy nem hallják, vagy nincs, aki válaszoljon. Talán meghaltak az ütközésben. Vagy... lehet, hogy ez egy sok éve eltűnt hajó, ami mostanáig itt keringett, és ők belerohantak?

– *Urania* hívja a mellette keringő objektumot. *Urania* hívja a mellette keringő objektumot. Vészhelyzet! Válaszoljatok! Itt *Urania*, itt *Urania*, válaszoljatok, vétel!

Semmi.

Lássuk csak. Nem sokat ért kódnyelven, de egy vészhívást csak le tud adni. Ha van azon a hajón egy működő számítógép és egy adó-vevő, válaszolnia kell.

Kódolóra kapcsolt és gyorsan leírta:

– AAA *Urania* AAA *Urania* CQ CQ TM.

Az AAA jelet mindenki ismeri. Az a vészjel.

Ez az! Azonnal jött a válasz!

– RE AAA *Urania* RE AAA *Urania* CQ CQ AAA *Hyperion* AAA *Hyperion* REP REP TM.

Tehát a neve *Hyperion*, jelzi, hogy ő is bajban van és választ kér. Nem, a válaszadás a RE, a válaszkérés a REQ. Mi a REP? Ja igen, jelentést kér, nem választ. Ne kérjen jelentést, adjon!

– *Hyperion* REP TM.

– AAA *Urania* ST *Hyperion* AAA ST AAA NCN NDR NHY NEP NPR...

És így tovább, több soron keresztül. Ebből egy kukkot sem ért. Illetve az ST-t igen, az az állapotjelentés, és az állapotuk AAA, vagyis vészhelyzet. Te jó ég, hát itt a kódkönyv gombja. Nézzük csak... NCN, NCN... lecsökkent kommunikációs képességek. NDR, lecsökkent térnavigációs képességek. NHY, lecsökkent hipernavigációs képességek. Jó, szóval az összes képességük lecsökkent, mindegy. Mi legyen a következő lépés? A parancsnok!

– *Hyperion* QCM TM.

– AAA *Urania* NCM AAA TM.

Nincs parancsnok? Nincs parancsnok?! Mivel lehet megkérdezni... hülyeség, a gép úgyse tudja, miért nincs parancsnok. Lehet, hogy tíz éve halott, és ez egy elveszett hajó. Vagy lehet, hogy éppen ugyanúgy csépeli a billentyűket, mint apa, csak a gép nem tud róla, mert náluk meg úgy ment tönkre valami. Hopp, megvan!

– Vezérlő hívja szállásmesteri irodát.

– Itt Howard, parancs!

Azonnal jött a válasz, úgy látszik, tükön ül.

– Főhadnagy, ismer *Hyperion* nevű hajót?

– Nem...

– Kár. Vége. Vagyis nem! Howard, mi a helyzet a hajón?

– Több száz könnyű sérültünk van, súlyosról eddig nem érkezett jelentés. Folyik az állapotfelmérés a B szektorban.

– Műszaki sérülések?

– A mi szektorunkban nem jelentettek.

– Jó, vége.

Oké, tehát a másik hajóról nem tudunk meg semmit. Vajon az ő máglyájukkal is baj van? Hogy lehetne ezt...

Letépte a fülhallgatót és körülnézett. A vezérlőben nem változott semmi, mindenki dolgozott, mint az örült. Mellette Wilson ült, az ő képernyőjén is piros számok voltak.

– Wilson! Hogy lehet adatokat megtudni egy másik hajó máglyájáról?

– YST! – A fiú a fejét se emelte föl, úgy vetette oda. Meg se kérdezte, miféle másik hajó.

Hát nézzük. – *Hyperion* YST TM.

– AAA *Urania* YST OK TM.

Hát ha OK, OK, de mit tud meg ebből? Nini, egy lámpa a képernyőn, *Hyperion* felirattal. Lássuk.

Megérintette a feliratot, és azonnal megjelent az ismerős állapotjelző képernyő, pontosan úgy, ahogy már annyiszor. Éppen csak a tetején ott kéklett hatalmas betűkkel: *Hyperion*.

Remek. Lássuk a máglyát... Zöld. Minden zöld! A *Hyperion*nak nincs baja a reaktorával.

Annál több volt a piros szám a kommunikációs részlegben, a tér- és hipernavigációnál, a központi számítógép mindenféle részeinél, meg még sokhelyütt. Nem mindent értett belőle.

Mivel folytassa? Stanton azt mondta, derítse ki, várható-e újabb ütközés. Nézzük a távolságot. Ezernégyszázhárom méter. Folyamatosan távolodnak. Rajzoljuk föl a két hajó pályáját.

Kivetítette a hajók pályáit, és már tudta, hogy újabb ütközéstől nem kell tartani. Távolodnak. Legközelebb akkor ütközhetnének, amikor lassú sodródásukkal megtettek egy egész kört az *Asterope* körül, de ez az *Uraniának* négyszáz, a *Hyperionnak* ezeröttszáz évbe telne. Vissza-fordította a pályaelemzőt, a múlt felé, megnézte, hogyan alakult a két hajó pályája ezelőtt.

Az útvonalak egy pontban találkoztak, a pont mellett megjelent egy csomó számérték rövidítésekkel; alighanem a hajórelatív koordináták és talán a becsapódás sebessége meg hasonlók. Továbbforgatta visszafelé. A *Hyperion* pályája elmozdult az *Uraniától*, aztán megszakadt egy „nincs adat” felirat mellett. Az *Uranié* is megszakadt valamivel az ütközés előtt, de itt egy mátrixkapcsolati referencia állt.

Világos. A két hajó majdnem egyszerre ugrott be ebbe a naprendszerbe, és nem volt már idejük módosítani a pályájukat, sőt arra sem, hogy észrevegyék egymást. Az *Urania* pályája az ütközés előtt... lássuk csak... negyven másodperccel kezdődött. Ennyi idő telt el az ugrás és az ütközés között. A *Hyperion* pályája az ütközés előtt egy másodperccel indult. Vagy ott ugrott be a rendszerbe, vagy a pályaelemző onnantól ismeri az útvonalát. Elvégre ez az *Urania* pályaelemzője, honnan tudná, mi volt a *Hyperion* pályája az ütközés előtt? Csak az ütközés előtt szerezhetett volna róla tudomást, de akkor riaszthatott is volna, elvégre az a dolga.

Hát ez mi? Lám csak, ezt nem is ismerte. A hajók egymáshoz viszonyított helyzete az ütközés pillanatában? Ezen a rajzon már nem két pont a két hajó, hanem alakjuk, testük van. Akkor megtudhatja, hogyan ütköztek össze...

Kinagyította a rajzot.

A *Hyperion* orral rohant bele az *Urania* tatjának jobb oldalába.

Akkor... akkor ez nem lehet elveszett hajó, mert ők rohantak az *Uraniába*, nem fordítva. Tehát ugrás után voltak. Ha nekik a máglyájuk sérült meg, éspedig a hármas és a négyes blokk, vagyis a két jobb oldali, akkor a *Hyperionnak* az orrán kellett megsérülnie. Ott van a vezérlő. Azért nem válaszolnak! Lehet, hogy az egész vezérlő romokban hever, a tisztikar pedig halott. Hiszen közvetlenül ugrás után voltak, a legtöbb tisztnek a vezérlőben kellett lennie náluk is.

Szerencsétlenek...

21.

Fölkelt és előrement a parancsnoki pulthoz. Megállt apa ülése mellett és körülnézett.

– Ezerhatszáz fok a hármason – jelentette Shelton –, emelkedik.

– A négyesen kétezer – mondta Thornton. – Muszáj megállítanunk valahogy!

– Nem fog menni – mondta Ryan a jobb sarokból. – Kénytelenek leszünk megszabadulni mindkét bloktól.

– Nem tudjuk leválasztani, nem él a rendszer – szólt apa.

– Akkor is – felelte Ryan. – Le kell robbantani a jobb oldalt. Ezredes úr, kérek engedélyt.

– Nem engedélyezem, Ryan. Whalley, kapcsoljon ki mindent a CC33-astól hátrafelé, és koncentrálja az energiát a lebiztosítókra!

– Parancsnok – szólt megint Ryan –, a négyes már kétezer-háromszáznál tart.

– Akkor sem.

- Meg fog szaladni a máglya!
 - Nem tehetünk mást, Ryan! Fél máglyával nem tudunk ugrani! Whalley, mi a helyzet?
 - Nem működik, uram!
- Jane úgy érezte, meg kell szólalnia.
- Apa?
 - Jane? – Apa hangja érzékeltette, hogy csak nagyon rövid és nagyon fontos mondatokra van ideje.
- Jane igyekezett tömondatokba sűríteni.
- Tudom, mi történt. A *Hyperion*nal ütköztünk össze. Az ő máglyájuk épen maradt.
 - Beszéltél velük?
 - Csak kódnyelven. NCN NDR NHY, és így tovább.
 - Küldj egy QCM-et.
 - A válasz NCM.
 - Helyzetük?
 - Alig ezer méter, lassan távolodnak.
 - Biztos, hogy ép a máglyájuk?
 - Minden érték zöld.
 - YST alapján?
 - Igen.
 - Anthony? – fordult apa hirtelen Wriighthoz, illetve nem is fordult, a tekintetét továbbra se vette le a monitorjáról. Megállás nélkül csapkodta a billentyűket.
 - Értem, mire gondolsz, Rick – felelte a főpilóta. – Nagyon kockázatos vállalkozás.
 - Van más választásunk?
 - Van, ha meg tudjuk fékezni a máglyánkat.
 - A négyes háromezren jár, uram – jelentette Ryan.
 - Ryan, engedélyezem az előkészületeket. Végrehajtás kizárólag egyértelmű parancsomra.
 - Értettem! – Ryan kivágódott az üléséből és futva indult kifelé a vezérlőből. Menet közben utasításokat osztogatott egy kézi távkomon.
 - Kjartansson, mi van? – reccsent Wright a mikrofonjába.
 - PLP 43 – jött a válasz –, tovább emelkedik a koncentráció a teljes nullanégy-tizennégyes vonalon. A BBN folyosó teljesen piros. Minden rendszer áll a tizennyolcastól kezdve.
 - Jane! – csattant apa. – Milyen irányba esik a másik hajó?
 - Delta hat-egy, ró zéró-kettő, théta három-kilenc – jelentette Jane.
- Apa áttekintett néhány műszert. – Thornton, deltázza át! Ryan, mi a helyzet?
- Egy percet kérek, uram! – jött a válasz azonnal.
 - Siessenek! Whalley?

- Nincs javulás, uram!
 - Wright?
 - Negatív. Mindkét blokk teljesen halott és irányíthatatlan.
 - Law?
 - Megerősítem – jött hátulról a felelet. – A blokkok halottak. Négyezer fok fölött.
 - Thornton!
 - Fordulás befejezve, uram!
 - Készüljön távolodó manőverre. Hol tart, Ryan?
 - Még fél perc, uram! – harsant a távkom.
 - Ryan, a parancsom: ha elkészültek, kérdés nélkül, azonnal robbantani! Robbantsák le mindkét blokkot!
 - Értettem, hármas és négyes blokkot lerobbantjuk! Gyerünk, Reeves, zárja le és csavarja, mindjárt olvad az egész istenverés! – A százados nyilván elfelejtette kikapcsolni a vezérlőnek szóló csatornát. – Négy-három, mi a helyzet, Mayo? Már csak hatszáz fokunk van! Zárják le ott is! Strong, a robbanófutókat! A jobb oldalon az összeset teljes hatásfokra! Zárószelvényeket kioldani! Négyszáz fok, az istenit! Adjanak rá mindent, háromszáz fok, üssék le a szelepeket, töltést rá, a hátsókra is, zsilipszelvényt átsütni, kétszáz fok, gyújtást indíts! Gyújtás, gyújtás, az istenfáját!
 - Indítom! – vágta rá Thornton.
- Az *Urania* megremegett, mintha a háta borsózna, aztán csend lett.
- A műszerekről hirtelen eltűnt az összes piros szám, zöldek jelentek meg helyettük. A grafikonok megváltoztak, a mutatók visszaugrottak.
- Vezérlőnek jelentem, a blokkokat lerobbantottuk! – harsogta Ryan diadalmasan a távkomból. – Az egész forró örültséget kilőttük az ürbe!

22.

A bejelentést nem követte üdvívalgás, senki se adott hangot örömmek. A tisztek és a kadétok ülésükbe roskadtak és fújattak a megterheléstől. Law a homlokát törölgette. Stanton a képernyőjére hajtotta a fejét és sóhajtott.

– Ezt megúsztuk – dünnyögte Thornton.

– Meg – jött hátulról Heywood hangja.

Jane csöndben várakozott, hátha valaki elárulja neki, mi is történt tulajdonképpen.

– Bemértem a máglyát – jelentette Whalley. – Delta kilenc-hét, ró három-nyolc, théta kettő-kilenc. Sebessége percenként ezerhatszázöt méter. Külső hőmérséklete nyolcszáz... ezerszáz... ezeröttszáz... gyorsan emelkedik. Hatszáz sieverten sugároz.

– Megszaladt – mondta Wilson. – Áldott legyen, aki a máglyát leválaszthatónak tervezte.

– Leválaszthatónak? – szólalt meg végül Jane. – Hát mi történt voltaképpen? Elárulná valaki?

Apa bólintott. – Elmondom. A máglyánk megsérült az ütközésben. A két jobboldali blokk teljesen szétment. Mi történik egy atomreaktorral, ha tönkremennek a folyamatszabályozást végző berendezések?

– Beindul a láncreakció és felrobban – felelte Jane.

– Ez az egyik lehetséges eset. Mi a másik?

– Nem tudom.

– Megszalad. Addig emelkedik a hőmérséklet, amíg túllépi a szigetelőanyagok olvadáspontját, és a radioaktív anyag beszábadul a hajó normális, emberlakta terébe. A mi esetünkben először a D szektorba kerülne magas hőmérsékletű, sugárzó anyag, ami tönkretenné a létfenntartó rendszereket és manőverezésre képtelenné tenné minket, aztán továbbhaladva megölné az utasokat. Ámbár a bekövetkező robbanások még ezt megelőzően szétvetnék a hajótestet. Nos, a máglyalebiztosító rendszer szigetelésének ötezer fok az olvadáspontja. Ezen a hőmérsékleten többé nem vagyunk urai semminek, és csak várhatjuk, hogy mikor robban föl az egész hajó.

– Mostanra már halottak lennénk – morogta Wright.

– Úgy van. A máglya egyes blokkjait azonban katasztrófa esetén le lehet választani a hajótestről és a burkolat egy részével, a kiszolgáló gépekkel, mindennel együtt kilőni az űrbe. Hát ezt tettük mi a hármas és négyes blokkal.

– És most az űrben van? – nézett Jane önkéntelenül a legközelebbi külső monitorra.

– Persze. De ne ott keresd. Hallottad a koordinátáit.

Jane a keresőhöz lépett és beállította a főradart delta kilencre. A képbe fényes sárga folt kúszott be.

– Ez a máglya?

– Ez.

– Gyorsan távolodik... már ötvenezer kilométer.

– Mi távolodunk tőle. A kilövés pillanatában Mr. Thornton elindította a hajót az ellenkező irányba, hogy a külső burkolatunk minél kevesebb hőt és sugárzást kapjon.

– Akkor megmenekültünk?

– Bár úgy volna – sóhajtott apa. – De fél máglyával nem tudunk hiperugrani. Nincs hozzá elég energiánk.

– Akkor...?

– Szükségünk van a másik hajóra, hogy továbbmehessünk.

23.

Az Asterope kicsiny naprendszerében rendes körülmények között csupán egyetlen égitest keringett: egy apró, élettelen bolygócska, a Smyrna. Most megszáporodtak kísérői. Két fehér anyagmorzsa jelent meg a semmiből, összeütköztek, majd távolodni kezdtek egymástól. Kevéssel utóbb az egyik morzsáról levált egy darabka, s kicsiségéhez képest feltűnően erős sugárzást árasztva eltávolodott. Valamivel később ugyanerről a morzsáról levált még egy darabka, de ez hideg volt és nem radioaktív.

– *Alfa* hívja *Uraniát*, vétel.

– *Alfa*, itt *Urania*. Jól hallom. Vétel.

– *Urania*, a burkolat elülső részén nincs mérhető sugárzás. A D szektor közepéig van rálátásunk, odáig minden tiszta. Vétel.

– *Alfa*, vettem. Jó utat. Jelentkezzenek be, ha megközelítették a *Hyperiont*. Vétel.

– *Urania*, vettem és vége.

A Galaxy–8-as kiscirkáló begyűjtotta hajtóművét és sietve útnak indult.

Miután a *Hyperion* semmilyen frekvencián nem volt hajlandó válaszolni, apa nem tehetett mást, mint hogy elindította hozzájuk az egyik Galaxyt. Ryan és Kjartansson volt a fedélzeten.

Amíg ők haladtak, apa megírta a vészjelző szondát. Jane erre az időre kiment a vezérlőből, semmi szín alatt nem volt hajlandó jelen lenni. Túl keserves emlék fűzte a tavalyi első szondához, amit neki is alá kellett írnia mint parancsnokhelyettesnek, s még inkább a másodikhoz, ahol már az ő neve állt elől: „Carson parancsnok”. Inkább soha életében ne hívják Carson parancsnoknak, de még egyszer nem írja le, hogy delta-ró-théta-nulla.

Inkább megkereste Rileyt. Jól sejtette, nem volt messze, a parancsnoki kabinban akadt rá, mert az volt a legközelebb. A padlón feküdt a hordágyon, fejfelé a nyitott ajtó felé. Szőke nő térdelt mellette, és egy műszert tanulmányozott.

– Mi a helyzet? – állt meg Jane az ajtóban.

Nem kapott választ. A hátrébb álló két steward megvonta vállát, ők nem tudtak felelni, a nő pedig el volt foglalva a műszerével.

– Jól van, Mr. Riley – mondta kisvártatva. – Érez még fájdalmat?

– Nem.

– Akkor próbáljon meg felülni. Segítsenek neki – intett a stewardoknak. – Csak lassan, óvatosan, és ne próbálja mozgatni a nyakát. Úgy. Nem szédül?

– Nem – felelte Riley, eltolva magától a stewardok vigyázó karjait. – Jól vagyok.

A nyakát fehér burok borította, a zubbony alatt kezdődött és az álla magasságáig fölért. Egészen rásimult a bőrére. Jane eltűnődött, vajon nem csiklandozza-e a szakállát.

– Rendben van – felelte a nő, és kezét nyújtotta az egyik stewardnak, hogy talpra segítse. – Néhány nap múlva újra megvizsgálom. Viszlát. Maguk jöjjenek velem, a vezérlőben is ellátunk egy sérültet.

Talpra állították Rileyt, fölkapták a hordágyat, s már mentek is.

– Jól vagy? – lépett közelebb Jane aggódva.

– Kösz – felelte a fiú rosszkedvűen. – Voltam már jobban is. Ettől az izétől nem tudok mozogni.

– Azért tette rá, hogy ne tudj, nem igaz?

– De. Mi a helyzet a vezérlőben?

– Lerobbantották a hármast és a négyes blokkot, mert megszaladt volna.

– Jézusom! Akkor itt ragadtunk!

– Nem... van egy másik hajó.

– Másik hajó?

– *Hyperion*nak hívják, vele ütköztünk össze. Én találtam rá – Jane kicsit büszkén tette hozzá.

– Van vele kapcsolat?

– Csak kódnyelven, de már elindult hozzájuk az *Alfa* Ryannel és Kjartanssonnal.

Riley egy pillanatig emésztette a hallottakat, aztán elindult a vezérlő felé. Visszanézett Jane-re.

– Menj csak... a szonda indítását kint várom meg.

Riley megállt.

– Jaj, Jane, ne csináld már. Az csak néhány szó egy repülő dobozban.

A lány megrázta fejét.

– Nekem nem.

– Jól van. Akkor gyere.

– Hová?

– Majd meglátod.

24.

A szondatárolóba a vezérlő ajtaja mellett vezetett az út. Kis kamra volt, négy szondával a fal mellett. Úgy néztek ki, mint a csónakok, leginkább talán az öreg Meaney tengerjárójára hasonlítottak, amivel hetente átjárt Greatshellre halat meg rákot árulni. Csak ezek kisebbek voltak, föl voltak fordítva, és fehér testükön ott virított az Intersztelláris Főparancsnokság piros csillaga, huszonnégy ágának végén a sárga szikrákkal. Éppen úgy, mint az *Urania* zsilipkapuin.

– No. Ez a szonda – mutatta Riley. – Ha benne van az üzenet, akkor lezuhan a mellső kilövőaknába, ahol ráesik egy robbanófutóra, és huss!

– Huss bizony – szólalt meg Dempsey az ajtóban. – Meghoztam az üzenetet.

A szondához lépett, kinyitotta az ajtót és behelyezte a kis fehér kazettát. Lezárta az ajtót, rákattintotta a biztosítót, amire a szonda válaszul fölcsipogott.

– Így ni. Innentől küldi a rádiójeleit. Gyere, Jane, húzd meg ezt itt.

Jane odalépett a szondához, s egy kis kart vett észre a falon, ahova Dempsey mutatott. Meghúzta.

Csattant valami, a szonda alatt megnyílt a padló, s a fehér csónak eltűnt egy hirtelen támadt aknában. Jane azon kapta magát, hogy utánabámul a mélységbe, de egy erős kar a derekára fonódott.

– Bele ne ess, te!

A padló összezárult, s egy pillanat múlva távoli, halk dörej tudatta, hogy a robbanófutó kilőtte a szondát az űrbe.

– Dempsey – mondta Jane nagyon halkán –, lennél szíves eltávolítani rólam a mellső végtagodat?

– Kérlek, ahogy parancsolod – mondta a fiú kedélyesen, és eltávolította.
– Köszönöm – vágta rá Jane. – Gyerünk dolgozni.
És kiviharzott. Háta mögött a kadétok egymásra mosolyogtak, és követték.

25.

– *Alfa* hívja *Uraniát*, vétel!
– *Alfa*, itt *Urania*, jól halljuk, vétel – felelte Forbes. A szőke doktornő már ellátta a karját, műanyagba tette, közölte, hogy űrhajócsont beforr és távozott.
– *Urania*, itt *Alfa* – érkezett Kjartansson rekedtes hangja. – Elértük a *Hyperiont*, már látjuk a hátsó zsilipen a nyolcágú kék csillagot. Utasítást kérünk. Vétel.
– Katonai Főparancsnokság? – húzta össze a szemét apa.
– Az – biccentett Wright. – Gondoltam egyből, amikor meghallottam a nevét.
– Ugyan, Anthony, legalább tízezer intersztelláris hajó jár az űrben.
– Igen, de előbb-utóbb mindegyikről hall az ember. Ennek még halványan se volt ismerős a neve, hát mi más lenne, mint katonai?
– *Alfa*, itt *Urania* – szólalt meg Forbes apa bólintására. – Közelítsék meg a hajó orrát és jelentsék, mit látnak. Vétel.
– *Urania*, itt *Alfa*, már látjuk az orrt, a hajó elég gyorsan forog. Nincs látható sérülés, persze attól odabent még ripityára törhetett minden. A kódvonal továbbra is felel, a rendes rádió nem. Vétel.
– *Alfa*, itt *Urania*. Próbáljanak rádokkolni az A szektor egyik zsilipjére és bejutni a hajóba. Vétel.
– *Urania*, itt *Alfa*. Megközelítési manővert megkezdem, vége.
– *Alfa*, itt *Urania*, vettem és vége.
Két percig csend volt a vezérlőben. A hajó állapotát felmérő kadétok szorgosan nyomkodták a billentyűket, a tisztek várakoztak. Az üléseket a vezérlő közepére húzták félkörben. Jane ült az egyik végén, Mr. Wright mellett.
– *Alfa* hívja *Uraniát*, vétel!
– *Alfa*, itt *Urania*, jól halljuk, vétel – mondta Forbes azonnal.
– *Urania*, megközelítési manőver befejezve, megkezdem a dokkolást. – Most Ryan volt a távkomnál. – Dokkolás kész. Zsilip nyitásához készülök. Vétel.
– *Alfa*, itt *Urania*, vettem. Zsilipnyitás után próbálja összekötni a belső távkomot a saját rendszerével és kapcsolja hozzá. Vétel.
– *Urania*, itt *Alfa*, vettem. A zsilip nem jelez hibát, normál parancsra nyílik. Csatlakozom a belső távkomra. Csatlakozás kész. Összeköttetés rendben. Vétel.
Apa intett Forbesnak és bekapcsolta a saját távkomját.
– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat hívja a *Hyperion* katonai hajót. Vétel.

Zúgás, recsegés, sistergés a távkomban.

– *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra járat hívja a *Hyperion* katonai hajót. Vétel.

Megint a recsegés. Aztán – egy emberi hang!

– *Urania*, itt *Hyperion*. Hol vannak maguk és mit keresnek a belső távkomunkon?! Vétel!

Apa elmosolyodott.

– *Hyperion*, itt *Urania*. Külső hívásra nem válaszoltak, csak a kódjelzőn át. Egy cirkálónk rádokkolt az egyik zsilipjükre és becsatlakozott a belső távkomjukra. Mi történt magukkal? Vétel!

– *Urania*, süketek és vakok vagyunk! Nem is tudjuk, mi történt, úgy tűnt, mintha összeütköznénk valamivel, aztán szétment az egész vezérlőnk. Több sérültünk van. Segítséget kérünk, vétel!

– *Hyperion*, elindulunk maguk felé, vétel.

Whalley hátragurult az ülésével és hozzálátott, hogy elindítsa az *Uraniát*.

– *Urania*, nem tudok jelentést adni a máglya állapotáról, nem működnek a műszereim. Vétel.

– *Hyperion*, mi már lekérdeztük a máglyájukat, sértetlen. Olvasom a jelentést. ST AAA NCN NDR NHY NEP NPR NQL NTQ NNZ NZM NAF NAL NRD RT LGP LPL MQT TFP VPR VVP QL FL BMC TM. Vétel.

– Hát ez elég szörnyű – jött a másik hajó hangja, még az *Urania* nevét is elfelejtette bemondani. – Attól tartok, maguk visznek minket haza a Terrára. Vétel.

Jane sóhajtott. Ismerte már ezt a kifejezést. „Haza a Terrára”. Azt jelentette, hogy kikötőbe, bármilyen lakott bolygóra, úrállomásra, mindegy, csak menedék legyen. A jó öreg Terra bármelyik darabkája.

– Ez sajnos nem lesz ilyen egyszerű, *Hyperion* – felelte apa. – Ugyanis velünk ütköztek össze. Nekünk a máglyánk sérült meg, le kellett robbantanunk két blokkunkat. A maguk máglyája nélkül mi se jutunk haza a Terrára. Vétel.

– Te szent Galaxis – döbbsent meg a másik. – Még életemben nem hallottam olyat, hogy két hajó összeütközzön a nyílt űrben. *Urania*, a parancsnok nem sérült meg? Vétel!

– *Hyperion*, itt Carson ezredes hajóparancsnok beszél. Sértetlen vagyok. Vétel.

Pillanatnyi csend, aztán egészen más hangon felelt a másik. A közvetlen hangot hivatalos váltotta föl.

– *Urania*, itt *Hyperion*. Ezredes úr, Morrow főhadnagy kommunikációs tiszt jelentkezem! Vétel.

– *Hyperion*, itt *Urania*. Főhadnagy úr, kérem, jelentse a tisztikar egészségi állapotát. Vétel.

– *Urania*, itt *Hyperion*. Jelentem, e percben is orvosi ellátás alatt van Yaron alezredes hajóparancsnok, Whitaker őrnagy főpilóta, Abramson százados másodpilóta, Adams százados első navigátor és Graves százados másodnavigátor. Szolgálatátételre képes Kirkland őrnagy biztonsági parancsnok, McKee százados másodpilóta, Leigh százados fedélzeti tiszt, Field főhadnagy műszaki tiszt és Morrow főhadnagy kommunikációs tiszt. Vétel.

26.

– *Alfa*, itt *Urania*. Megközelítjük a *Hyperion*t, készüljenek átkelőfolyosó rögzítésére. Ellenőrizték a zsilip állapotát. Vétel.

– *Urania*, itt *Alfa*, értettük!

– *Urania*, itt *Hyperion*. Kirkland biztonsági parancsnok beszél, kérem a készülékhez Carson hajóparancsnokot, vétel.

– *Hyperion*, itt *Urania*. Carson ezredes, hallgatom. Vétel.

– *Urania*, itt *Hyperion*. Mint a hajó biztonsági parancsnoka sajnos nem járulhatok hozzá az átkelőfolyosó rögzítéséhez. Biztonsági előírásaink értelmében ez nem engedélyezhető. Vétel.

– *Hyperion*, itt *Urania*. Átkelőfolyosó nélkül igen hosszadalmas lenne ellátni sérültjeiket és együttműködést kiépíteni a két hajó között. Szükségünk van rá, vétel.

– *Urania*, itt *Hyperion*. Sajnálom, ezredes úr, előírásaink igen egyértelműek. Nem engedélyezem a folyosó felállítását. Vétel.

– *Hyperion*, itt *Urania*. Tudomásul vettem a tiltakozását, őrnagy úr. Vége.

Carson ezredes vállat vont és a helyzetjelzőre nézett. – *Urania* hívja *Alfát*, vétel.

– *Urania*, itt *Alfa*. Készen állunk a folyosó rögzítésére. A zsilip állapota kifogástalan, minden rendszer működik. Vétel.

– *Alfa*, itt *Urania*. Dokkoljanak le a zsilipről és álljanak pozícióba az átkelőfolyosó irányításához. További utasítások Mr. Whalleytől. Vége.

– *Urania*, itt *Alfa*. Parancsot vettük, értettük!

A két hajó most már egymás mellett úszott az űrben, alig egy kilométerre egymástól. Whalley százados finom kormánymozdulatai lassan közelebb sodorták az *Uraniát*.

Jane lélegzet-visszafojtva figyelte. Igyekezett egyszerre nézni a helyzetjelzőt és Whalley kezét, amely boszorkányos ügyességgel kezelte a térkormányt. Jane ízig-vérig navigátornak érezte magát, s alig várta, hogy egy nap ismét ott ülhessen a hiperszekventátor asztalánál, az Igazi Mátrixot keresve, most mégis lenyűgözte a térnavigáció óvatos manőverezése. Eszébe jutott, milyen kicsike volt a dokkolókapu a coraliai orbitális transzporterbázison. Ahhoz képest ez sétagalopp.

A helyzetjelző rajzban is közölte a három hajó egymáshoz viszonyított helyzetét, de Whalley rá se nézett. Csak a számokat figyelte. Jane megpróbálta a hajórelatív koordinátákat átszámolni töredék kilométerbe, s óvatos becsléssel arra jutott, hogy Whalley egy-egy kormánymozdulata tíz-húsz méterrel viszi a hajót le-föl, előre-hátra, s fokozatosan közelebb a *Hyperion*hoz. A tér mindhárom dimenziója mentén egyszerre mozgott.

– *Alfa*, itt *Urania*. Ráközelítési manőver kész – szólt Whalley végül. – Kibocsátom az átkelőfolyosót. Vétel.

– *Urania*, itt *Alfa*, átkelőfolyosó fogadására készen állunk, vétel.

Egy pillanatig nem történt semmi, aztán Jane rémülten fedezte föl, hogy Whalley éppen őrá néz. Szent ég, neki kell kibo... hol lehet az átkelőfolyosó kapcsolója? Tudnia kellene. A zsilipeknél? Ott kell lennie, mert az is egy zsilip.

Gyorsan megkerülte Whalley ülését, az oldalfalnál megkereste a zsilipek fővezérlő szelvényét. Mi az átkelőfolyosó jele? Ez az! XCC, externális konnexiós korridor. Vagy valami ilyesmi. De hogyan kell kibocsátani?

Az XCC panelén legalább ötezer kapcsolót látott. Hátrapillantott segítségért, de Whalley nem szólt semmit, a többiek pedig takarta, őket nem látta.

Hát akkor megoldja egyedül. Az XCC-t kibocsátani annyi mint bekapcsolni, nemde?

Határozott mozdulattal lenyomta az ON gombot. A lámpa ki is gyulladt mellette.

Eddig jó. Most mi a teendő? Hát persze, nincs több teendő, Whalley csak annyit mondott, „kibocsátom”. Nem azt mondta, hogy Jane Carson fogja kibocsátani, de mindegy, a lényeg, hogy ki van bocsátva.

– Átkelőfolyosó kibocsátva – jelentette hát.

– Akkor nyomja meg a START OUT gombot is, ha lehet – kérte Whalley.

Jane visszafordult a panelhez, megkereste, ott volt közvetlenül az ON mellett. Megnyomta.

Újabb lámpák gyulladtak ki, és meglevenedett egy képernyő is az XCC panelén.

– Már jobb – mondta Whalley. – Az elektronikát bekapcsolni és a mozgatórendszert beindítani két dolog. Figyelje a teleszkópokon, mikor éri el az ötszáz méteres hosszúságot, akkor állítsa meg.

– Értettem – mondta Jane, ámbar nem volt benne biztos, hogy érti. Teleszkópok? Egy kijelzést kell keresnie, ötszáz méter, ötszáz méter... megvan! TEL. Hatvan fölött jár és szépen növekszik. – Hosszúság hetven... nyolcvan... kilencven... száz...

Idáig elsorolta, hogy ha rossz számot olvas, legyen valakinek érkezése kijavítani. De nem szólt senki.

– ...százötven... kétszáz... kétszázötven... háromszáz... – Húha, hogy is kell majd megállítani? Persze, ott a STOP gomb. – Háromszázötven... négyszáz... négyszázötven... ötszáz! – Gyorsan lenyomta a STOP gombot. A TEL mutató ötszáznégyet mutatott. – Jelentem, átkelőfolyosó kibocsátott hosszúsága öt-zéró-négy méter! – Kicsit szorongott, nem lesz-e baj a négy méter többlet.

– Köszönöm – mondta Whalley, és visszafordult a műszereihez. Mintha azoknak mondaná, úgy folytatta: – Ügyesen csinálta, Jane, a négy méter miatt meg ne aggódjon, nem lényeges, hogy pont ötszáz legyen. Jöjjön, nézze meg, mit csinált.

Jane visszaszaladt Whalley ülésének másik oldalára, közben azért nem mulasztva el elkapni apa és Law tekintetét. Mindketten mosolyogtak és szemlátomást elégedettek voltak vele.

A külső kamera szépen mutatta: az *Urania* oldalából az orr-részen hosszú cső állt ki, s egyenesen a *Hyperion* oldala felé mutatott. Egészen közel volt hozzá, szinte súrolta az oldalát. Te jó ég, és ha pár méterrel később állítja meg?!

– *Urania*, itt *Alfa* – szólalt meg Ryan hangja a távkomból. – Átkelőfolyosót célra vezetjük. Csatlakozóvég és *Hyperion* távolsága négyszáz méter... háromszázötven...

Hm. Szinte súrolta? Hát igen, az űrben a szemmérték használhatatlan.

Egy pillanatra eltűnődött, vajon mikor, hol is tanulta, hogy az átkelőfolyosó jele XCC. Nem tudott visszaemlékezni. Talán tavaly, a katasztrófa után, amíg a hajót javították, ő pedig javarészt a műszaki dokumentációt olvasgatta.

Megfordult, végignézett a vezérlőn. A tisztek már nem őt figyelték, elmélyedtek a munkájukban.

Hát igen, jó az ilyen főkadét a háznál.

27.

Az átkelőfolyosó rácsatlakozott a *Hyperion* bal orrszilipjére. A fogópofák berántották a zsilipkamrába, a rögzítőcsavarok belefűrődtek hornyaiba, a kábelvégek megkeresték a nekik rendelt csatlakozókat. Hangos szisszenéssel kinyílt a csatlakozóvég fedőlapja, s az *Urania* levegőjének egy része bejutott a *Hyperion* zsilipjébe. A két hajó egy testté változott, fél kilométer távolságban egymástól.

A kis Galaxy cirkáló, ami segítette nászukat, fürge mozdulattal megfordult, s az *Urania* közepe, a C szektor felső része felé vette útját, hogy visszatérjen bölcsőjébe.

Forbes lenyomta a távkomot.

– *Hyperion*, itt *Urania*. Átkelőfolyosó csatlakoztatva. Átküldünk magukhoz két szakasz kadétot, némi műszaki segítség végett. Vétel.

– *Urania*, itt *Hyperion*, Kirkland őrnagy. Nagyra értékeli a segítségüket, de sajnos előírásaink tiltják, hogy nem a Katonai Főparancsnokság vezénylete alá tartozó személyek tevékenykedjenek a hajón. Kérem, rendeljék vissza őket.

Az ezredes bosszúsan intett Forbesnak, hogy majd ő válaszol, és fölvette a távkomot. Most már a rendes, belső távkomot, hiszen a folyosón át kábeles összeköttetésük lett.

– Kirkland őrnagy, itt Carson ezredes. Van bármiféle elképzelése arról, hogyan kívánja megoldani a helyzetet a segítségünk nélkül? Rövid és egyenes választ kérek.

– Ezredes úr, a válaszom: a saját embereinkkel.

– Hogyan, őrnagy úr?

– Rendbe hozzuk a vezérlőnket, ezredes úr.

– És aztán, őrnagy úr?

– Aztán már el tudunk indulni, ezredes úr.

– És mi lesz az *Uraniával*, őrnagy úr?

– Önöket nyilvánvalóan nem tudjuk magunkkal vinni, ezredes úr. Ehelyett célkikötőnkben jelentjük az önök balesetét és pontos pályaelemeit, és az Intersztelláris Főparancsnokság kétségkívül hajókat fog küldeni az önök megmentésére.

– Tudatában van, hogy ez ellenkezik az űretikai szabállyal, őrnagy úr?

– Amennyiben, ezredes úr?

– Ha egy hajót baleset ér, minden hajó, amely erről tudomást szerez, köteles minden egyéb feladatát felfüggesztve segítségére sietni. Őrnagy úr, önök ugyanúgy nem hagyhatják magára a sérült *Uraniát*, ahogy mi sem hagyhatjuk magukra önöket.

– Ezredes úr, önök nem tudnak hiperugrani, tehát nem hagyhatják el ezt a naprendszert. Erre csak mi vagyunk képesek, tehát nekünk kell elmennünk segítségért. Emberi kötelességünk, hogy ezt tegyük.

- Melyik kikötőből kíván segítséget hozni, őrnagy úr?
 - Célikikötőnket nem nevezhetem meg, ezredes úr.
 - Szomszédos az Asterope rendszerével, őrnagy úr?
 - Nem, ezredes úr.
 - Két ugrásnyi távolságban van, őrnagy úr?
 - Kérem, ne faggasson erről, ezredes úr, ez katonai titok.
 - Őrnagy úr! Komolyan azt gondolja, hogy az egyetlen hajót, amely tud rólunk és helyzetünkről, én el fogom engedni ismeretlen cél felé, még hozzá sérülten, és itt fogok várakozni kétezer emberrel, arra várva, hogy önök vajon célbaérnek-e? Komolyan azt gondolja, hogy felelősséggel kiengedhetem a kezemből hajónk egyetlen esélyét a menekülésre?
 - Ezredes úr, az önök egyetlen esélye az, ha mi jelentjük az önök hollétét. Önök nem tudnak hiperugrani – mi tudunk, illetve a vezérlő rendbe hozása után tudni fogunk. A mi vezérlőnket újjá lehet építeni, egy fél máglyát azonban nem lehet létrehozni a semmiből. Más módja nincs az önök megmenekülésének. Ha elindulunk és nem érünk célba, önök is elpusztulnak és mi is. Ha el sem indulunk, akkor is meghal mindenki, mindkét hajón. De akkor esélyünk sem volt.
- Az utolsó mondatok alatt Jane odalépett apjához és súgott neki valamit. A parancsnok kicsit gondolkodott, aztán bólintott.
- Őrnagy úr, úgy gondoltam, véleménykülönbségünket könnyebben megbeszélhetnénk személyesen. Lenne olyan kedves átfáradni az *Uraniára*?
- A válasz nem késett.
- Örömmel, ezredes úr. Máris indulok.

28.

Kirkland őrnagy magas volt, nem túl vékony, szakállas. Ez jó tulajdonsága lehetett volna, ha olyanféle szakállat visel, amit az Alexán szoktak hordani. De nem. Az őrnagy szakállja keskeny volt, jelentéktelen, és ráadásul kopaszodott. Öreg is volt, legalább ötven éves.

- Brian Kirkland őrnagy, Katonai Főparancsnokság, Második Draconis Divízió, *Hyperion* Hórusz 33 alfa-kappa-psi különleges rendeltetésű katonai hajó, biztonsági parancsnok. Örülök, hogy megismerhetem, ezredes úr, ha ilyen katasztrofális körülmények között is.

És kezet nyújtott apának, aki elfogadta.

- Richard Carson ezredes, Intersztelláris Főparancsnokság, Alta-179, Altair–Capella–Bettina, *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra intersztelláris járat, vezénylő hajóparancsnok. Isten hozta az *Uranián*, őrnagy úr.

Jane-nek valami nem tetszett ebben a bemutatkozásban. Nem apáéban, az őrnagyéban. Pillanatnyilag nem tudta volna megmondani, mi az. Az őrnagy barátságos volt és kifogástalan modorú. Udvariasan megvárta, hogy apa leüljön, csak azután foglalt helyet az ülésben, amit Wilson odatolt neki.

Ketten ültek a parancsnoki pult előtt, mindenki más jóval távolabb maradt, mintegy a tiszteletet megadandó.

- Őrnagy úr – kezdte apa –, mindenekelőtt szeretném megkérdezni, hogy vannak a sérültjeik.
- Egyelőre nincsenek részletes adataim – felelte Kirkland sajnálkozó arccal. – Orvosaink jelenleg is ápolják őket. Abramson és Adams századosok sérülése valószínűleg nem súlyos, legfeljebb végtagtörésről lehet szó. Mr. Whitaker és Mr. Graves állapotáról szinte semmit sem tudok, őket a baleset után kivitték a vezérlőből, és sajnos még nem jutott időm tudakozódni felőlük. Ami aggaszt, az az ezredes úr állapota. Elcsípett információkból arra kell következtetnem, hogy súlyos lehet a sérülése. De meg kell mondanom, hogy az orvosaink nem éppen közlékenységükről ismertek, jómagam pedig – széttárta kezét – a legegyszerűbb betegségeket sem tudom fölismerni. Hát ez nálunk a helyzet. Ezredes úr, önöknél is vannak sérültek?
- Úgy néz ki, súlyos nincsen közöttük, őrnagy úr. Riley kadét – intett apa a fiú felé, aki nevét hallva fölemelkedett helyéről és feléjük fordult – megsérült a nyakán, de munkaképes. Mr. Forbes karja valószínűleg eltört, de ő is ellátja a szolgálatot. Az utasok között is vannak könnyebb sérültjeink.
- Jane-t még mindig zavarta valami az őrnagyban. Nem lehetett azt mondani pedig, hogy udvariatlan lett volna, hiszen odanézett és üdvözlőleg biccentett előbb Rileynak, aztán Forbesnak, a legcsekélyebb különbségtétel nélkül.
- Értem – felelte. – Nos, ezredes úr, ha megengedi, először is gratulálnék mindkét hajónak a szerencsés megmeneküléshez. Úgy értem, igaz, hogy szorongató helyzetbe kerültünk, de ami magát az összeütközést illeti, sokkal rosszabbul is járhattunk volna.
- Valóban – bólintott apa. – Mr. Kirkland, kérem, térjünk rá a véleménykülönbség megvitatására, amiért idefárasztottam.
- Készséggel – mondta az őrnagy. – Mr. Carson, először is közölnöm kell, hogy amíg Mr. Yaron ismét képes nem lesz ellátni a szolgálatot, én vagyok a *Hyperion* hajóparancsnoka, tehát az én jogköröm a hajóval kapcsolatos döntések meghozatala.
- De nem ön az egyetlen rangidős tiszt, Mr. Kirkland.
- Mr. Whitaker egészségi állapotáról, mint mondtam, nincs információm, de nem rendfokozatom miatt, hanem mint biztonsági parancsnok vagyok a hajóparancsnok közvetlen helyettese, szolgálatképtelenné válása esetén utódja, ezredes úr.
- Hát persze! Most jött rá, ahogy a rendfokozatot említette. Ez a nyurga őrnagy úgy beszél apával, mint egyenrangúval. Semmi jelentem meg kérek engedélyt meg parancsára. Úgy cseveg vele, mint egyik jólnevelt úriember a másikkal, mondjuk egy altairi bélyeggyűjtő klubban. Csakhogy apa két rendfokozattal fölötte van ám!
- Értem, Mr. Kirkland – felelte apa. – Rendben van. Akkor hát önnel vitatom meg azt az elképzelését, hogy magára kívánná hagyni az ugrásképtelen *Uraniát*.
- Elnézést, ezredes úr – emelte föl a kezét Kirkland. – Nem „kívánom” magára hagyni. Éppen csak nem tehetek mást, kényszerhelyzetben vagyok. A mi hajónknak megmaradt a máglyája, az önökének pedig nem. Fordított helyzetben ön sem „kívánná” magára hagyni a *Hyperiont*, de nem lenne más választása.
- Dehogynem lenne, őrnagy úr.
- Éspedig?
- Ön elfelejti, hogy a *Hyperion* ugyanúgy ugrásképtelen, mint az *Urania*. Nekünk nincs máglyánk, önöknek viszont nincs vezérlőjük. Láttam az állapotjelentéseket – nem működik a külső kommunikációjuk, a hiper- és térnavigációjuk, a stabilizátoraik, a második és harmadik

szintű rendszereik gyakorlatilag teljesen tönkrementek. Ami azt illeti, a máglyalebiztosító rendszerük sem működik, ha tehát valami történik a máglyával, önöknek esélyük sincsen, őrnagy úr.

– Mindezt azonban rendbe lehet hozni, önöknek viszont nincs miből új máglyát építeniük, ezredes úr.

– Önöknek van miből új számítógépeket építeniük, őrnagy úr?

– Nem kell újakat építenünk, ezredes úr. Az *Uraniának* teljesen ép számítógépei vannak, amelyek nyilvánvalóan használhatóak nálunk is, hiszen mindkét hajó a Hórusz osztályba tartozik, ámbár másik sorozatba. Önök a gépekkel vagy a gépek nélkül egyformán mozgásképtelenek. Az egyetlen lehetséges választás tehát az, hogy önök átadják nekünk a szükséges gépeket, eközben természetesen megőrizve létfenntartó és egyéb nélkülözhetetlen rendszereik működőképességét.

Apa összevonta a szemöldökét. – És úgy gondolja, őrnagy úr, hogy én ebbe beleegyezem?

Az őrnagy elmosolyodott. Nem lehetett azt mondani, hogy kárörvendő vagy gonosz vagy szemtelen vagy... vagy akármilyen rossz dolog lett volna a mosolyában. Szét akarta szedni az *Uraniát*, de ebben semmi rosszat nem látott, és szemlátomást meggyőződése volt, hogy ebben nincsen semmi rossz. Hát ember ez egyáltalán?!

– Ezredes úr, én készséggel belemegyek a fordított megoldásba is, ha a szakemberek kivihetőnek tartják. Ám ha nem is vagyok műszaki ember, annyit én is értek az űrhajók felépítéséhez, hogy egy fél máglyát nem egykönnyen lehet átvinni egyik hajóról a másikra. Ha ön meg tudja csinálni, itt és most felajánlom önöknek a *Hyperion* fél máglyáját, és semmi mást nem kérek cserébe, mint ami a kötelességük: kikötőbe érve jelentsék helyzetünket a Katonai Főparancsnokságnak.

Apa megcsóválta a fejét. – Ezt lehetetlen megcsinálni, őrnagy úr. Két blokk annyi mint hárommillió tonna tehetetlen tömeg a nyílt űrben, saját hajtóerő nélkül. Azonfelül ha egyszer leválasztják a hajóról, a folyamatok ellenőrizhetetlenné válnak, és gyakorlatilag biztos, hogy megszalad a máglya. A másik hajóra rácsatlakoztatni pedig a mi eszközeinkkel lehetetlen.

– Akkor jól gondoltam – bólintott Kirkland. – Így hát nincs más választásunk, mint az *Urania* gépeit átvinni a *Hyperionra*, ezredes úr engedelmével.

– Nem, Mr. Kirkland, egy harmadik megoldás is van.

– Ó – lepődött meg az őrnagy. – Érdeklődéssel hallgatom, Mr. Carson.

– Össze kell kötni a két hajót, egyetlen műszaki egységbe fogni őket, Mr. Kirkland. Így gyakorlatilag egyetlen űrhajó keletkezik, amelynek vezérlése az *Uraniában*, energiaforrása a *Hyperionban* található. Egyszerre ugrik az egész konstrukció, és egyszerre érkezik meg céljához. Kizárólag így menekülhetünk meg anélkül, hogy emberek maradnának magukra sérült hajóban.

Az őrnagy lehajtott fejjel gondolkodott egy pillanatig. Aztán fölemelte a fejét és apa szemébe nézett.

– Értem az elképzelését, Mr. Carson. Higgycél, nem szívesen mondom, de nem mondhatok mást: ezt nem tehetjük. Átérezem a helyzetét, de kénytelen vagyok ragaszkodni a saját megoldásomhoz. Igazán sajnálom.

– Mi az oka erre, őrnagy úr?

– Ezt sajnos nem közölhetem önnel, ezredes úr.

– Kénytelen lesz, őrnagy úr, ha olyan tettet kíván vállalni, amivel megsérti az üretikai szabályzatot és az emberiség alapvető normáit – felelte apa. Még mindig higgadt volt, Jane csodálta a nyugalmaért. Ő már régesrég kirobbantotta volna az udvarias őrnagyot az ürbe, pontosan oda, ahol az *Uraniát* szerette volna hagyni.

– Nos, ezredes úr, hajónk parancsa ezt nem teszi lehetővé – felelte Kirkland.

– Hajójuk netán olyan parancsot kapott, hogy ha összeütközne egy másik hajóval, hagyja azt magára, őrnagy úr? – kérdezte apa csípősen.

Jane soha életében nem hallott olyan esetről, hogy két hajó összeütközött volna. Kikötőben igen, hogyne, felszínen és űrállomáson is történtek ilyesmik, de nem a nyílt űrben.

– Mr. Carson – szólt az őrnagy bosszúsan –, parancsunk azt tiltja meg, hogy célkikötőnk elérése előtt más kikötővel érintkezzünk, hajónkra illetékteleneket engedjünk, valamint hogy célkikötőnk helyét illetéktelenekkel közöljük. Ha együtt hagyjuk el ezt a naprendszert, akkor vagy önöket kell magunkkal vinnünk célkikötőnkbe, vagy nekünk kell máshol leszállnunk.

Apa hallgatott vagy fél percig. Egész biztos vadul járt az agya, akárcsak Jane-nek... akiben már kezdett körvonalazódni a megoldás... de lehet, hogy apa nem örülne neki.

– Mr. Kirkland – szólalt meg apa végül –, kénytelen vagyok elkérni hajóparancsuk írásos példányát, hogy egy ilyen döntésért felelősséget vállalhassak.

– Sajnálom, Mr. Carson, a parancsunk titkos – közölte Kirkland szárazon. – A felelősséget azonban le tudom venni az ön válláról, oly módon, hogy a hadsereg nevében lefoglalom az *Uraniát*, és átveszem fölötte a parancsnokságot.

29.

– Nem kellett volna hagynod – közölte Jane határozottan.

– Nem volt más választásom, Jane – felelte apa. – A hadseregnek joga van lefoglalni a többi Főparancsnokság hajóit, ha feladata ellátásához szükségesnek ítéli. Nem tehettem semmit.

Jane összeszorította a száját és kurtán megrázta fejét. A kadétokat nézte, akik átgondolt mozdulatokkal bontották a fali zárólapokat.

Az A3-ban álltak, a hajóorr alsó, ritkán látogatott részében, ahol a hajó lelkét alkotó számítógépek és más elektronikus berendezések sorakoztak. A hármas szakasz emberei hatalmas tervrajzokat vetítettek a falra, és minden műveletsor végén rövid tanácskozást tartottak. Az első gép a máglyalebiztosító rendszer jobb oldali VQL-je volt, a sérült *Urania* leginkább nélkülözhető alkatrésze. Nem volt már jobb oldali máglya, amit le kellett volna biztosítani. Ez volt az, amit – mint apa mondta – a *Hyperion* akkor is megkaphatna, ha Kirkland egy szót sem szól. Nekik már tényleg nem kell.

A hármas szakasz öt embere a VQL kiemelésén dolgozott, másik öt pedig előkészítette a kiemelésre a következő rendszert, a létfenntartó rendszerekért felelős PP-4000-est. A Hórusz osztályú hajókon négy van belőle; a *Hyperionon* kettő ment tönkre, így most mindkét hajón három-három lesz. Persze kettő is elég lenne, de a kadétok még soha nem végeztek ehhez hasonló munkát – ezeken gyakorolnak, mielőtt az érzékenyebb rendszerekhez hozzáfognának.

– Üzenet a vezérlőből – jelentette Dickson kadét, az összekötő. – A VQL visszajelzése negatív, a vonalak zártak. Kiemelés sikerült.

– Mit is mondott Ryan – szólt hirtelen Jane –, hány rendszert kell majd kiemelnünk?

– Nyolcvanhatot, ha minden igaz – felelte apa, a fali tervrajzokat tanulmányozva.

Jane kedvetlenül bólintott és kiballagott a teremből.

A kialakult helyzet a legkevésbé sem tetszett neki. Tavalý, amikor olyan csúnyán megsérült az *Urania* – nem, nem sérült meg, megsértették, szándékosan kárt tettek benne –, akkor bizony elég kemény volt a helyzetük, de legalább a maguk urai voltak. A gépek nem mind engedelmeskedtek, de az emberek igen, illetve aki nem, azzal elég könnyen boldogultak, bezárták és kész. Most meg? Jön egy senki kis őrnagy, és előírja nekik, mit tegyenek. Még külön szép tőle, hogy meghagyta apát parancsnoknak, nem vette át az *Urania* vezényletét. De ez is csak annyit jelent, hogy nem Kirkland dirigálja őket, mit csináljanak, hova nyúljanak, melyik csavart oldják ki, hanem saját maguk el tudják intézni az egészet. Sokra mennek vele, Kirkland ott ül a *Hyperionon* és várja a gépeket. Persze még mindig jobb, mintha az ő vezérőjükben trónolna.

– Hahó, Jane, ne lógasd az orrod – hallatszott a háta mögöl, ahogy kilépett a liftből. Munro volt az, akit apa idén is megtett az ő személyi stewardjának, és ennek megfelelően állandóan az A szektorban lebzsele. – Minden rendben lesz. Vacsorameghívást hoztam.

– Igen? Csak nem Kirkland őfelsége kíván vendégül látni?

– Ugyan, Jane – biggyesztette Munro. – Azt nem adnám át, hiszen holmi katonai őrnagyok szóba se jöhetnek a nagy callindrai sivatagi szörny asztaltársaságául. A meghívó a négyes szakasztól jött.

– No, végre egy jó hír. Ott leszek.

– Mikor?

Jane az órájára nézett.

– Te szent Galaxis, huszonegy húsz? Gyerünk, azok a szegény fiúk kilenc órája nem ettek egy falatot se.

– Miért, te talán igen?

30.

A négyes szakasznak csinosan berendezett szobája volt az A2 légénységi lakóterében. A falakon tájképek a szakasz tagjainak szülőbolygóról – a családi fotók a hálófülkékben voltak –, a sarokban tévé, a másik sarokban elektronikus biliárdasztal. Körben az intersztellárisok hagyományos egyszínű pamlagjai, ezúttal sötétkékben. Középen pedig az ebédlőasztal. Munro a hármas szakasztól vett kölcsön két széket Jane-nek meg magának, mert vendégfogadásra persze nem rendezkedtek be. Ők most úgyis szolgálatban vannak.

– Szent Galaxis – nézett végig Jane a kétfogásos vacsorán –, végig fogjuk tudni ezt enni?

– Ne aggódj – felelte Jones. – Nehéz nap áll mögöttünk, sokat is dolgoztunk, elkel az energia.

– Éppen ez az. Amilyen nap áll mögöttünk, örülök, ha a levest megeszem.

– Semmi gond. Több marad nekünk.

– Ne froclizd a bőrszíjmestert – intette Jonest Heywood. – Emlékezz, mit mondott Mr. Law tavaly.

- Mit mondott?
- Jane-nek az a dolga, hogy aggódjon értünk.
- Ezt én mondtam – szólt közbe Jane. – Az őrnagy úr csak jóváhagyta, hogy jól van hát, akkor aggódjak.
- Pedig nem kell – mondta Muller. – A katonák értik a dolgukat. A *Hyperion* el fog indulni és jelenti, hogy mi történt velünk. A Főparancsnokság pedig esze nélkül küldi utánunk a mentőhajókat. Belekerülünk a történelemlétkönyvbe is, mert olyat még a világ nem látott, hogy két hajó összeütközzön a nyílt űrben.
- Tényleg nem? – kérdezte Jane.
- Tényleg nem – felelte Stanton. – Persze mindig megvan a matematikai eshetősége, hogy két hajó egyszerre és egymáshoz olyan közel lép be egy naprendszerbe, hogy már nincs idő kitérniük egymás útjából. De soha nem történt meg senkivel... hacsak persze az eltűntként nyilvántartott hajók között nincsen, aminek az eltűnését ez okozta.
- Száztizenhat – dörmögte Jane.
- Hm?...
- Száztizenhat eltűnt hajót tartanak számon a Galaxisban. Tavaly óta kettőt megtaláltak.
- Te ezeket így tudod? – kérdezte Munro.
- Jane bólintott.
- És mi lett azzal a kettővel?
- Az *Indra-71* Ozirisz sztellorbitális meteoritlálátot kapott. Azonnal meghalt mindenki. Az *Astarte* Anubisz sztellocentrikusnak a hipervezérlője mondta fel a szolgálatot. Öt évig keringtek egy lakatlan rendszerben, de életben maradtak.
- Úgy – mondta Biggs. – Hát mi nem keringünk egy évig se, és mi is mind életben maradunk, meglátod.
- Meg – mondta Jane határozottan. – Főleg ha szétszedik a hajónkat, hogy semmire ne legyünk képesek.
- Így se vagyunk képesek, Jane – csóválta fejét Biggs. – A kiszerezendő rendszerekkel csupa olyan képességtől fosztanak meg minket, amiket a fél máglya elpusztulásával már amúgy is elveszítettünk.
- És aztán? – kérdezte Jane.
- Mit aztán?
- Ha kiszerezték a rendszereket, mi lesz?
- Hiszen tudod. A *Hyperion* elmegy rendeltetési helyére és közli, mi történt velünk, a Főparancsnokság pedig küldi a mentőhajókat. Ott voltál, amikor a parancsnokok megbeszélték.
- És te el is hiszed ezt, Biggs?
- A szakaszparancsnok összehúzott szemmel nézett a lányra. Ez már megint a tavalyi Jane-re kezdett emlékeztetni, aki éles, kurta kérdéseket vagdos az emberekhez, aztán parancsol.
- Te nem hiszed? – kérdezett vissza.

– Nem – felelte Jane határozottan. – Szerintem ha elengedjük a *Hyperiont*, akkor csak egyetlen esélyünk marad a menekülésre. Az, hogy ezen a naprendszeren időnként áthaladnak hajók, amikkel talán kapcsolatba léphetünk. Talán. Mert *ők* nem fogják jelenteni, hogy hol vagyunk.

– Miért nem?

– Azt nem tudom.

A kadétek jelentőségteljes pillantásokat váltottak. Kis csend után Jones mondta ki, amit szemlátomást az egész szakasz gondolt.

– Jane, már megint hova nyargal a képzeleted?

– Sehová, Jones. Fogalmam sincs, hogy *miért* nem fogják jelenteni a koordinátáinkat. Csak azt tudom, hogy nem teszik meg. Akarom mondani, nem is tudom. Csak érzem. Ez az őrnagy nem egyenes ember. Hazudott.

– Miben?

– Nem tudom. Láttátok a kezét?

A kadétek a vállukat vonogatták.

– Amíg apával tárgyalt, néhányszor láttam, hogy a nadrágjába törli a kezét.

– No és? – kérdezte Kelly.

– Mikor törli az ember a kezét a nadrágjába?

– Hát... amikor izzad, vagy például...

– Ne kutass tovább, Kelly. Amikor izzad. És mikor izzad az ember tenyere?

– No, azt nagyon meg tudom mondani – horkant föl Porter, aztán elhallgatott.

Várakozó tekintetek szegeződtek rá.

Porter zavartan hallgatott, aztán kibökte: – Jól van hát, szóval nekem akkor szokott, amikor egy lánynak csapom a szelet.

– Nagyszerű, Porter – emelte föl a hangját Jane, hogy a feltörő vidámságnál hangosabb legyen. – És miért izzad olyankor a tenyered?

– Hát mert nem tudom, hogy mire jutok vele, elutasít vagy esetleg sikerül...

– Igen – szólt közbe Jane sietve. – Vagyis más szóval?

Nem értették, csóválták a fejüket.

– Azért izzad a tenyered, mert felfokozott lelkiállapotban vagy. Izgulsz. Érted már?

– Persze – felelte Brown. – Mind értjük. És mi van az őrnaggal?

– Hát ez az. Úgy ismeritek a Katonai Főparancsnokság őrnagyait, mint akiknek különösebb izgalmat okoz megvitatni olyan kérdéseket, amelyeneket a vezérlőben apával megvitattak? Vagy lefoglalni egy utasszállító hajót?

– Nem úgy ismerjük – felelte Biggs.

– Akkor miért izzadt az őrnagy tenyere? – kérdezte Jane. – Mert hazudott.

– Ugyan miben? – ingatta nagy fejét Jones. – Hátha ez egy izzadós tenyerű őrnagy. Honnan tudod, hogy nem izzad a tenyere egész álló nap?

– Amikor belépett a vezérlőbe, száraz volt a nadrágja mindkét combján – felelte Jane. – Amikor viszont a tárgyalás végén fölkelt, egy kicsit már átnedvesedett a sok törölgetéstől. Meg tudod ezt magyarázni?

– Szent Galaxis, egy csillagközi Sherlock Holmes – nyögött föl Lemuel.

Kuncogás söpört végig a kadétokon, de nem volt igazán élénk.

– Mondjátok csak – ütötte a vasat Jane –, mit lehet egy ilyen katonai őrnagyról megtudni?

– Itt az *Uranián*? Semmit – legyintett Biggs. – Akármelyik űrkikötő információs szolgálatánál megkapod az összes intersztelláris űrhajós fontosabb adatait, de a katonákét ott se. És nem vagyunk űrkikötőben.

– Akkor próbáljuk meg kitalálni, miben hazudhatott az őrnagy.

– Mégis honnan? – kérdezte Riley. – Semmit se tudunk arról, amit állított.

– Miért, mit állított? – kapta föl a fejét Jane. – Fel tudsz sorolni tényeket, amiket állított?

– Hát például... elmondta a tisztikaruk állapotát, hogy mi történt a hajóval...

– Nem, azt nem mondta – rázta fejét Dempsey. – Azt Jane kérdezte le a kódvonalon.

– Várjatok csak – mondta Jane. – Ugye azt mondta, hogy a parancsnok súlyosan megsérült?

– Azt.

– És ha nem igaz?

– Akkor mi van? – kérdezett vissza Heywood.

– Hátha azért mondta, hogy előttünk ő szerepelhessen parancsnokként. Hogy átvehesse a fölöttese helyét. A pozíciójára tör.

– Ugyan, Jane, ez aligha áll össze – mondta Kelly. – Nem mindegy az, hogy mi, egy utas-szállító hajó legénysége mit hiszünk a parancsnokukról? Különbözőben se láss mindenkiben egy Charlest.

– Oké, akkor lépünk tovább – felelte Jane. – Miben hazudhatott az őrnagy?

Munro közben hozzálátott leszedni a leveses tányérokat, és hozta a sültet.

– Gondoljuk át – mondta Biggs engedékenyen. – Mivel kezdték a beszélgetést?

– Bemutakoztak – felelte Heywood.

– Az ezredes úr megkérdezte, hogy vannak a sérültjeik – tette hozzá Lemuel –, az őrnagy pedig elmondta.

– Akár ebben is hazudhatott – mondta Porter.

– Igen, de minek? – kérdezte Jane. – A mi szempontunkból teljesen lényegtelen, hogy Adamsnek súlyos-e a sérülése vagy Gravesnek. Menjünk tovább.

– Közölte, hogy jelenleg ő a *Hyperion* parancsnoka – folytatta Kelly.

– Ez viszont kétségtelenül igaz – bólintott Brown. – Mint biztonsági parancsnoknak az ő tiszte átvenni a parancsnok helyét.

Jane bólintott.

– Aztán elmondta – fűzte tovább a szót Wilson –, hogy nem kívánná magára hagyni a hajónkat, csak nincs más választása.

– Az ezredes úr pedig erre azt felelte – tette hozzá Muller –, hogy össze lehet kötni a két hajót.

- Nem, Muller – rázta fejét Jones. – Azt felelte, hogy a *Hyperion* ugyanúgy nem tud ugrani, mint mi, hiszen a fél vezérlőjük működésképtelen. Erre mondta az őrnagy, hogy ezt rendbe lehet hozni, mert az *Uraniának* vannak jó gépei, és más megoldás nincs. Ekkor mondta az ezredes úr a két hajó összekötését.
 - Igazad van, így volt – emlékezett vissza Muller.
 - Ekkor az őrnagy elmondta, hogy milyen parancsuk van – folytatta Riley.
 - Igen – emlékezett Jane. – Valahol ekkortájt jöttem rá a megoldásra, de úgy éreztem, apa nem örülne neki.
 - Mi lett volna az?
 - Ti! Lefegyverezni az őrnagyot és átvenni az események irányítását.
 - Hát ezt tényleg jobb, hogy nem mondtad el – dörmögte Biggs. – Hadbírószág elé kerültünk volna.
 - Ott már jártam – vont vállat Jane.
 - Persze, tanúként, de most vádlott lettél volna.
 - Nem én – vágott vissza Jane. – Azt teszem, amit akarok, kiskorú vagyok, rám nem vonatkoznak a szabályok. Ti pedig csak azt tettétek volna, amit én parancsolok.
 - Csakhogy mivel neked jelenleg nincs parancsnoki jogköröd, a felelősség a miénk maradt volna. A végeredmény ugyanaz: néhány év az aszteroidákon.
 - Várjatok csak – vágott közbe Jones. – Mit is mondott ez az őrnagy?
 - Miről?
 - Melyik alakulatot nevezte meg?
 - Tudja fene – vont vállat Biggs.
 - Második Draconis Divízió – felelte Lemuel. – Ezt mondta.
 - Úgy bizony – vágta rá Jones. – Nem rémlik valami?
- Kis csend támadt.
- Az ám – mondta Stanton. – Már emlékszem.
 - No? – nézett Jane hol egyikre, hol másikra.
 - Büntetőalakulat. Elítélt bűnözőket őriznek, szállítanak.
 - Értem. No és?
 - Nincs no és – felelte Stanton. – Csak ennyit tudunk.
 - No hiszen, ezzel sokra megyünk...

31.

A katasztrófa utáni második nap...

Jane elgondolkodott az időmegjelölésen. Tavaly is így volt, éppen így. Volt egy pillanat, s onnantól minden megváltozott. Az idő kettévált *azelőtt* és *azóta* időszakokra, s *az* lett időszámításuk új kiindulópontja. Most megint így van. Tegnap tizenhét óra ötvenkor ütköztek össze a *Hyperionnal*, s többé semmi sem ugyanolyan, mint volt.

Hanem pontosan olyan, mint akkor, egy évvel ezelőtt. Technikai bajaikat most nem ember okozta, de mégis van valaki, akitől tartaniuk kell. Annyi a különbség, hogy most pontosan tudják, ki az, de nem tudják, hogy miért. Illetve... a tisztek azt sem tudják, hogy tartaniuk kell tőle. Csak ő tudja, Jane, no meg a négyes szakasz, akiknek elmondta.

Halk kopogás az ajtón.

– Ki az?

– Ébren vagy, Jane?

– Nem – vágta rá. – Álmomban kérdeztem meg, hogy ki az.

– Akkor jó – felelte a hang nevetve, és nyílt az ajtó.

Brown volt az, és mögötte Lemuel.

Jane villámgyorsan az álláig rántotta a takarót.

A kadétek nem látszottak észrevenni, hogy még ágyban van. Lemuel becsukta az ajtót, és leültek az ágy mellé.

– Ide hallgass, nagy callindrai sivatagi szörny – kezdte Brown komoly arccal. – Kicsit gondolkodtunk most reggel, és eszünkbe jutott valami, ami érdekelhet téged. Kezdd el, Lemuel.

A szeplős fiú csendes természetét meghazudtoló lendülettel kezdte mondandóját.

– Figyelj, Jane. Mr. Ryan összeállította a *Hyperion*ra átszállítandó gépek listáját, annak a hibajegyzéknek alapján, amit a kódvonalon adott le a hajó, amikor megszólítottad. Itt van a lista, nézd csak. – Jane orra elé dugott egy sűrűn teleírt lapot. – A hajó hibajegyzékében a QL jel is szerepelt. Tudod, mit jelent?

– Nem...

– Nem működik a QL gép, ami többek között a hiperszekventátornak szolgáltatja a Webster-lista kiinduló adatainak leképezését. De van más feladata is, mintegy húszféle. Az egyik ezek között a belső biztonsági rendszer működtetése. Ezért két további gép is felel, például az FL, aminek viszont szintén itt van a hibajelzése, valamint a HTX-300-as, aminek a meghibásodásáról egyelőre nincs adatunk. A QL és az FL szerepel Ryan listáján, a HTX nem. Jones most próbál utánajárni a dokumentációban, vajon képes lehet-e a HTX egyedül vezérelni a biztonsági rendszert, de az a gyanúnk, hogy nem.

– Oké – felelte Jane –, és aztán?

– Emlékszel, milyen alakulathoz tartozik a mi őrnagyunk...

– Második Draconis... büntetőalakulathoz!

– Úgy van – bólintott Brown. – Foglyokat őriznek és szállítanak. Szerinted mire szolgál a belső biztonsági rendszer egy olyan hajón, amit fogolyszállításra használnak?

– Hát... őrzi a foglyokat.

A kadétek lassan bólogattak.

– Úgy... úgy értitek, hogy *nem* őrzi a foglyokat?

– Ha nem működik, akkor nem őrizheti.

– De hát vannak örök is, nem?

– Szerinted egy ilyen katasztrófa után az örök ezzel voltak elfoglalva?

Mielőtt Jane felelhetett volna, Lemuel folytatta.

– Mi fél hatkor léptünk először érintkezésbe a *Hyperion*nal, negyven perccel az ütközés után. Mivel a vezérlőjük kétségkívül romokban hever, nincs okunk kételkedni abban, amit Kirkland a sérültekről mondott. Képzeld el, hogy a biztonsági rendszer tényleg tönkremegy, és a foglyok kiszabadulnak. Negyven perc bőven elegendő nekik, hogy eljussanak a vezérlőbe, a még épen maradt tiszteket lefogják és eltávolítsák onnan, és megállapodjanak egy kis játék eljátszásában, ha majd kapcsolatba kerülnek a külvilággal. Hogy ők lesznek a *Hyperion* legénysége, titkos parancsal. Mit szólsz?

Jane egy egész percre se jutott a döbbenettől.

– És ez igaz?

Lemuel elbizonytalanodott. – Hát azt nem tudjuk. Mindenesetre lehetséges.

– Szóval lehet, hogy Kirkland bűnöző?

– Lehet.

– De valamennyit azért mintha értene az űrhajózáshoz.

Brown lebiggyesztette az ajkát.

– No igen. Tudod, Jane, a Második Draconis Divízió nem zsebtolvajokkal foglalkozik. Elítélt katonákat, űrhajósokat őriznek.

32.

Jane ezen a reggelen úgy öltözött, mint akit üznek. A kadétkok csak két percet váraakoztak az ajtó előtt, s már kint is volt teljes főkadéti díszben, s leszáguldott velük az A2-be.

– Félóránk van, Jane – fogadta Brown –, kilenctől szolgálatban vagyunk. Mehetünk gépeket kirángatni a helyükről. De előbb szeretnénk ezt megbeszélni veled.

– Mi van itt megbeszélnivaló? – vágta rá Jane. – Egyértelmű. A biztonsági rendszer szétment, Kirklandék kilopóztak, rátörtek a vezérlőre, a tiszteket bezárták, vagy ki tudja, talán meg is ölték, és kiosztották, hogy ki melyik tiszt lesz. Elvégre űrhajósok meg katonák, tudják, hogy kell egy MHQ-őrnagynak viselkednie. Tökéletes. Már csak azt kell megtudni, hogy vannak fölfegyverezve, és lecsapni rájuk.

Megfordult és kifelé indult, mint aki egyből menne lecsapni.

– Várj egy kicsit – állította meg Brown nevetve. – Lassabban a testtel.

Jane visszafordult és leült, de úgy, mint aki meggyőződése ellenére teszi.

– Először is azt kell kiderítenünk – lépett elé Stanton –, vajon mi igaz abból, amit itt összehordtunk. Ugyanis lehet, hogy a gyönyörűen fölépített történetünknek semmi köze a valósághoz.

– Jones hol van? – kérdezte Jane.

– Itt vagyok – hallatszott a háta mögül. – Mindjárt kész.

Jane hátranézett. Az egyik hálófülkében Jones ült az ágya szélén, és lendületesen nyomogatott egy gépet, a térdére fektetve. Jane fölkelt és bement hozzá.

– Figyelj, Jane – mutatta Jones a képernyőt. – A HTX–300-as képes egyedül működtetni a biztonsági rendszert. Ez az adatokból nyilvánvaló, függetlenül attól, hogy milyen hajóval van dolgunk. Most jön a bibi. A mi hajónkon a HTX–300-as adatellátását a VTL-rendszer végzi, amely valamelyik Cantor-folyosón át van összeköttetésben a HTX-szel. A mi hajónk Hórusz 13-as, itt a baloldali Cantor köti össze őket. A Hórusz 15-től kezdve már a jobboldali. A 20-as sorozatban azonban már egészen más a helyzet. A VTL-rendszer helyére két egyszerű NTL gépet állítottak, amik közönséges U-tronic kábelén viszik az adatot a HTX-be. Ez a megoldás stabilabb és olcsóbb. A baj az, hogy a mi dokumentációnk csak a 20-as sorozat végéig közli ezeket a részleteket, a *Hyperion* pedig már 33-as. A fejlődés logikus üteméből az következik, hogy az NTL gépeknek meg kell maradniuk, de arra tippelnek, hogy beiktattak egy delta-nullás Longwoodot az U-tronic kábelre, ugyanis általában ezt szokták tenni az ilyen megoldásoknál. A helyzet a következő. Ha ezt tették, akkor két eset lehetséges. A katasztrófa alkalmával magasfeszültségnek kellett föllépnie az egész oldalrendszerben, amitől ezen a vonalon vagy a két NTL égett porrá, vagy a Longwood. Ha viszont a magasfeszültséget az oldalelosztó fogta föl, akkor az égett porrá. Ha azonban nem ezt tették, akkor is két eset lehetséges: vagy az oldalelosztó égett porrá, vagy maga a HTX–300-as. Nomármost. Ha a HTX–300-as szétment, akkor teljesen bizonyos, hogy a biztonsági rendszer felmondta a szolgálatot, és onnantól kezdve nincs zárt ajtó a hajón belül, kivéve a szektorzsilipeket és az A1 páncélajtáját. Ha az NTL-ek égtek porrá, akkor nincs adatszolgáltatás, és a HTX leblokkolja a biztonsági rendszert, ami azt jelenti, hogy onnantól viszont egyetlen ajtót se lehet kinyitni, kivéve persze a szektorzsilipeket és a páncélajtót. Ha pedig az oldalelosztó égett porrá, akkor minden tönkrement, ami oda volt rákötve. Érted?

– Tökéletesen – vágta rá Jane. – És mindebből mi következik?

– Ki kell derítenünk, hogy a lehetséges esetek közül melyik következett be, és ebből ki fog derülni, hogy milyen állapotba került a biztonsági rendszer, kiszabadulhattak-e a rabok.

– Oké. Adjatok egy távkomot – fordult meg Jane.

Valaki odanyújtott egyet.

– Carson főkadét hívja Ryan századost – nyomta be Jane.

– Itt Ryan – jött a válasz. – Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt, százados úr. Mondja csak, megvan már a lista arról, hogy milyen gépek mentek tönkre a *Hyperionon*?

– Van, nyolcvanhat rendszert kell kicserélnünk.

– Nem erre gondoltam. Az csak az előzetes lista. Megvan a teljes is?

– Folyik az állapotfelmérés, de még nem kaptunk adatokat.

– Megtenné, hogy ha adatokat kap, szól nekem?

– Persze, Jane.

– Köszönöm, százados úr. Vége.

Jane visszaadta a távkomot és lezökkent Jones mellé az ágyra.

– Éhen halok...

Valaki odanyújtott neki egy szendvicset. Biccentett köszönetül és beleharapott.

– Riley hogy van? – kérdezte kissé zavartan, amiért csak most jutott eszébe.

- Jól – szólalt meg Riley a háta mögött. Jane megfordult. A kadét nyakán már nem volt rajta a rögzítő. – Már teljesen jó a nyakam.
- Oké. Jones, össze tudod szedni, milyen rendszereket kell keresnünk?
- Persze. Első eset: tönkrement vagy egy Longwood, vagy két NTL. Ez esetben a biztonsági rendszer blokkolt és a rabok nem szabadulhattak ki, de az örök se közlekedhetnek szabadon.
- Ezt az esetet kizárhatjuk – szólt közbe Stanton. – Kirkland nem jöhetett át a vezérlőjükből az *Uraniára*, ha blokkolt a rendszer.
- Második eset – Jones figyelmet kérve fölemelte az ujját –: tönkrement egy HTX–300-as. Mivel ilyenből nincs több a hajón, erről biztos, hogy az az, tehát ebben az esetben a biztonsági rendszer huss!... Harmadik eset: az oldalelosztó ment szét. Ezt csak negatíve tudjuk ellenőrizni: ha keresnek gépeket, amik az oldalelosztóra vannak kötve, akkor nem ez következett be. Kész, ennyi.
- Várjunk egy csöppet – kérdezte Jane. – Ha szétment az oldalelosztó, akkor kap áramot a HTX?
- Persze, a tartalék áramköről.
- És nem telik időbe az átállás?
- De. Kábé egytized másodpercbe. De szóljunk még egy szót a második esetről. Ha tönkrement a HTX, azt mi nem feltétlenül fogjuk megtudni. Ugyanis ha Kirklandék azok, akiknek gyanítjuk őket, akkor nem fognak tőlünk másik HTX-et kérni. Mivelhogy egyetlen célra kellene nekik: a biztonsági rendszer helyreállítására. Nekik viszont nem kell a biztonsági rendszer. Semmi hasznát nem veszik.
- Máshogyan nem tudjuk földeríteni? – nyelte le Jane az utolsó falatot.
- Aligha – vont vállat Jones. – Ha a kódvonalon teszünk föl kérdéseket, azt előbb-utóbb észreveszik.
- Gondolod, hogy éppen azt fogják figyelni?
- Nem gondolom, csak valószínű.
- Akkor találjátok ki valamit. Ti vagytok a műszaki zsenik, nem? – Jane fölpattant és kifelé indult. – Gondolkozzatok!

33.

A második nap szereléssel, a *Hyperion*nak küldendő gépek kiemelésével telt. Kirkland nem mutatkozott, helyette Field főhadnagy, a műszaki tiszt jött át délelőtt az *Uraniára*, hogy személyesen egyeztesse Ryannel a részleteket. A négyes szakasz lent dolgozott az A3-ban, Jane ment föl a vezérlőbe, hogy megnézzze magának ezt a főhadnagyot.

Végig ott volt a megbeszélés alatt, ámbár mérhetetlenül unta. A két tiszt három óra hosszat beszélt olyan műszaki kérdésekről, amikhez Jane tudása nagyon kevés volt. Alig tudott elkapni egy-egy morzsát, amit még megértett. A főhadnagy maga pedig teljesen érdektelen volt. Köpcös emberke bajusszal, őt kurtán üdvözölte és máris rátért valamilyen HPPL-ek mikrokapcsolásaira. Nem izzadt, nem törölgette a tenyerét, nem viselkedett furcsán.

Ezt a három órát Jane azzal töltötte, hogy közvetlenül mellettük az *Urania* műszaki dokumentációját olvasta, ahogy máskor is, ha nem volt egyéb teendője. Aztán amikor a főhadnagy elment, Jane fölkel, odament a tervrajzokat böngésző Ryanhez, és a háta mögötti pulton lenyomott egy gombot, amitől kis fénylő lapocská ugrott a tenyerébe.

– Hát maga... Jane, maga fölvette a beszélgetésünket? – nézett rá meglepve Ryan.

– Föl – felelte a lány röviden.

– Mégis miért?

– Majd megtudja, ha itt az ideje.

– Mit forral a fejében?

– Azt is megtudja – nevetett Jane, és kifelé indult. – Nem maga ellen forralom. Lesz szíves ezt titokban tartani a *Hyperion*-beliek előtt?

A négyes szakasz este negyed hatkor érkezett meg a szállására, fáradtan, éhesen. Jane már ott várta őket Munróval, aki pazar vacsorát készített nekik.

– Üljetek le – intett nekik mint régi háziasszony –, Munro máris tálalja a finom húslevest. Meséljete, mi volt ma.

– Semmi – legyintett Brown, lezökkenve a székére. – Csak azokat az istenverte gépeket rángattuk ki a helyükről egész álló nap. A *Hyperion*ról annyi hírünk sincs, mint a múlt héten.

– Se baj – mondta Jane derűsen. – A ti jó főkadétotok gondoskodott esti szórakozásokról. Háromórás műsor lesz. Szereplők: Ryan százados és Field főhadnagy műszaki tisztek. – S megvillantotta ujjai között a lapocskát.

– Mi a Galaxist találtál ki? – hökkent meg Wilson.

– Türelem. Egyetek. Én addig bekapcsolom a vetítőt.

A forró levest fűjdogáló kadétok először egymásra néztek, aztán egymás feje fölé, mert a szoba két átellenes falán megjelent Ryan és Field, felülnézetben, amint éppen helyet foglalnak egy műszaki tervezőképernyő előtt. Jane egy mennyezeti kamerával vette föl az egészet, remekül lehetett látni a rajzokat.

Az első percek érdektelennek bizonyultak, a két tiszt áttekintette a kialakult helyzetet, majd végigfutották a nyolcvanhat tételes listát, eszmét cseréltek néhány kérdésről a gépekkel kapcsolatban. Jane nem sokat értett most sem, de a kadétok időnként jóváhagyólag dörögtek. Helytelenítő megnyilatkozás nem hangzott el mindaddig, amíg a leves el nem fogyott.

Munro felszolgált a marhasültet tört burgonyával, rizzsel és altairi mártással. Éppen a salátát hozta, amikor Jones megszólalt:

– Aha!

Többet azonban nem mondott, Jane pedig nem akarta zavarni az összpontosításukat. Ő a maga részéről a sültre koncentrált.

Ryanék egy Jane számára ismeretlen rendszer sajátosságait taglalták, Jones pedig előkapott egy kis noteszt és jegyezgetni kezdett bele a salátástányér fölé. Lemuel belenézett az írásba és bólogatott.

A második fogás alatt több reakció nem is volt. Munro föltálalta a halat is, Jane otthonról hozott receptje alapján készült, canopusi zöld levelekkel. Brown beleharapott a halba, és teli szájjal azt mondta:

– Hehe. Ez jó.

Jane egy pillanatig arra gondolt, a halra érte, aztán valahogy úgy érezte, Ryan mondhatott valamit éppen. Gyanúját megerősítette, hogy a többi kadét is bólogatott, márpedig egy részük még a salátánál tartott.

A hal is eltűnt. Jane csöndes sóhajt küldött a jó alexai ízek után, egészen olyan volt, mint odahaza. Csak kézzel fejezte ki Munrónak elismerését, hogy ne zökkentse ki a kadétoakat. A steward mosolygott és felszolgált a desszertet: altairi csokoládéfagylalt volt forró mentaöntettel.

A kadétoak elismerően csemsegték, s most Kelly kezdett lendületes sorokat róni a noteszába. Jane odakukucskált: több volt benne a szám, mint a betű. Jones és Muller is belenézett, aztán ők is számoltak valamit.

Munro végül leszedte az asztalt, s középre új palackokat helyezett; étkezés közben szépen elfogyott az előzőleg odaállított három üveg narancslé. Körberakta őket kistányérokka, rajtuk gyümölcs, sajt, édesség, aprósütemény, s kivitte a zsúrkocsit az üres edényekkel. Aztán visszatért, helyet foglalt a sarokban egypár tányérral meg egy üveg narancslével, és elővett egy könyvet.

Egy óra múlva kellett csak fölkelnie, Jane akkor intett neki, hogy elfogyott a sós sütemény. Addigra azonban az asztal a felismerhetetlenségig megváltozott. A tányérok között, alatt, sőt sokszor a tetejükön kis elektronikus noteszek, papírlapok, jegyzetfüzetek, tollak heverték, a narancsgerezdek és a mogyoró között éppenséggel egy Cray zsebintegrátor feküdt, képernyőjén bonyolult grafikonna. A kadétoak buzgón pusztították a finomságokat és megállás nélkül gyártották a képleteket, rajzokat, följegyzéseket.

Jane elismeréssal nézett végig rajtuk. Ezek a fiúk itt az *Uranián* soha nem kapnak ilyen vacsorát. Neki köszönhetik meg Munrónak, no meg Floyd, Hobson, Mitchell és Chester stewardoknak, akik két órát dolgoztak ezen a vacsorán. Jane csak annyit mondott nekik: ez a vacsora az *Urania* legfontosabb embereinek készül, minden tökéletes legyen. Chester egyebet se csinált, csak gyümölcsöt mosott, hámozott és szeletelt, hogy csak oda kelljen nyúlai és bekapni.

Ezek a fiúk máskor kétfogásos ebédet esznek, meglehetősen egyszerű ételekből; vacsorára többnyire szendvicseket kapnak.

De máskor nem is kell megmenteniük két úrhajót.

34.

– Oké – szólalt meg Brown este tízkor. A felvétel már véget ért, néhány részletet átugrottak, másokat lejátszottak többször is. – Oké, fiúk, foglaljuk össze. Van egy elméletünk és egy kérdéslistánk. A kérdésekknek választ kell adniuk arra, hogy az elmélet helyes-e. Mi a következő lépés?

– Eldönteni, ki tegye föl a kérdéseket és kinek – mondta Stanton.

– Helyes. Javaslat?

– Kérdezzük meg Ryant – mondta Kelly.

Többen bólogattak.

– Jól van. Holnap Dempsey a szakaszparancsnok, ő viszi föl neki a...

De Jane eközben már elő is húzott egy távkomot.

– Carson főkadét hívja Ryan századost – szólt bele. – Százados úr, elnézést, hogy ilyen későn zavarom, de szükség van önre.

– Mi történt, Jane? – hallatszott Ryan hangja tisztán.

– Szeretnénk megbeszélni önrel valami fontosat. Le tudna jönni a négyes szakasz pihenőjébe?

– Most, éjszaka?

– Igen, Mr. Ryan, azonnal.

– Kérem, ha úgy óhajtja.

– Köszönöm, vége.

Jane eltette a távkomot és nyugodt arccal bekapott egy szem szőlőt.

– Muszáj volt ezt, Jane? – kérdezte Muller enyhén neheztelve.

– Miért, mit kellett volna tennem?

– Megvárni a reggelt és akkor közölni, ahogy illik.

– Muller, kétezer ember életéről van szó. – Jane jólnevelten tenyerébe köpte a magot, s a kistányérra helyezte.

– És attól függ kétezer ember élete, hogy mikor adjuk át az adatainkat?

– Esetleg igen. Ki tudja, mi történik még holnapig. Aztán meg mire Ryan átnézi az adatokat, órák telhetnek el. Esetleg az egész nap rámegy. Hát kezdje minél előbb...

Nem folytathatta. Kopogtatás nélkül feltárták az ajtót, s belépett rajta Carson ezredes.

– Vigyázz! – csattant föl Brown. A fiúk felugráltak.

– Pihenj – mondta a parancsnok. – Jó estét, uraim. Jane? Meg tudnák magyarázni azt a meglepő hívást, amit Mr. Ryan az imént kapott?

Az ezredes mögött ott állt Ryan és Shelton is, aki becsukta az ajtót és érdeklődéssel nézett körül.

– Természetesen – felelte Jane. – Helyet foglalnának a tiszt urak?

A tiszt urak leültek a fölkínált székekre. Jane egy szemvillanással ugrasztotta Munrót, hozzon még székeket.

– Éppen Mr. Ryannel és Mr. Sheltonnal tanácskoztam – mondta az ezredes –, amikor a hívás befutott. Hát úgy gondoltuk, lejövünk mi is.

– Szívesen látjuk önöket – bólintott Brown, érzékeltetve, hogy ő itt a házigazda.

– Ennek örülök, de megtudhatnám, mit keres a lányom késő este a legénységi szálláson?

Jane közelebb lépett apjához.

– Azt keresi, hogyan menthetné meg kétezer ember életét, akiket látszólag csak technikai jellegű veszély fenyeget.

– Hm. Látszólag?

– Látszólag – bólintott Jane határozottan. – Valójában azonban a veszély emberi eredetű.

– És kiben keresendő? – kérdezte Shelton.

Jane odavillantotta szemét, de csak egy pillanatra.

– A *Hyperion* legénységében. Helyesebben: azokban az emberekben, akik a *Hyperion* legénységének nevezik magukat. Nekünk most az a feladatunk, hogy eldöntsük: vajon csakugyan a *Hyperion* legénységével van-e dolgunk?

– Netán úgy gondolja, hogy egy harmadik hajóról jöttek? – kérdezte Ryan udvarias gúnnyal.

– Eszemben sincs, Mr. Ryan. Ám azt tudni szeretném, hogy amikor a hajó útnak indult, vajon ezek az emberek a vezérlőben tartózkodtak-e – avagy egészen másutt?

– Hol? – kérdezte az ezredes.

– A B szektorban, cellákba zárva – felelte Jane.

Shelton fölkuncogott. Jane villámló tekintettel nézett rá, de csak egy pillanatra.

– Kérem a tiszt urakat, tekintsék át a következő tényeket – telepedett le egy székre, közvetlenül apával szemben. – Első tény. Kirkland őrnagy elmondása szerint a *Hyperion* a Második Draconis Divízióhoz tartozik, amelyről önöknek is tudniuk kell, hogy elítélt bűnözőkkel, még hozzá katonákkal és űrhajósokkal foglalkozik. Második tény. A *Hyperion* kódgépe által a katasztrófa után küldött jelentésben szerepel a QL és az FL jelzés, annak közlésére, hogy ezek a gépek tönkrementek. Harmadik tény. A belső biztonsági rendszerért három gép felelős: a QL, az FL és a HTX-300-as – pillantott egy cédulára, amit a zsebéből húzott elő. – A kadétok részletes elképzelést dolgoztak ki arra nézvést, műszakilag mennyire valószínűsíthető, hogy a HTX nem volt képes egyedül működtetni a biztonsági rendszert; ezt ismertetni fogják önökkel. Feltevésünk a következő. A katasztrófát követően a biztonsági rendszer kikapcsolt, mert az azt működtető gépek tönkrementek. Ennek következtében a foglyok kiszabadultak, a keletkezett zűrzavarban lefegyverezték az őrséget, átvették az uralmat a hajón, és úgy döntöttek, hogy a kívül világ előtt ők fognak szerepelni mint a *Hyperion* legénysége. A katasztrófa és az első hangkapcsolat között negyven perc telt el, volt idejük megbeszélést tartani, stratégiát kidolgozni. A feladatunk tehát: eldönteni, vajon melyik változat a helyes. Katonák vezetik a *Hyperion* vagy bűnözők?

Kis csend támadt, a tiszték összenéztek.

– Mit gondolnak erről? – kérdezte két emberét a parancsnok.

Ryan tamáskodó arcot vágott.

– Ezredes úr, nem szeretnék elhamarkodottan ítélni, de nekem ez eléggé hihetetlennek tűnik.

Shelton bólogatott.

– Egyetértek – mondta. – Több is, mint hihetetlen. Romantikus agyrém, már engedelmet a kifejezésért. Ha az ön helyében lennék, ezredes úr, elbeszélgetnék a lányommal. Talán javasolnám neki, hogy írjon inkább kalandregényeket, de a hajóval kapcsolatos döntésekbe nem vonnám be.

– Mr. Shelton! – csattant föl Jane. – Válaszolna egy kérdésemre? Mi vár ránk abban az esetben, ha a feltételezésünk igaz?

– Csakhogy nem igaz, Miss Carson.

– Nem ez volt a kérdés!

Shelton megvonta a vállát.

- Ha igaz, elég súlyos helyzetbe kerülhetünk.
 - Mennyire súlyos helyzetbe? – követelte a választ a lány.
 - Okunk lenne feltételezni, hogy a másik hajót irányító bűnözők veszélyt jelentenek számunkra.
 - Milyen veszélyt? – sürgette tovább Jane.
 - Nem fogják felkeresni egyik úrkikötőt sem, hanem igyekeznek eltűnni a Galaxisban.
 - Úgy. Köszönöm, hogy kimondta. – Jane apjára nézett. – Carson ezredes úr, ön mit gondol?
- Apa összehúzta a szemöldökét. Jane még soha nem szólította máshogyan, csak apának.
- Én azt gondolom, Carson főkadét – nyomta meg a megszólítást –, hogy az elképzelésük fölöttébb valószínűtlen, egészen pontosan: a lehetetlenség határát súrolja.
 - Egyetértünk – vágta rá Shelton és fölpattant, hogy távozzon.
 - Még nem fejeztem be – mondta apa anélkül, hogy levette volna a tekintetét Jane arcáról. – Főhadnagy úr lesz szíves visszaülni?

Shelton vonakodva helyet foglalt.

- Az elképzelésük tehát a lehetetlenség határát súrolja – folytatta apa. – Csakhogy azt is lehetetlennek ismerjük, hogy két hajó összeütközzön a nyílt űrben, különböző irányokból, sőt különböző rendszerekből végezve hiperugrást, és lám, velünk mégis megtörtént. Az én véleményem: nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy figyelmen kívül hagyjuk a Carson főkadét által fölvázoltakat.
- Értem – mondta Shelton. – Ezt magánvéleményként fogalmazza meg, ezredes úr?
- Igen.
- Ez esetben nem kell kötelezőnek éreznem, hogy egyetértsek vele.
- Nem kívánom előírni, hogy mit gondoljon, Mr. Shelton.
- Köszönöm – biccentett a főhadnagy. – Kérek engedélyt.

Az ezredes hátrafordult és rátekintett.

- Milyen következtetést von le abból, amit mondtam? – kérdezte szárazon.
- Az ezredes úr magánvéleményéhez nem szükséges kommentárt fűznöm – felelte Shelton távolságtartóan.
- Felkérem rá, főhadnagy úr.

Shelton néhány pillanatig hallgatott.

- Mivel ezredes úr az *Urania* parancsnoka, az ön magánvéleménye is meghatározó lehet alárendeltjei számára – mondta aztán vonakodva. – Megkérhetem ezredes urat, hogy amennyiben valamilyen magatartást vár el tőlem, azt parancs formájában hozza tudomásomra?
 - Készséggel – bólintott az ezredes. – Utasítom, hogy vegyen részt a felvázolt koncepció kivizsgálásában.
 - Értettem – mondta Shelton eléggé kedvetlenül.
- Úgy kell neked, gondolta Jane.

Alighanem élete legkülönösebb éjszakája volt. A három tisztt átnézte a kadétoK által összeállított kérdéslistát, aztán apa fölhívta Wrightot, Law-t és KJartanssont és rájuk parancsolt, hogy most azonnal jöjjenek le. Munro ezúttal az ötös szakaszhoz ment át székekért, most öK voltak szolgálatban. Egyúttal hívott maga mellé még egy stewardot, mert itt bizony elkel majd a segítség. A tisztek elfogadták Brown kínálását, öK is az asztal mellé telepedtek és beszélgetés közben eszegették a kirakott finomságokat.

Levetítették maguknak a Ryan–Field megbeszélés néhány részletét és a kérdéseket tanulmányozták. Néhány kérdés fölött vita alakult ki; Jane sem ezeket, sem a többit nem értette, ámbár Jones a kezébe nyomott egy zsebgépet, amin elérhette a hajó dokumentációs központját, de a legtöbb kérdéshez órákat kellett volna tanulnia. Az első kérdés, amin vitába szálltak a tisztek, az volt, vajon a HTX állapota felderíthető-e úgy, hogy a CLH fősinen megjelenő NX jelet a kódvonalról QNX paranccsal lekérdezik; és ha igen, vajon a negatív válasz jelentheti-e azt, hogy a HTX üzemeltetni tudja a biztonsági rendszert.

Ami magát a legfőbb kérdést illeti, KJartansson a szkeptikusok mellé állt, Wright apa mellé, vagyis az volt a véleménye, hogy hihetetlen, de nem engedhetik meg maguknak, hogy ne járjanak utána – de Law őrnagy, ő bizony Jane és a kadétoK mellé állt. Meghallgatta az elbeszélést és kijelentette, hogy ő a maga részéről hisz benne. Ez pedig nem csekélység. Jane-t mérhetetlenül büszkévé tette, hogy egy ilyen tapasztalt úrhajós hitelt ad az ő szakasza által kidolgozott történetnek.

Éjfélre nagyjából összeállt a rövidített kérdéslista, apa ugyanis kihúzatott mindent, amit nehézkes volt kideríteni, avagy azzal a veszéllyel járt, hogy a *Hyperion*-beliek rájönnek a kérdezősködés okára. A hetvennégy kérdésből csak harmincöt maradt. Ekkor azonban Ryan előállt egy elképzeléssel, mely szerint van mód arra, hogy a legénység tudta nélkül adatot csaljanak ki a *Hyperion* gépeiből, és pedig az odaszállítandó számítógépek segítségével, amikben könnyedén elhelyezhetnek egypár apró elektronikus szemet és fület. Wright rávilágított, hogy a gond nem is ezzel van, hanem azzal, hogyan juttassák ki a megszerzett információkat, hiszen a belső kommunikációs rendszer épen maradt, s az elkap minden közlést, ami a hajón belül elkapható. Erre Ryan megvonta a vállát és azt felelte, meg kell oldani, hogy ne tudja elkapni.

Jó másfél órát vitatkoztak a dolgon. Shelton és Porter kidolgozott egy elképzelést a belső kommunikációs rendszer kijátszására, de erősen kétséges volt, hogy meg lehet-e valósítani. Lemuel azonban földézett egy ősi módszert, amit szteganográfiának nevezett, és állította, hogy ezzel célt érhetnek.

– A dolog lényege – magyarázta – az, hogy az információt nem csupán eltorzítjuk, hanem azt is észrevehetetlenné tesszük, hogy egyáltalán létezik. Minden kódolást meg lehet fejteni, egyetlen kivétellel: ha a beavatatlan nem is tudja, hogy kódolt információval van dolga, ezért hozzá sem kezd annak megfejtéséhez. Vegyük például ezt a könyvet. – Zsebéből kivett egy pirinyó verseskötetet és kinyitotta. – Fekete betűkkel nyomtatták. De tegyük fel, hogy a betűk nem mind egyforma feketék; némelyik betű egészen sötét szürke, esetleg barna, olyan sötét, hogy a különbség csak annak tűnik fel, aki kifejezetten tudja, hogy keresnie kell. A betűk színkülönbségei kódolt információt hordozhatnak.

A tisztek bólogattak, hogy értik. Jane apára nézett, aki elkérte Lemueltől a verseskötetet és belelapozott, megnézte, milyen versek vannak benne.

– Jó gondolat, Mr. Lemuel – mondta közben. – A kérdés az, mi lehet a mi esetünkben a verseskötet.

– Csak a *Hyperion* belső távkomja – felelte Ryan. – Más összeköttetésünk nincs velük. Az sem üzemel állandóan, csak ha valami mondanivalónk van, tehát amikor éppen beszélünk, akkor kell a továbbított jelek közé beszönnünk a saját adatainkat.

– Megoldható? – kérdezte apa.

Mindenki úgy vélte, hogy igen, de Ryan és Jones más-más módját képzelte el a kódolásnak. Mintegy negyedórás vita után Jonesét fogadták el, s egyből meg is bízták, hogy készítse el a szükséges kódolórendszert.

A megbeszélés a kérdéslista további finomításával folytatódott jó háromnegyed óra hosszat. Munro és Floyd sűrűn pótolhatta a megfogyatkozott készleteket, mert a tizennyolc úrhajós agyműködését ilyen kései órán csak nagy mennyiségű csoki, gyümölcs, aprósütemény és rengeteg üdítőital tudta élénken tartani. Wright egy óra körül kért egy erős teát, amit Munro nyomban literes üvegben rendelt meg a konyhától. Az *Urania* kétezer utasa huszonnégy órás konyhaszolgálatot igényel, így az ügyeletes szakács a legkevésbé sem lepődött meg. Fél kettőkor Munro megrendelte a második adag teát, de most már három üveggel.

Fél három után állt össze a véglegesnek tekintett kérdéslista, huszónhét kérdéssel, amelyek megválaszolására darabonként egy-ötféle módszer kínálkozott. Nyolc kérdést ítétek olyannak, amit egyszerűen feltehetnek a *Hyperion*-belieknek, mert csak közvetve kapcsolódnak a valódi problémához, s nem valószínű, hogy gyanút fognának. A többit műszaki úton kell tisztázni.

Apa megtanácskozta a legközelebbi teendőket a tisztekkel, de a kadétok és Jane véleményét is meghallgatta. Law osztozott Jane vélekedésében, hogy a gyors cselekvés a hatékony cselekvés, és javasolta, hogy azonnal lépjenek akcióba. Shelton és Ryan azon a nézeten volt, hogy nyugodtan megvárhatják a reggelt. Wright és Kjartansson tartózkodott, a kadétok sem kívántak állást foglalni.

Az ezredes végül döntött, az órára nézett, és hívta a vezérőrt.

– Itt vezérőrt – szólalt Whalley, az ügyeletes.

– Parancsnok hívja a hajót – mondta Carson ezredes. – Parancsnok hívja a hajót! *Urania*, figyelem! Most hajóidő szerint két óra negyvenkilenc perc van. Három óra nulla-nulla perckor rendkívüli megbeszélést tartunk a vezérőrtben. Minden tisztet és kadétot a vezérőrtbe rendelek. Vége.

36.

Éjjel három óra volt. Az *Urania* vezérőrtjében hetven férfi zsúfolódott össze. Az egyes, kettes és hármas szakasz az ágyból ugrott ki, akárcsak Thornton, Forbes és Howard. Az ötös szakasz lóhalálában vágatott föl az A3-ból, félbehagyva a szerelési munkálatokat.

Lent az A2-ben Munro és Floyd rendbe tette a négyes szakasz csatatérre változtatott szobáját; visszavitték a szomszédból hozott székeket, összeszedték a tányérokat. Némelyik alatt papírlapot találtak, ezeket villámgyorsan fölküldték a vezérőrtbe, hátha fontos adatot tartalmaznak. Chester steward háromszor fordult velük, mert amint fölfedeztek valamit, máris küldték, hátha sürgősen kell odafönt.

Aztán végre elmehettek aludni, ámbár előbb a kajútjébe kísérték Jane-t.

– Köszönöm, uraim – rázott velük kezét a lány. – Kérem, mondják meg Hobsonnak és Mitchellnek is: nagyon sokat segítettek. Maguk nélkül nem lett volna ilyen jó hangulatú ez az éjszaka, és talán nehezebben jöttek volna az ötletek is.

– Ez a dolgunk, főkadét – felelte Floyd mosolyogva.

– Akkor is köszönöm. Ne feledjék a titoktartást. Jó éjszakát.

Kihúzta magát és a sapkájához emelte a kezét.

A három steward büszkén tisztelgett vissza neki.

– Uraim! – állt meg Carson ezredes komoly arccal a parancsnoki ülés mellett. – Olyan ügy miatt hívtam ide önöket, ami létfontosságú az *Urania* biztonsága, minden utas, tiszt, kadét és steward életben maradása szempontjából. Kérem, ennek fényében értékeljék, amit mondani készülök. Mielőtt azonban hozzákezek mondandómhoz, közölni kívánom, hogy ami itt elhangzik, a legszigorúbb szolgálati titok. Senki sem szerezhet róla tudomást, aki most nincs itt a vezérlőben. – Kis szünetet tartott. – Néhány órával ezelőtt föltek nekem egy kérdést. Olyan kérdést, amire nem válaszolhatunk feltételezésekkel, elgondolásokkal – bizonyítékokat kell szereznünk, éspedig megdönthetetlen bizonyítékokat. Ez lesz a feladatunk, mindnyájunk feladata a következő napokban. A kérdés így hangzik: vajon azok az emberek, akiket a *Hyperion* legénységeként ismerünk, csakugyan azok-e, akiknek mondják magukat – vagy pedig elítélt bűnözők, akik a harminchárom órája történt katasztrófa következtében tudták magukhoz ragadni a hajó fölötti uralmat?

37.

Harmadik nap...

Ez volt Jane első gondolata, ahogy fölébredt. Tizenegy óra volt. Hát igen, hajnali háromkor feküdt le, sőt még később, a vezérlőben már tartott a megbeszélés, amikor bement a szobájába. Volt az fél négy is. Lenyomta a csengő gombját.

Tíz másodperc se telt bele, és nyílt az ajtó.

– Clifton steward, parancs! – lépett be egy göndör hajú, nyurga fiatalember. Jane nem ismerte.

– Hát maga?

– Jelentem, Howard őrmester a mai napra engem rendelt a főkadét szolgálatára! – hangzott a katonás válasz.

– Munróval mi van?

– Jelentem, az ezredes úr egy nap pihenőt adott azoknak a stewardoknak, akik rendkívüli éjszakai szolgálatot teljesítettek.

– Jól van – mondta Jane. – Pihenj!

Clifton steward lazított tartásán.

– Mi a helyzet a hajón?

– Jelentem, folynak a munkálatok.

– Hagyja ezt a jelentgetést, Clifton. Meddig tartott a vezérlőben a megbeszélés?

– Hat óra tízkor ért véget, főkadét.

– Te szent Galaxis! Három órát beszéltek? Ki van most szolgálatban?

– Mindenki szolgálatban van, főkadét.

Jane fölkapta a fejét.

– Ha egész éjjel tanácskoztak, akkor nem lehet mindenki szolgálatban. Clifton, hátra arc, a főkadét felöltözik!

Kipattant az ágyból, ledobta a hálóingét és beleugrott az egyenruhájába.

– Ismétlem, főkadét, mindenki szolgálatban van – mondta Clifton a falnak fordulva. – Az ezredes úr tizenkét óráig minden tisztet és kadétot szolgálatba rendelt. Tizenkét órákor mindenki aludni megy, a vezérlőben Howard főhadnagy és harminc steward tart ügyeletet húsz óráig. Az ezredes úr parancsot adott, hogy az utasok előtt mindezt tartsuk titokban.

– Indokolta az utasításait?

– Csupán annyit közölt, hogy a tegnapelőtti katasztrófa miatt van szükség rendkívüli intézkedésekre.

– Rendben – vágta rá Jane, és kinyitotta a fürdőszobaajtót. – Éhes vagyok, Clifton, kerítsen reggelit. Ja! Közölje a parancsnokkal és a négyes szakasszal, hogy fölkeltem és rövidesen jelentkezem szolgálatra.

– Értettem – felelte Clifton, továbbra is hátat fordítva, és megvárta az ajtónyitással, hogy Jane becsukja maga mögött a fürdőszobaajtót.

38.

Negyedóra alatt bevágta a reggelit és fölrohant a vezérlőbe. Ott a katasztrófa óta megszokott lázas, kaotikusnak látszó munkát találta, de kevesebben voltak, mint máskor. Csak Whalley, Shelton, Forbes és féltucat kadét volt jelen. A kettes szakaszból valók voltak, Jane látásból már ismerte Hamilton és Sherman kadétot.

– Mi a helyzet? – lépett oda Hamiltonhoz, aki kevésbé látszott elfoglaltnak.

– Folytatjuk a munkálatokat – felelte az. – Jó reggelt, főkadét.

– Jó reggelt. Mi lett a megbeszélés végeredménye?

– Megbeszélés? – pillantott rá a kadét.

– Hagyja, Mr. Hamilton – szólalt meg Shelton. – Miss Carson előbb tudott az egésztől, mint maga.

– Igen, uram. Elnézést, főkadét. Az éjszaka kialakítottunk egy tervet arra, hogy információkat gyűjtsünk össze a *Hyperion*ról, anélkül persze, hogy az ottaniak tudomást szereznének róla. Most látjuk el szemekkel és fülekkel az átszállítandó készülékeket. Háromnegyed óra múlva mind aludni megyünk, addigra el kell készülnünk.

Jane bólintott, kissé bosszúsan, mert Shelton már megint Miss Carsonnak nevezte főkadét helyett. Leült az egyik monitorhoz és átnézte a tervet.

Sokkal bonyolultabb volt, mint amit lent összehoztak a kadéttal. Tele volt feltételes módokkal: „ha erre a kérdésre a válasz ez, akkor meg kell vizsgálni azt, hogy...”, s a lehetséges válaszok mellett piros számok sorakoztak. A lista tetején olvasható magyarázat szerint ezek a

számok annak a valószínűségét jelölik, hogy a *B-hipotézis* igaz. A rövidítés jelentését a szöveg nem közölte.

- Mi az, hogy B-hipotézis? – fordult Hamiltonhoz.
- Annak feltételezése, hogy a *Hyperion* legénysége elítéltekből áll – felelte az.
- Ezt gondoltam, de miért B?
- B mint börtön – volt a jókedvű válasz.

39.

Carson ezredes háromnegyed előtt pár perccel érkezett, fáradtan, de energikusan. Megállt a legközelebbi monitornál, gyorsan átnézte a legfrissebb jelentéseket, aztán maga mellé intette lányát és lement vele a vezérlő ajtajába.

- Jane, szeretném rád bízni a hajót ma délután – kezdte minden bevezetés nélkül.
- Énrám?... Jó, vállalom! – vágta rá Jane azonnal.

Apa elmosolyodott. – Gondoltam. Tudod, kell az embereknek a pihenés, a tegnapi napjuk se volt könnyű, aztán végigdolgozták az éjszakát és a délelőtti. A négyes szakasz és a tisztek többsége le se feküdt. És holnap se lesz könnyű dolgunk.

Jane bólintott, hogy érti.

Visszamentek a vezérlőbe, s a parancsnok hívta a szállásmesteri irodát.

- Mr. Howard, összegyűjtötte az embereit?
- Igen, uram.
- Kérem, jöjjenek fel.
- Azonnal, uram!

Pár perc múlva ott volt Howard főhadnagy és a harminc steward.

- Uraim – fordult az ezredes a tisztekhez és a kadétokhoz –, nyolc óra múlva találkozunk, addig jó pihenést kívánok.

Az úrhajósok tisztelegtek és elvonultak.

- Főhadnagy úr – szólította most a szállásmestert –, a következő nyolc órában önök felügyelnek a vezérlő, tehát az egész *Urania* biztonságára. Carson főkadétot erre az időre megbízott parancsnoki címmel ruházom fel és önöket az ő vezénylete alá rendelem.

Howard nem tudott eltitkolni egy meglepett, talán kissé csalódott arckifejezést, de a következő pillanatban már ki is húzta magát, és tisztelgett Jane-nek.

- Carson főkadét, embereimmel szolgálatra jelentkezem!
- Köszönöm – viszonzta Jane az üdvözlést.

– Ha a *Hyperion* bármiért keresne minket – folytatta az ezredes –, Carson főkadét fogja eldönteni, mit válaszoljanak, de ön beszél velük, főhadnagy úr. Szeretném, ha a *Hyperion* nem szerezne tudomást arról, hogy ezen a délutánon egy navigátoriskolai tanuló irányítja a hajónkat. Értene engem?

– Megértettük! – felelte Jane és Howard egyszerre.

– Ha olyan esemény történne, amihez önök nem elegendőek, két óráig engem ébresszenek föl. Kettő és négy között Mr. Wrightot, négy és hat között Mr. Law-t, hat és nyolc között megint engem. Jó munkát kívánok.

– Jó pihenést, ezredes úr – tisztelgett Howard, s vele az egész vezérő.

Az ezredes elhagyta a termet.

Jane habozás nélkül a távkomhoz lépett.

– Vezérő hívja a szállásmesteri irodát.

A jól ismert basszus dörrent válaszul.

– Fielding őrmester, parancs!

– Itt Carson főkadét, megbízott hajóparancsnok. Jó napot, őrmester úr.

– Jó napot, főkadét!

– Őrmester úr. A következő nyolc órára fegyveres őrséget állítat az A1-es folyosó bejáratához. Csak az jöhet be a folyosóra, akinek engedélyt adok. Belátása szerint gondoskodik az emberei leváltásáról. Végeztem.

– Értettem!

Jane kikapcsolta a távkomot és Howardhoz fordult.

– Főhadnagy úr, négy emberét fegyverezze föl.

Howard meglepve vonta föl a szemöldökét, de csak egy pillanatra.

– Négy ember fegyverbe – szólt a stewardok parancsnokának. Az nyomban kijelölte a négy embert, akik rohantak a faliszekrényekhez a lézerekért.

– Álljanak őrséget a vezérő ajtajában – mondta Jane. – Belátása szerint gondoskodjon a leváltásukról, főhadnagy úr.

Howard továbbította a parancsot az őrmesternek, s a stewardok elfoglalták helyüket a vezérő bejáratánál.

Jane bólintott. – A többiek helyezték kényelembe magukat, ahogy jónak látják. Szabad olvasni, beszélgetni, felőlem akár sakkozhatnak vagy kártyázhatnak is. Unalmas délután áll előttünk – remélhetőleg.

Ő maga a parancsnoki üléshez ment és helyet foglalt. Átnézte az állapotjelentéseket, ahogy azt mindig minden parancsnok tette, amikor megkezdte szolgálatát. Közben észrevette, hogy Howard megáll mellette.

– Főhadnagy úr?

– Zavarhatom egy pillanatra?

– Hogyne.

– Nem szokásom bírálni senkit – kezdte Howard halkán, hogy a stewardok ne hallják –, de megenged egy észrevételt?

Jane összehúzott szemöldökkel nézett rá.

– Tessék.

– Nyugodtan intézheti a parancsait közvetlenül a stewardokhoz, nem szükséges engem közbeiktatnia.

Jane megkönnyebbült kicsit, hogy csak erről van szó.

– Értem. Úgy gondoltam, kicsit hivatalosabb, ha egy valódi tiszt szájából hallják a parancsot.

– Főkadét, ezen a hajón egy lelket sem talál, aki az ön szájából érkező parancsot ne hajtaná végre éppen úgy, mintha az ezredes úr adná.

Jane belül elmosolyodott, de ez kívülről nem volt látható.

– Ez önre is érvényes, főhadnagy úr?

– Persze – lepődött meg az. – Nem így tapasztalta?

– Nincs ellenkező tapasztalatom. Viszont ön nem volt még a hajón tavaly, amikor először irányítottam.

– De éppen eleget hallottam arról, mi történt az elődőmmel.

Jane most már láthatóan is mosolygott.

40.

Már nem tudta, miről jutott eszébe hirtelen Charles. Érdekes, milyen régóta nem gondolt rá. Amióta úton vannak, nem jutott eszébe az a délután.

Helyi idő szerint négykor kezdődött az első tárgyalás. A Terrán ugyanazt a huszonnégy órára osztott napot használják, mint itt az *Uranián*, nem a dekádokra és centádokra osztott bolygó-időt. A Terra ebben is különleges. Meg abban, hogy az Intersztelláris Főparancsnokság legnagyobb csillagközi bírósága nem valami hatalmas palotában ülészik, hanem egy közepes nagyságú házban, aminek az ablakai tágas kert helyett városi utcákra nyílnak. Egyetlen dolog mutatta, hogy ennek a pernek valami különlegessége van: tárgyalóteremnek nem valami szűk szobácskát, hanem a hatodik emeleti aulát jelölték ki. Még ez is kisebb volt, mint az alexai iskolájuk előcsarnoka. Pedig oda csak néhány száz gyerek jár.

A terem zsúfolásig volt tévésekkel, az összes galaktikus társaság közvetítette a tárgyalást, meg a terraiak közül is egy csomó. A Terrának majdnem annyi saját tévétársasága van, mint a Galaxis többi részének együttvéve. Jane az ügyész mögött ült az *Urania* teljes tisztikarának társaságában, háta mögött a négyes szakasz, hátrébb az összes többi kadét. Csak Forster hiányzott, aki csak novemberben hagyhatta el a selmai kórházat, de ő is nézte hiperhullámon.

Jane tanúvallomása volt az utolsó. A vád csak egyetlen kérdést tett föl neki.

– Carson főkadét, van-e valami hozzátennivalója az elhangzottakhoz?

– Nincsen, Mr. Bryce. Minden úgy történt, ahogyan elmondták.

– Carson főkadét! – állt föl most Charles ügyvédje. – Amint a hírekből megtudtuk, önnek oroszlánrésze volt a bajba jutott *Urania* megmentésében. Kérem, fogadja legőszintébb gratulációimat.

– Köszönöm, Mr. Kellerman – bólintott Jane.

– Most pedig lenne kedves elmondani, miért is tette, amit tett?

Jane összevonta a szemöldökét. Az ügyvéd várakozott.

– Megmagyarázná a kérdést?

– Készséggel. Miért vetette alá ügyfelemet ennek a külső szemlélő számára is egyértelműen megalázó és lelki kínzással is felérő kihallgatásnak?

Jane előre tudta, hogy az ügyvéd kellemetlen kérdéseket fog föltenni. Már azoknak is fölített, akik előtte ültek ebben a székben. Apának is. Nem jött hát ki a sodrából.

– Mert kikötőbe kellett juttatnom egy hajót, kétezer-kétszázhusz emberrel a fedélzetén.

– Megmagyarázná a választ? – kérdezte az ügyvéd ugyanazzal a hangsúllyal, ahogy Jane kérdezett vissza az imént.

– Készséggel. Szükségem volt olyan emberekre, akik el tudják vezetni az *Uraniát*. Három mozgásképes tisztem azonban egy bűnügy gyanúsítottja volt, közülük az egyik el is követte azt. Nem mondhattam le a másik kettő munkájáról, ezért rá kellett bizonyítanom a tettet arra az egyre, aki elkövette.

– Ön azonban csak ügyfelemet részesítette ilyen bánásmódban – mondta Kellerman.

Jane hallgatott.

– Elnézést, megfogalmazom kérdésként. Mi volt az oka annak, hogy a másik két tisztre nem próbált rábizonyítani semmit, Carson főkadét?

– Mit szólna ahhoz a válaszhoz, hogy ábécérendben haladtam, Mr. Kellerman?

– Értékelném a humorát, és hangot adnék kétségeimnek.

– Jól tenné – felelte Jane, derűtséget keltve a hallgatóság soraiban. – Természetesen azért kezdtem és végeztem ügyfelével a kihallgatást, mert tudtam, hogy ő a tettes.

– Honnan tudta, Carson főkadét?

– Erre nehezen tudnék válaszolni, Mr. Kellerman. Egyszerűen tudtam.

– Mégis megosztana velünk néhány információmorzsát? – kérte az ügyvéd udvarias gúnnyal.

– Megpróbálom. Tudja, uram, én a tesztek tanúsága szerint igen tehetséges navigátorjelölt vagyok. Nem én mondom, a tesztek mondják. Mármost tudja ön, mi kell a navigátori munka legfontosabb részéhez, a hiperszekventáláshoz?

– Sajnos nem, főkadét.

– Intuíció, uram. Rengeteg intuíció...

Ebben a pillanatban egy hang szólalt meg Jane feje fölött.

– Főkadét, lenne szíves?

– Intuíció – kapta föl a fejét Jane, és körülnézett.

Az *Urania* vezérlőjében volt, és Howard főhadnagy hajolt fölé.

– Elnézést – pislogott –, elgondolkodtam. Történt valami?

– A *Hyperion* van a vonalban, főkadét.

41.

– Mit akarnak? – kapta föl a fejét Jane azonnal. Szempillantás alatt kiröppent fejéből az ügyvéd, a bíróság, az egész tavalyi dolog.

– Nem tudom, főkadét. Ryan századost kérik.

Jane csak egy másodpercig tétozott.

– Közlje, hogy a százados úr este nyolcig nincs szolgálatban.

Howard bólintott és belemondta a mikrofonba.

– Legyen szíves értesíteni – mondta a hangszóró.

Jane odahúzta ülését a főhadnagy mellé és villámgyorsan lekopogta az egyik billentyűzeten: „Szolgálaton kívül tilos zavarni.”

– Szolgálaton kívül tilos zavarni – mondta hűségesen Howard.

– Rendkívül fontos, halaszthatatlan ügy – közölte a hangszóró.

– Ott ki beszél? – kérdezte Howard, azazhogy rajta keresztül Jane.

– Field főhadnagy műszaki tiszt vagyok. Ha a százados úr nem elérhető, kérem, kapcsoljon össze a parancsnok úrral.

– Itt Howard főhadnagy – Jane kis gondolkodás után elhagyta a beosztás megjelölését, nem kell feltűnést kelteni azzal, hogy a szállásmester beszél. – Az ezredes úr sincsen szolgálatban, nem zavarhatjuk.

– Maguknál senki sincs szolgálatban? – kérdezte Field. – Akkor kivel beszélhetek?

– Velem beszélhet, Mr. Field.

– Önnek mi a beosztása?

Jane fölemelte az ujját, egy pillanatig gondolkodott, aztán írta a választ. Howard meglepetten nézett a képernyőre. Jane gyorsan odaírta mögé: „Ha bármi mást mond, agyoncsapom!”

– A fedélzeti összekötő tiszt vagyok – olvasta föl végül Howard a feleletet.

– Az meg mi az ördög? Különböznék én. Ha összekötő, kössön össze valakivel, akivel megbeszélhetem a problémámat. Gondunk van az egyik PQV rendszerrel.

Jane-nek halvány fogalma sem volt, hogy az mi lehet, de nem tétozott. Írt.

– Megkeresem önnek Morgan századost. Kérem, legyen türelemmel, Mr. Field – olvasta Howard, és kikapcsolta a mikrofont. – Mégis ki az a Morgan százados, Jane?

– Köszönöm – jött Field válasza.

– Így hívják a szigetet, ahol születtem, de ezzel ne törődjön – vakkantotta Jane, és megpördült az üléssel. – Stewardok, figyelem!

A fiúk felugráltak a kártya mellől.

– Kinek van maguk közül a legmélyebb hangja?

– Azt hiszem, nekem – felelte kis tétozás után az egyik. Elég mély hangja volt.

– Megteszi. Jöjjön ide. A többiek folytassák. Szedje már a lábát!

A steward megállt Jane előtt.

– Sloan steward, parancs!

– Pihenj – vágta rá Jane. – Nagyon figyeljen, Mr. Sloan. Maga most beszélni fog a *Hyperion* műszaki tisztjével. Úgy fog beszélni, mint egy űrhajós, méghozzá tiszt. Azt fogja mondani, amit én erre a képernyőre leírok, egy betűvel sem többet, sem kevesebbet. Világos?

– Értettem – felelte Sloan, ámbar nem túl meggyőzően.

– Tegyük egy próbát, addig a főhadnagy úr keresi a századost. Olvassa! – Jane a képernyőre bökött és leírt egy sort.

– „Itt Morgan százados fedélzeti tiszt. Mit óhajt?” – olvasta Sloan.

– Nem jó! – csattant föl Jane. – Természetesen! Ez nem műkedvelő színielőadás! Ha Field a vonal túlsó végén nem hiszi el, hogy maga tényleg Morgan százados, megnézhetjük magunkat. Újra!

– „Itt Morgan százados fedélzeti tiszt. Mit óhajt?”

– Pocsék – vágta rá Jane. – Ezt senki se hiszi el magának. Még egyszer!

Míg a steward harmadszor is nekirugaszkodott, ismét jelzett a távkom. Amikor a steward befejezte a mondatot, Howard intett, hogy csendet kér, és bekapcsolta a mikrofont.

– Kérem, legyen még türelemmel, Mr. Field. Morgan százados nem hagyhat ott csapot-papot, mert maga hívta.

Lekattintotta a mikrofont.

– Nagyszerű, Howard, magában van kezdeményezőkézség – pattant föl Jane az ülésből, izgalmaiban észre sem vette, hogy elhagyta a szállásmester rangját. – Ez csapnivaló, Sloan! Vissza a helyére! Stewardok, föl! Várjanak csak... – megállt egy pillanatra. – De hülye vagyok. Howard, mit mondott maga az előbb Fieldnek?

– Hogy nem hagyhat ott...

– De hogyan nevezte, „százados úr” vagy „Morgan százados”?

– Morgan százados.

– Biztos?

A főhadnagy a távkomra nézett és lenyomta a visszajátszás gombját. A készülék szépen fölmondta az előző mondatot.

– Remek – Jane visszahuppant az ülésbe. – Stewardok, le! Adja azt a mikrofont. – Átvette, nagyot lélegzett és bekapcsolta. – Itt Morgan százados fedélzeti tiszt. Mit óhajt?

Howard hangtalanul nyögött egyet.

– Itt Field főhadnagy műszaki tiszt. Elnézést, hogy zavarom, Mrs. Morgan, de van egy problémánk.

– Miss, ha kérhetem. Mi a problémájuk?

– A PQV kettes.

Jane közben villámsebesen olvasta a dokumentációban a PQV-re vonatkozó szakaszt.

– Részletezné, Mr. Field?

– Nincs mit részletezni, századosnő, egészen egyszerűen ripityára tört.

– Értem – felelte Jane. Közben kisütötte, mi is az a PQV. – S mit tehetek ez ügyben?

– Nos, az önök egyik PQV-jét szeretném megkapni.

Jane lecsapta a mikrofont és előkotorta azt a bizonyos nyolcvanhatos listát. Jól emlékezett: a PQV nem volt rajta.

– Mr. Field, a listájukon nem látom ezt a rendszert.

– Mert akkor még nem is fedeztük fel a hibát, amikor azt a listát összeállítottuk, Miss Morgan.

– Vagy úgy. Akkor írjuk hozzá a listához és megkapják azt is a többivel együtt. Még valami?

– Elnézést, századosnő – Field hangja bosszús volt –, azt hiszem, nem érti a helyzetet. Ez a *kettes* PQV, vagyis az, amelyikre az összes Airec rá van kötve. A katasztrófa bekövetkeztekor az Uvarox rendszer automatikusan átvette a feladatát, de az hamarosan leáll. Akkor pedig az Airecek is leállnak. Talán most már érti, miért aggódom.

Jane szélesebben pörgette a dokumentációt, de nem találta ezeket az Aireceket. Azt se tudta, hogyan kell írni a nevüket. Az Uvarox megvolt, de nem sokat tudott meg a leírásából.

– Mikor következik ez be? – kérdezte, hogy időt nyerjen.

– Becslésem szerint két órán belül, századosnő.

– Értem – hazudta Jane. – Mr. Field, kérek öt percet, utána kell néznem a saját PQV-jeinknek.

– Rendben, Miss Morgan.

Jane levágta a mikrofont. – Howard! – csattant föl, talpra szökkenve. – Amíg vissza nem jövök, nincs válasz a *Hyperion* semmilyen kérdésére! Egyszerűen nincs senki a készüléknél, érti?

Válaszra sem várva kirohant a vezérlőből.

42.

Kifelé menet megnézte az órát. Három óra húsz. Akkor Wrightot kell fölébresztenie, apa így parancsolta. Miért nem tudott ez a lehetetlen Field kettő előtt jönni a PQV-jeivel? Vagy még inkább nyolc után?!

Bekopogott Wright ajtaján. Várt egy kicsit, aztán ismét.

– Szabad – hallatszott a reszelős hang.

Jane halkán benyitott.

– Én vagyok az, Carson főkadét – szólta be.

– Jöjjön csak.

A lány beosont és megállt az ágy mellett. Wright nyakig betakarózva, a hátán feküdt.

– Történt valami? – kérdezte csukott szemmel.

Jane egy mondatba sűrítve elmondta Field hívásának lényegét.

Wright horkantott egyet. – És ki beszélt vele?

– Morgan százados fedélzeti tiszt.

Az őrnagy kinyitotta hidegkék szemét.

– Vagyis én – tette hozzá Jane.

– Maga életveszélyes, Jane. És ha azok ott tudják, hogy hívják a fedélzeti tisztünket?

– Nem tudják – felelte Jane magabiztosan. – Őrnagy úr, azonnal hagyom aludni, csak azt mondja meg, hogy kell írni ezeknek az Aireceknek a nevét. Akkor tudok mit felelni Fieldnek.

– Dehogya tud, Jane, dehogya tud. Úgy írják, A-i-r-e-c, de ez magán nem segít. Két óra múlva leáll az oxigénellátás a *Hyperionon*. Nem válaszolnunk kell, hanem cselekednünk.

– De... – a lány elképedve megrázta a fejét.

– Nincs de, Jane.

– Őrnagy úr – felelte Jane dacosan. – Az a hajó akkora, mint az *Urania*. Rengeteg levegő van benne, hetekig is kibírják vele.

– Igen, Jane – könyökölt fel a főpilóta –, a veszteséglisták dugig vannak odavesztett hajókkal, amiknek a legénysége ugyanezt hitte. – Lerántotta magáról a takarót.

Jane gyorsan elfordult, de az őrnagy megkopogtatta a vállát.

Visszafordult. Wright egyenruhában feküdt az ágyban, csak a cipője és a sapkája hiányzott.

– Menjünk, szerezzünk nekik egy PQV-t.

Két perc múlva a vezérlőben voltak. Jane a szállásmesterre nézett.

– Volt hívásunk?

– Nem volt, főkadét – felelte Howard.

– Akkor jó. – Lenyomta a gombot. – Itt Morgan százados, hívom Field főhadnagyot.

– Itt Field – jött a válasz azonnal. – Miss Morgan?

– Mr. Field, szerzünk önöknek egy PQV-t.

– Rendben, átmegyek érte.

– Szükségtelen. Még ki sem szereltük.

– Nem baj, addig is elbeszélgethetünk. Mindjárt ott vagyok.

S bontotta a vonalat.

Jane segélykérően nézett Wrighttra.

– Hát, Jane – az őrnagy megvakarta a tarkóját –, voltam már kellemesebb helyzetben is.

De nincs megoldhatatlan feladat az *Urania* legénysége számára. Wright otthagya őket a vezérlőben, az A1 őrségével közölte, hogy senkit sem engedhetnek a vezérlőbe, *az ezredes úr szigorú parancsa*, és lement Field elé.

– Jól van – mondta Jane-nek –, ha a főhadnagy úrnak ennyire fontos, akkor majd mi ketten szedjük ki azt a PQV-t. Maguk ketten velem jönnek – intett a vezérlőt őrző stewardok egyik felének.

A két fegyveres a zsilip felé menet rövid eligazítást kapott, aztán elkísérték a tiszteket az A3DRP helyiségig, ahol a PQV volt. Láthatatlan kíséretet kellett szolgáltatniuk: Field nem vehette észre, hogy ott vannak. Nem is vette észre.

A műszaki tisztet kicsit meglepte, hogy a főpilótával kettesben kell kisserelni a PQV-t, de Wright közölte, hogy a legénység fele pihen, a másik fele pedig más munkákkal van elfoglalva. Így hát kettesben kivették a gépet, Field a hóna alá csapta és távozott. Nem akart fölmenni a vezérlőbe, nem volt szükség *az ezredes úr szigorú parancsára*.

Jane a biztonsági kamerákon át minden lépésüket figyelte, készen rá, hogy ha Field bármivel próbálkozik, lecsapjon. De Field nem próbálkozott semmivel. Udvariasan megköszönte a PQV-t és vitte.

– Ez kész – közölte Wright a távkomon, amikor a főhadnagyot elnyelte az átkelőfolyosó. – Visszafekszem, szóljanak, ha kellek.

– Köszönöm, hogy kihúzott a slamasztikából, őrnagy úr – felelte Jane.

43.

Három óra negyvenkor ismét megszólalt a távkom. Hát persze hogy a *Hyperion* volt az.

– Howard főhadnagy, tessék – vette föl a szállásmester.

– Field főhadnagy. Elnézést, Mr. Howard, de megint beszélnem kellene Wright őrnagy úrral.

Jane kivicsorította a fogait, aztán gépelni kezdett a CL billentyűzeten.

– Az őrnagy úr most nem elérhető – olvasta föl Howard.

– Az ügy halaszthatatlan, főhadnagy úr, kérem, kerítse elő Mr. Wrightot.

Jane leírta: „Morgan százados éppen a vezérlőben tartózkodik, átadom neki a vonalat”, aztán átgördült a parancsnoki pulthoz és miután Howard bement a szöveget, lenyomta a gombot.

– Itt Morgan százados, mit óhajt?

– Századosnő, az a helyzet, hogy bajunk van a PQV-vel.

– Éspedig?

– Nem működik, Miss Morgan.

– Nocsak – mondta Jane, aztán hogy időt nyerjen, megkérdezte: – Miért nem Ryan századoshoz fordul, ha műszaki problémái vannak?

Hogy az ördögbe hívják azt a...

– Úgy tájékoztattak, hogy Mr. Ryan este nyolcig nincs szolgálatban.

– Igaz, persze – mondta Jane, mintha nem tudná. – Tudja, nekünk itt más dolgunk is van, mint az ügyeleti rendszert memorizálni. – Ez az, végre tudja! – Mr. Field, lenne szíves átküldeni egy stareprót arról a PQV-ről?

– Természetesen, de kérem, ne sokáig olvasgassák.

– Nyugodt lehet. Vége.

Kikapcsolta a mikrofont és fűjt egyet. A Galaxis nyelje el Fieldet a PQV-ivel meg az ABC-ivel meg az XYZ-ivel együtt!

– Főkadét... – szólt halkán Howard.

– Hm? – Jane észre se vette, hogy behunyt szemmel ül, hátradőlve a parancsnoki ülésben, már vagy fél perce.

– Kérdezhetek valamit?

– Hm? – kérdezte Jane ugyanúgy.

– Mi a csuda volt az, amit Fieldtől kért?

Jane kinyitotta a szemét és elmosolyodott. – Műszaki állapotjelentés, Mr. Howard. Hála a Galaxisnak, hogy eszembe jutott a neve. Megjött már?

– Én azt honnan... – Howard elharapta a mondatot. – Nem tudom, hol kell keresni, főkadét.

Jane zavarba jött egy pillanatra. Tényleg, hol is kell keresni? PQV... Airecek... Uvarox... a doksi szerint ez az egész a Syntaut alá tartozik, akkor SYA-rendszer, ó, te szent Galaxis, dehogyis! A távkömet kell megnézni, külső üzenetnek kell érkeznie!

Lenyomta a P gombot a távkomon. Ott volt szépen, pontosan. „*Hyperion Uraniának*, starepro PQV–U1, küldi Field, kapja Morgan.” Ez az!

– Lemegyek Wrighthoz. Mr. Howard!

– Tudom, főkadét – bólintott a férfi. – Nincs senki a készüléknél.

– Úgy van – vágta rá Jane, és kifelé menet megint megnézte az órát. Még csak háromnegyed négy. Ha ez az átok Field a fejébe vette, hogy hívogatni fogja, ugyancsak keserves négy órának néz elébe.

44.

– Ne haragudjon, Mr. Wright – lépett a főpilóta ágya mellé ismét –, de megint hívott Field.

Az öregember szótlanul hallgatta végig.

– Jó ötlet volt ez a starepro, Jane – felelte aztán. – Maga lassan kész űrhajós.

– Lehoztam – mondta Jane kis habozás után; nem tudta, mit mondjon a dicséretre. – Megnézi, Mr. Wright?

– Nem, Jane. Menjen, keltse föl Jones kadétot és mutassa meg neki.

– De hát...

Wright kinyitotta hidegkék szemét és ránézett. – Mi az a „de hát”?

Jane összeszorította az ajkát. – Az a parancs, hogy kettő és négy között önnek kell eljárnia, ha valami történik.

– Nem, Jane. Az a parancs, hogy magának hozzám kell fordulnia. Ezt meg is tette. Én pedig továbbküldtem Jones kadéthoz. Van még kérdése?

– Van – felelte Jane hideg dühvel. – Szeretném, ha megmagyarázná, miért ébresszek föl még egy embert, valamint hogy milyen alapon utasítgat engem, amikor én vagyok a megbízott parancsnok és nem maga.

Wright habozott a válasszal. Hidegen nézett Jane-re, aki kezdte magát rosszul érezni.

– Tudja, Jane – kezdte Wright tűnődve –, az előbb, amikor megköszönte, hogy kihúztam a slamasztikából, nem gondoltam, hogy pár perc múlva mint parancsnok támad rám és utasításokat osztogat nekem. De ez legyen a maga gondja. Én megmondtam, hogyan oldhatja meg a problémáját, de ha ez magának nem tetszik, felőlem el is dobhatja azt a stareprót, vagy megpróbálhat felelni valami zseniálisat Fieldnek, ami vagy sikerül, vagy nem, de ez is legyen a maga gondja. Éntőlem akár meg is fejtheti a tartalmát, ha van rá kedve és ideje; nekem nem ez a szakterületem, épp csak annyi ragadt rám, amióta úrhajókat vezetek, hogy tudom, mi az a PQV és hol van. Miattam akár házalhat a stareprójával kabinról kabinra, ráteszem egyhavi fizetésemet, hogy mindenki Joneshoz fogja küldeni. Egyszer majd maga is rájön, mi kell az úrben az életben maradáshoz. Tudni kell, mi az, amit nem tud, és ki az, aki tudja maga helyett. De ez is legyen a maga gondja. A magam részéről egyvalamivel foglalkozom: pihenek, mert rám fér. És most legyen szíves elhagyni a kabinomat.

– De...

– Semmi de! Maga a parancsnoki megbízatására hivatkozott, hát én az őrnagyi rangomra hivatkozom. Maga jelenleg navigátoriskolai hallgató, semmi más. Carson hallgató, lelépni!

Jane szó nélkül sarkon fordult és kiment. Ha nem lett volna fék az ajtón, hát be is vágja maga mögött.

45.

Jane egy egész percre állt Jones és Kelly hálófülkéje előtt, amíg be mert kopogni. Nem mintha olyan észvesztő lehetetlenség lenne bekopogni két kadét hálófülkéjébe. De el kell mondania, mi történt, és azt is, miket vágott a fejéhez Wright. Jones úgymé megkérdezné, mitől van így feldúlva. Még mindig piros lehet a füle.

Jó darabig kellett kopognia, amíg nyílt az ajtó és Jones kidugta a fejét. Még szerencse, hogy Kelly nem ébredt föl.

– Sajnálom, hogy zavarlak, Jones... beszélnem kell veled.

– Most?

– Most, azonnal. Kijönnél?

Jones kilépett, becsukta az ajtót és amúgy pizsamában lezökkent egy székre.

– Mi van?

Jane nagy levegőt vett és elmesélt mindent, Field első hívásától a Wrighttal való összefüggéséig.

Jones megvakarta a fejét.

– No?

– Muszáj volt rátámadnod az őrnagyra?

– Én... – kezdte Jane, aztán elhallgatott. – Nem – felelte kisvártatva. – Nem volt muszáj.

– Szerintem se. Muti azt a stareprót.

– Tessék.

Jane átnyújtotta a kártyát, s egy egész másodpercig bámulta a fiú szemrehányó tekintetét, míg ráébredt, hogy aligha van kártyaolvasó a pizsamája zsebében. Egy pillanatra zavarba jött, aztán előkapta a távkömlőjét. Már nem is emlékezett, milyen régóta hord távkömlőt a zsebében.

– Carson főkadét hívja a vezérlőt.

– Itt vezérlő, Howard – jött a válasz.

– Főhadnagy úr, küldessen le egy kártyaolvasót a négyes szakasz pihenőszobájába.

– Feltétlenül a vezérlőből kell?

– Nem... mindegy, hogy honnan.

– Értettem. Azonnal ott lesz.

– Köszönöm, vége.

Jones megcsóválta a fejét. – A szállásmester aligha tudja, hol tartanak kártyaolvasókat a vezérlőben.

– Persze, igazad van.

– Mindjárt jövök – tápáskodott föl a kadét –, megpróbálom fölébreszteni magamat.

Mire visszaért a fürdőszobából, befutott egy steward a kártyaolvasóval. Jane elugrasztotta valami frissítőért, de nagyon gyorsan ám!

– No, mutasd – ült le Jones, és öt percig nem is hangzott el semmi több a szobában. Jones olvasott, Jane várakozott.

Aztán Jones letette az olvasót és elgondolkodva vakargatni kezdte a szakállát.

– Hát nem tudom – mondta aztán. – Valahogy az az érzésem, hogy valami nem stimmel.

Jane kérdően nézett rá.

– Csinálni kellene egy stareprót a saját PQV-nkről, akkor lenne összehasonlítási alapom. – Jones ásitott. – Milyen távkömlő van nálad?

Jane megmutatta.

– Kár, ezzel nem tudod távvezérelni a gépet, föl kell ballagnunk a vezérlőbe.

– Dehogynem tudom – felelte a lány, és bekapcsolta a készüléket. – Carson főkadét hívja a vezérlőt.

– Itt Howard – jött a válasz.

– Főhadnagy úr, szükségem van egy starepróra a PQV-nkről. Adom önt Jones kadétnak, aki megmondja, mi a teendő. Legyen szíves pontosan követni.

– Értettem – felelte a szállásmester.

Jane átnyújtotta a távkömlőt Jonesnak, aki fejcsóválva vette át.

– Főhadnagy úr, lenne szíves odamenni előlről a második sor bal szélső monitorjához?

– Megtörtént, Mr. Jones.

– Köszönöm. Lát egy SRP feliratú, sötétkék gombot balra fent?

– Igen.

– Kérem, nyomja meg. Most írja le a billentyűzeten, hogy PQV – Pollux, Quasar, Vega.

- Kész.
 - Most nyomja le jobboldalt középen a két csillaggal jelölt zöld gombot, majd mellette az SD jelzésű fehéret.
 - Megvan. Kiadott egy memóriakártyát a C jelű blokkból.
 - Lenne olyan szíves leküldeni a négyes szektor pihenőjébe?
 - Máris, Jones kadét.
 - Nagyon köszönöm, főhadnagy úr. Visszaadom önt a főkadétnak.
 - Szívesen, Mr. Jones.
- Jane csak odahajolt a távkom fölé, úgy mondta: – Köszönöm, végeztem – és kikapcsolta.
- Nagyon jóba vagy te ezzel a főhadnaggal, bórszímester – mondta Jones.
 - Egyáltalán nem – vont vállat Jane. – Semmi különösebb módon nem viszonyulunk egymáshoz. Én utasításokat adok, ő végrehajtja, ennyi az egész.
 - Ez már éppen hogy nagyon jóba levés, ha szó nélkül engedelmeskedik. Gondolj például Mastersre, ő nem tette.
 - Howard éppen azért teszi, mert Mastersszel az történt, ami történt – mosolygott Jane. – Elmondta nekem. Ámbár azt is hozzátette, hogy ezen a hajón nem találnék senkit, aki ne fogadna szót nekem. Most pedig ráadásul parancsnoki megbízatásom is van hozzá. Howard egyszerűen csak tudja a kötelességét.

46.

Jones negyedóra hosszát tanulmányozta a két stareprót, megjelölt néhány számadatot, aztán hátradőlt és két percig lehunyt szemmel gondolkodott.

- Itt galiba van – jelentette ki végül.
- Micsoda?
- Galiba. Nem ismered ezt a szót?
- Nem.
- A Carlonán ismerik. Azt jelenti, valami nincs rendben, valami nem úgy megy, ahogy kellene.
- Értem. Az Alexán ezt kavarodásnak mondják.
- Hát legyen kavarodás. Nézd meg a stareprókat, csővezető. A két PQV mindenképpen egyforma és teljesen ugyanúgy van a rendszerekbe kötve. Az egyetlen különbség, hogy a mi PQV-nk rendszeresen kiadja a TLTT vonalat, az övéken viszont végig nullákat jelez. Eddig érted?
- Persze – Jane tényleg értette.
- Nomármost. Maga a PQV belül aligha sérülhetett, ha szét nem szedték és bele nem kerültek, de ha tényleg szükségük van rá, akkor eszük ágában se volna ilyesmit csinálni, és különben sincs neki értelme. Ráadásul a starepro jelzi ezt is, az ő PQV-jüket utoljára két évvel ezelőtt szedték szét. Szóval nem sérült belül. Ha rosszul kötötték volna be, akkor a starepro nem jelezné, hogy jól kötötték be. Tehát minden jó, és mégis rossz.

– És ez hogyan lehetséges?

– Sehogy. Hamisított stareprót kaptál. Erre mondtam, hogy galiba, illetve alexaiul kavarodás.

Jane az asztalra könyökölt és gondolkodott fél percet.

– Várj egy kicsit, Jones. Gondolod, hogy az ottaniak csak úgy meghamisítanak egy stareprót? Hiszen számolniuk kell vele, hogy észreveesszük.

– No, nem éppen – vigyorgott rá Jones. – Ugyanis Field papa nagyon ügyes. A starepro végig tele van tökéletesen épkezésláb adatokkal, amik világosan bizonyítják, hogy ők jól kötötték be, maga a készülék rossz.

– De hiszen azt mondtad...

– Tudom, mit mondtam, nagy callindrai sivatagi szörny. Csakhogy Jones papa többet tud a stareprókról, mint Field papa, és van egy-két adat a listában, amiről Field papa nem tudja, hogy milyen információt lehet kicincálni belőlük, Jones papa pedig tudja.

– Akkor... – kezdte Jane, aztán elhallgatott.

Egy percre csend borult a pihenőszobára. A steward – Jane ott tartotta, hogy ha kell, kéznél legyen – érdeklődve nézett egyikről a másikra, de nem szólt.

– Kell ennél jobb bizonyíték? – kérdezte Jane végül.

– Kell, csővezető, de mennyire hogy kell. Ez a legkevésbé sem bizonyítja a B-hipotézis helytállóságát. Csak annyit tudunk, hogy Field mester valamiért hazudik nekünk egy dologban, de erre millió más oka is lehet.

– Mondj egyet – követelte Jane.

– Nem tudok. Csak azt tudom, hogy óvatosnak kell lennünk.

– Oké. Mit tegyünk most?

– Azt próbálom kitalálni.

Jane várt, amíg Jones gondolkodott, közben megkérdezte a stewardot, itt van-e még a kocsi, amivel jött. Ott volt. Aztán fölszólt a vezérlőbe, történt-e valami említést érdemlő dolog. Nem történt.

– Jó – mondta egyszer csak Jones. – Van egy elképzelésem. Menjünk föl. Főkadét, kérek engedélyt az egyenruha mellőzésére.

Jane intett a stewardnak, aki szempillantás alatt megjelent egy fehér legénységi köntőssel.

– Kösz, Molloy – kanyarította magára Jones.

47.

– Mi a terved, Jones?

– Megtáncoltatjuk őket. Tesztek végeérhetetlen sorozatát zúdítjuk rájuk, amíg meg nem elégelek.

– Vagy amíg le nem telik az idő, amit megadtak, és meg nem fulladnak.

– Akkor a B-hipotézisre megkaptuk a negatív választ és áthozhatjuk őket az *Uraniára*.

– Hát nem tudom, Jones, de nem vitatkozom. Tedd, amit jónak látsz.

– Értettem, uram, köszönöm, uram! – vigyorgott Jones a lányra. – Hát akkor kezdjük.

Jane mint jó háziasszony felkínálta Jonesnak a főpilóta ülését, maga pedig a parancsnoki ülésben helyezkedett el. – Morgan százados hívja Field főhadnagyot.

– Field főhadnagy, jelentkezem.

– Átnéztük a starepróját, főhadnagy úr. Szeretnénk néhány tesztet végezni, ha nincs ellenére.

– Semmi akadálya, századosnő, ha gyorsan csináljuk. Legfeljebb egy óránk maradt.

– Az elég lesz. Átadom önt... – hűha, ezt meg kellett volna beszélni... most már mindegy... – Jones százados rendszermérnöknek.

Hogy ezt a rendszermérnököt honnan szedte, képtelen lett volna megmondani.

Jones vigyorgott és átvette a mikrofont.

– Itt Jones százados. Jó napot, főhadnagy úr.

– Jó napot, százados úr!

– Legyen szíves mindenekelőtt generálni egy nullakétest a Syntaut rendszeren – mondta Jones, és olvasgatni kezdte a zsebgépét.

– Értettem – felelte Field kissé kényszeredetten.

S megkezdődött a teszt. Alighanem az első olyan teszt a világtörténelemben, amelynek egyetlen résztvevőjét sem érdekelte a teszt kimenetele.

48.

Négy óra harminc.

Négy óra negyvenöt.

Öt óra.

Öt óra kettő.

– Mr. Jones – szólalt meg Field –, az Airec kettes nullatizenhetet jelent a B-vonalon is. Kénytelenek leszünk félbeszakítani a tesztet és gondoskodni a hajó levegőjének...

– Emiatt ne aggódjon – felelte Jones. – Adjon a Syntaut rendszernek TPA parancsot.

– Paraméterek?

– 312, 332, 417, delta 2. TM.

– Parancs kiadva... és most?

– Mit lát az Airec kettesen?

– Nullatizenhét, mint eddig is. – Field hangja mintha ideges lett volna.

– Értem. Kérek egy TCOM SYA parancsot a TTV-egységen.

– Egy pillanat... – felelte Field határozottan idegesen. Aztán hirtelen felcsattant: – Hé, mi ez?! *Urania*, hallanak minket? Itt *Hype*...

Halk kattanással megszakadt a kapcsolat.

Jane döbbenten meredt a távkomra. A beszélgetés értelmét már rég nem tudta követni, legalább félórája nem értette, miről van szó. Jones mindenféle parancsokat adott Fieldnek, az végrehajtotta, eredményeket kaptak, újabb parancsok következtek, s így tovább.

– Mi történt? – suttogta.

Mögötte elképedve állt Howard is.

Jones jókedvűen föltápászkodott.

– Kicsit csőbe húztam a derék jó Fieldet. A TPA parancs kiadása után nem láthatott nullatizenhetet az Airecen, mert a 312-es a belső rendszervonal parancsa, és átállítja az Uvaroxokat PJJ üzemmódra. Ha eddig a normális tizenegyes kódot olvasta az Airecen, akkor most azt kell látnia, hogy harminc. Ennek a számnak csak PJJ üzemmódban van értelme. Field sejtette, hogy valami történt, ettől lett ideges, de nem merte kiadni a TCOM-ot, mert erről tudja, hogy átküldi a SYA-rendszer teljes állapotjelentését a távkomra, amit nem szeretne, hiszen ő nem nullatizenhetet olvas az Airecen, hanem harmincat. Úgyhogy inkább úgy tett, mintha hiba történt volna és bontotta a vonalat. Majd a kommunikációs rendszerre fogja fogni.

– És Field miért nem ismeri a PJJ módot? – kérdezte Jane.

– Mert azt két éve vezették be ezeken az Aireceken, és akkor ő már le volt csukva.

– Ez biztos?! – ugrott föl Jane.

– Mondjuk kilencvenkilenc százalék. Lássuk csak. Korábban kiadtam vele egy UP parancsot a Progel rendszerre, és szó nélkül bepötyögte, hogy 517.

– Vagyis?...

– Vagyis elhitte, hogy a Progelnek van UP 517-es parancsa, holott 400-nál véget ér a sor. A Progel persze hibát jelzett, de Field nem értette, hogy miért. Két perccel később adattam vele egy YUL 117-est a Syntautnak, és szó nélkül beolvasta, hogy a válasz HT 440, amit nem lenne lehetséges, ha a helyzet az lenne, amit jó Fieldünk állít. S még jó pár ilyen dolog történt. Ezekből nemcsak azt tudtam meg, hogy sem a PQV-vel, sem az egész Syntauttal a világon semmi baj nincsen odaát, de azt is, hogy Field csak a műszak felsőbb szintjein járatos. Az alsó szintről, a belső rendszervezérlésről nem tud semmit. Márpedig két évvel ezelőtt katasztrófa érte a *Penelope* intersztellárist...

Jane bólintott. Gamma-delta-kappa, hipervezérlési üzemzavar, nyolc áldozat.

– Miután a legénység csodát tett és megjavította a hajót, a műszaki tiszteknek kötelezővé tették az alsó szintű rendszervezérlés elsajátítását. Három hónapon belül mindenkinek le kellett belőle vizsgázni, vagy vehette az úrsisakját. Mindenkinek, aki...

Jones várakozóan nézett Jane-re.

– Aha – bólogatott a lány lassan. – Mindenkinek, akinek van érvényes műszaki tiszti jogosítványa és azt használni akarja.

– Úgy van – felelte Jones. – Field azonban azóta se tett ilyet, különben... – a zsebgépére nézett – tizenegyszer kellett volna más választ adnia vagy észrevennie, hogy értelmetlen parancsot adtam. Field megbukott volna az alsó szintű rendszervezérlési vizsgán, tehát nem lehet műszaki tiszt egy úrhajón.

49.

– És ha...

– Igen?

– És ha az MHQ-nál más az előírás?

– Meglepne – mondta Jones –, de keress rá az archívumban, ki adta ki a parancsot.

Jane megkereste. Hamar meglett, két évvel és három hónappal ezelőtt kelt, a Legfőbb Galaktikus Parancsnokság adta ki, és megnevezte mindhárom Főparancsnokságot, ISHQ, IPHQ, MHQ. Mindre érvényes volt.

– Akkor pedig száz százalék, hogy a mi jó főhadnagyunk hazudik – mondta Jones nyugodtan.

Jane fel-alá sétált a vezérlőben.

– Akkor az egész tervre... a mi egész nagy tervünkre már semmi szükség?

– Hát, azt hiszem, nemigen. Ha Field lebukott, a többi is lebukott.

– Fielding őrmester! – csattant fel hirtelen Jane, jó szokása szerint minden átmenet nélkül.

– Parancs! – dörrent a mély basszus a távkomból.

– Általános mozgósítást rendelek el. Minden ébren levő embert azonnal felfegyverez az egész hajón. A pihenő őrség ébredésekor szintén fegyvert kap. Újabb parancsnoki utasításig senki, sehol nem járhat fegyver nélkül. Az átkelőfolyosó innenső bejáratához hústagú őrséget állít, akik azonnal jelentenek minden mozgást a *Hyperion* irányából, és kizárólag a parancsnoktól jövő egyenes utasításra engednek bárkit a fedélzetünkre. Aki enélkül közelít, azt lelövik! Végeztem!

– Értettem! Parancsnok, kérek engedélyt.

– Tessék, Mr. Fielding.

– Ilyen esetekben az összes külső és belső zsiliphez zsilipőrséget szokás állítani. Kérek engedélyt ennek megszervezésére!

– Megadom!

– Kérek továbbá engedélyt arra, hogy az átkelőfolyosó innenső bejáratánál felállítsam a Hiplin CC4-es lézert!

– Megadom!

– Értettem, főkadét! Köszönöm, főkadét!

– Vége – mondta Jane, és elmosolyodott. – Lám, a mi jó Fieldingünknek is vannak ötletei. Akkor ezzel megvolnánk. Jones, azt javaslom, feküdj vissza.

– Nocsak – húzta össze homlokát a kadét –, éppen most, amikor háborúzni akarsz?

– Nem akarok én háborúzni, épp csak bebiztosítom magunkat minden meglepetés ellen. Aztán hátradőlök az ülésemben és várok.

– Mire?

– Arra, hogy lépjen valamit a *Hyperion* vagy eljöjjön este nyolc óra. Eszemben sincs harcolni velük, amikor az összes tiszt és kadét alszik. Majd aztán.

50.

Három óra csend következett, de Jane nem bánta. Jól emlékezett még arra az időre tavaly nyáron, amikor tétlenül ült a vezérlőben és nem örült neki – aztán Forster kadét tett egy rossz mozdulatot, és máris visszakívánta azt a tétlenséget. Addig jó, amíg nem történik semmi rossz.

Elfoglalta magát. Megtanított a stewardoknak egy alexai kártyajátékot, ők pedig neki egy másikat, ami az Aletían, Sloan steward bolygóján dívott. Elbeszélgetett Howarddal az előző hajóiról, a *Panthera* intersztellárisról és a *Nonika* sztellocentrikusról, utóbbi ritka jószág volt, Protoflax hajóteste volt Mintronix rendszerrel, úgyhogy minden máshogy volt rajta, mint más hajókon. Aztán ő mesélt Howardnak és a tavaly óta a hajóra került három stewardnak a tavalyi eseményekről, de persze a többi steward is beleszólt, páran közülük itt voltak a vezérlőben Charles leleplezésekor.

Charles peréről már egyedül mesélt, ott egyetlen steward sem volt jelen, csak a tisztek és a kadétek. Elmesélte, mit merészelt cselekedni Kellerman.

– Elnézést, Carson főkadét, de én ezt nem hiszem.

– Pontosan mit nem hisz, Mr. Kellerman?

Az ügyvéd előre-hátra himbálta magát cipősarkán.

– Nem hiszem, hogy a navigátori tehetsége egyúttal arra való képességgel is felruházná, hogy egy bűntény elkövetőjét pusztán intuícióval földerítse.

Jane néhány másodpercig szótlanul ült. Kellerman folytatta volna, de megelőzte:

– Engem cseppet sem érdekel, hogy ön mit hisz, uram.

– Rendben van, megfogalmazom kérdésként. Úgy érzi-e ön, főkadét, hogy a parancsnoki hatáskör – függetlenül az ön kinevezésének jogszerűségétől, amit nem áll módomban megkérdőjelezni, egyszerűen mindentől függetlenül, bármely hajón bármely parancsnok hatásköre megengedi azt a bánásmódot, amit ügyfelemmel szemben tanúsított?

– Igen, Mr. Kellerman, úgy érzem.

– Mire alapozza ezt?

– Arra, hogy katasztrófahelyzetben a hajóparancsnok belátása szerint cselekszik, és joga van a szabályzat bármilyen előírását megszegni, ha ezzel a legénység túlélési esélyeit növeli.

– Értem. Ez persze nyomós indok, főkadét. – Kellerman látszólag elgondolkodott egy pillanatra. – Ön tehát pusztán intuícióval derítette ki, hogy ügyfelem követte el a szabotázszt. Ha önnek a szabályzat ilyen korlátlan cselekvési szabadságot ad, miért nem tette meg egyből, hogy a másik két tisztet munkába állítja, ügyfeletem pedig őrizetben tartja továbbra is? Minden kihallgatás nélkül?

– Mert biztos akartam lenni a dolgomban, Mr. Kellerman.

– Azt mondta, önnek az intuíció elég, Carson főkadét.

– Nekem igen, Mr. Kellerman. Önnek nem elég.

Az ügyvéd felvonta a szemöldökét.

Jane elmosolyodott.

– Mr. Kellerman, ha nem rendezem meg azt a kis jelenetet a rossz mátrixszal, akkor soha nincs bizonyítékom ügyfele ellen. Ha kihallgatás nélkül csak lehozom az őrizetben tartott Mr. Charlest, ő mindent letagad. Csak a sérült *Urania* vezérlőjében, magunkra hagyatva hozhattam olyan helyzetbe a bűnöst, hogy bűnét ne titkolhassa tovább.

Az ügyvéd végül azzal az indokkal kérte védence felmentését, hogy az *Uranian* tett beismerő vallomást kicsikarták és az nem szolgálhat bizonyítékkul. A pszichológus szakvéleménye alapján a bíróság elutasította a kérést, és Charlest húsz évre az altairi aszteroidákra küldte.

– Közkatonaként ítélték el, tárgyalás közben se szólította senki főhadnagynak. Még Kellerman se mert olyasmivel előállni, hogy az általam elrendelt lefokozás ne lenne érvényben – fejezte be a történetet Jane.

A stewardok megtapsolták az elbeszélést.

Jane végignézett rajtuk. Igen, ezek is az ő emberei. Nemcsak ezek itt a vezérlőben; az összes steward, a hajó minden zugában. A Selmán is... egyebet se csináltak egész idő alatt, mint körülötte ugráltak és lesték a parancsait. Az őrmesterek is, Fielding is, aki negyven éve szolgál űrhajókon.

Shelton jutott hirtelen eszébe. Ő nem lesi a parancsait. Ő az egyetlen kivétel, ha a *Hyperion*-belieket nem számítjuk, de azok idegenek, még hozzá ellenséges szándékú idegenek.

Hát Sheltonnak nem fog sikerülni, hogy ő is ellenséges szándékú idegen legyen. Vagy behódol, vagy megtörik.

51.

Végre! Végre nyolc óra van! Jane fellélegzett. Most már fölkelnek a többiek is, nem ő viseli már a felelősséget az egész hajóért. Egy pillanatra zavarba jött, eszébe jutottak az utasok. Hiába minden, úgy látszik, ettől nem szabadulhat, egyszerűen képtelen fejben tartani, hogy ők is léteznek. Már nem is tudja, mióta nem gondolt rájuk megint. Mindjárt kérdez felőlük, csak előbb...

Felállt és a parancsnoki ülés mellől végignézett a stewardokon. Akik észrevették a mozdulatát, megbökték társaikat, sziszegtek nekik, s egy-két pillanat múlva az egész társaság őt nézte.

– Uraim – szólalt meg.

A stewardok egy emberként ugrottak talpra.

– Uraim, köszönöm, hogy itt voltak ma délután és segítettek vigyázni a hajóra.

És tisztelgett nekik.

A stewardok visszatisztelegtek.

– Pihenj! Nemsokára átveszik önöktől a szolgálatot és visszatérhetnek szállásukra. Főhadnagy úr, kérem, nézzon utána, mi a helyzet az utasokkal.

– Azonnal – felelte Howard és a távkomhoz lépett.

Jane az órára nézett. Nyolc óra egy perc. A tisztek és a kadétek már bizonyára fönt vannak, mindenkit óra ébresztett, s pár perc múlva itt lesznek. Mostanra a legtöbben már kibújtak az ágyból, talán a mosdó felé tartanak.

Ám ahogy ezt végiggondolta, az ajtóórség vigyázzba vágta magát, pillanatnyi késsedelemmel követték őket a többiek, csak Howard nem, aki az ajtónak háttal elmerülten hallgatta a füléhez szorított távkomót.

Apa jelent meg az ajtóban.

Jane boldogan sietett elébe, de az utolsó két méteren észbe kapott és lefékezett.

– Carson főkadét megbízott hajóparancsnok jelentkezem! – tisztelgett feszes vigyázzban.

– Köszönöm – viszonozta apa.

– Stewardok, pihenj! – vezényelte Jane, amikor apa elvette kezét a sapkájától, és ő is ezt tette.

– Jelentést kérek – mondta apa.

– Jelentem, szolgálatom alatt rendkívüli események történtek. A *Hyperion* kétszer is kapcsolatba lépett velünk. Ennek eredményeképpen megállapítást nyert, hogy a B-hipotézis pozitív kimenetelű. Elrendeltem az általános mozgósítást. Az átkelőfolyosó előtt húsztagú őrség áll fegyverben, mellettük a Hiplin lézer, a többi zsiliphez is őrséget állítottam, a szolgálatban levő legénységet felfegyvereztettem. Az átkelőfolyosó őrségének tűzparancsa van minden olyan közeledőre, akinek nincs parancsnoki engedélye a fedélzetre lépni.

Apa elképedve hallgatta.

– Hogy érted azt, hogy megállapítottad a B-hipotézis pozitív kimenetelét?

– Nem én tettem, hanem Jones kadét. Ő beszélt Field főhadnaggal a *Hyperion* által jelzett problémáról, s eközben megállapította, hogy Fieldnek nem lehet műszaki tisztí jogosítványa semmilyen hajón. A *Penelope* intersztelláris két évvel ezelőtti balesete után a műszaki tiszteknek kötelezővé tették az alacsony szintű műszaki vizsgát, Fieldnek azonban nincs ilyen irányú képzettsége.

Apa összeráncolta a homlokát, türelmet kérően felemelte a kezét, aztán az egyik monitorhoz lépett.

– Mikor beszélt Jones Fielddel?

– Négy óra körül hívtuk.

Apa bekapcsolta a vezérlő hangrögzítőjét, beállította négy órára, aztán megkereste a beszélgetés elejét.

Belehallgatott itt-ott, aztán megkereste a végét. Jane az arcát leste, vajon hogyan értékeli a történeteket. Apa arcáról azonban mindaddig semmit sem lehetett leolvasni, amíg meg nem hallgatta, hogyan magyarázza el Jones a történeteket és milyen következtetéseket von le belőle. Akkor szélesen elmosolyodott, aztán tőle szokatlan mozdulattal Jane-hez fordult és megölelte.

– Nagyszerűek voltak – engedte el. – Jones remek szakember, ezért megérdemel egy előléptetést.

– És...

Apa ránézett. Jane nem tudta magában tartani türelmetlenségét.

– Tényleg... igaza van Jonesnak?

– Hát persze – mondta apa. – Mostantól biztosan tudjuk, hogy Fieldék hazudnak.

52.

– Parancsnok hívja a hajót – hangzott fel a legénységi távkomokon a hajó minden zugában. – Parancsnok hívja a hajót. Itt Carson ezredes. Húsz óra harmincra az összes tisztet és kadétot a vezérlőbe rendelem. Vége.

Nyolc óra tíz volt. Néhány tiszt már megérkezett.

Tizenötökör jött Wright. Kurtán biccentett a többieknek és helyet foglalt, fegyelmezetten várva a kitűzött időpontra.

Jane teljes öt percre vívódott magában, amíg elszánta magát, hogy odamenjen hozzá. Közben folyamatosan érkeztek az emberek. Egytől egyig fegyveresen léptek be a vezérlőbe, a tisztek az A1 folyosón, a kadétok a legénységi folyosón kapták meg négy stewardtól, akik egy mozgó fegyverszekrénnel és az általános mozgósítás hírével fogadták őket.

– Őrnagy úr... – szólította meg halkán.

Wright ránézett.

– Hibát követtem el ma délután – Jane nehezen préselte ki a szavakat. – Nem lett volna szabad...

Wright megcsóválta a fejét. – Hagyja, Jane. Én legalább olyan hibás vagyok, mint maga. Túlreagáltam a dolgot. Maradjunk annyiban, hogy mindketten fáradtak voltunk, és felejtsük el.

Azzal kezét nyújtott.

Jane kissé meglepve nyújtotta oda a magáét, s nagy kő esett le a szívéről, amikor a főpilóta barátságos mosollyal parolázott vele.

– Köszönettel tartozom önnek, amiért Joneshoz küldött – mondta most már könnyű szívvel.

– Valóban?

– Jones megoldotta a problémánkat. Most már mindent tudunk.

– Mi az a minden?

– A B-hipotézis pozitív kimenetelű – felelte Jane büszkén.

– Úgy! Mindig tulajdonítottam némi valószínűséget ennek az eshetőségnek – bólintott Wright.

– Tudnak valamit a *Hyperion* valódi legénységéről?

– Nem... – mondta Jane kicsit zavartan, mert ez mostanáig eszébe sem jutott.

– Reméljük, élnek még szegény emberek.

– Uraim – szólalt meg az ezredes pár lépéssel odébb –, még nem jött el a kitűzött időpont, de a számláló szerint mindenki itt van a vezérlőben, úgyhogy talán kezdjük el. Tanácskozásunkat egy bejelentéssel szeretném kezdeni: Jones kadét megtalálta a választ a minket foglalkoztató kérdésre. De talán mondja el ő maga. Mr. Jones, lenne szíves?

A nagydarab kadét fölállt, a vezérlő közepére lépett és tisztelgett.

– Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. Három óra tizenötökör Field főhadnagy, a *Hyperion* műszaki tisztje jelentkezett a távkomon, és közölte, hogy tönkrement a kettes PQV rendszerük. Carson főkadéttal beszélt, aki Morgan százados fedélzeti tisztnek nevezte magát. Field közölte, hogy az Uvarox rendszer átvette ugyan az Airecek ellátását, de két órán belül

leáll. A főkadét tanácsot kért Wright őrnagy úrtól, aki kiszerezte az A3DRP egyik PQV-jét és átadta a személyesen ideérkező Fieldnek. Három óra negyvenkor Field ismét távkomozott és közölte a főkadéttal, hogy a PQV nem működik. A főkadét stareprót kért és kapott róla, amit Wright őrnagy úr tanácsa nyomán nekem mutatott meg. Ezt összehasonlítottam a saját PQV-nkről készült starepróval, és megállapítottam, hogy a *Hyperion*-beli példány végig nullákat jelez a TLTT vonalon, noha a készülék is jó és a bekötés is jó. Nem egyezett továbbá a TLTTV, a PQVD, a PQVST és a PQVCC jelzők feltüntetett állapota azzal az értékkel, ami a starepro mikrokernális kódjából kiolvasható. Megállapítottam, hogy a jelzők értékeit kézzel megváltoztatták a starepróban, éspedig olyan személy, aki nincs tisztában a mikrokernális kód jelentésével. A kódellenőrök mind hibátlanok voltak, tehát a mikrokernális kódon nem változtattak. Ezt követően távkomkapcsolatba léptem Field főhadnaggal, és magamat Jones százados rendszermérnöknek nevezve hosszas tesztfolyamatba kezdtem vele. Egy óra hosszát tartó beszélgetésünkben a következőket szeretném kiemelni. – Jones rápillantott zsebgépére. – Field azt állította, hogy az Airec kettes nullatizenhetet jelent az A-vonalon. Mintegy húsz perc valódi tesztelés után felkértem, hogy adjon RT 33 parancsot az Uvaroxnak, amit ő meg is tett, és beolvasta, hogy a válasz RT 31. Ez nem jellemző olyanra, aki érti, hogy miről van szó, hiszen ez a válasz csupán annyit jelent, hogy „rendben”, Fieldnek ezt kellett volna mondania. Ezután merészebb lettem: a Progel rendszernek UP 517 parancsot adattam vele, és ő ellenvetés nélkül leírta, tehát nem tudta, hogy ilyen parancs nincs. Néhány, ebből a szempontból érdektelen kérdés után YUL 117-es parancsot adattam a Syntautnak, amire NT 0 HT 0 választ kellett volna kapnom, ha a PQV nem felel, ám ő beolvasta, hogy HT 440. Ebből megtudtam, hogy először is a PQV hibátlan, másodszor a Syntauton belül minden összeköttetés hibátlan, harmadszor pedig Field egy árva szót sem ért mindebből. Ellenőrzésképpen – néhány valódi, figyelemelterelő célú kérdés után – STR parancsot adattam az SYA–14-esnek, és Field közölte, hogy a rendszer nem felel; tehát nem tudott arról, hogy SYA–14-es rendszer soha, semmiféle hajón nem létezett. RPREP parancsot adattam a Syntautnak C1V paraméterrel, holott ennek a parancsnak nincsenek is paraméterei. Az Aireceknek ENR parancsot küldtem, holott ezt csak az Uvarox ismeri, és Field ezt is ellenvetés nélkül végrehajtotta és közölte a választ; szemlátomást mit sem tudva annak jelentéséről. Ezután megszereztem az eredeti, módosítatlan stareprót anélkül, hogy Field tudott volna róla: a Progelt átállítottam TTC-re, a Syntautnak SRDM-et küldtem, paraméterként a Progel kódszámát, 3487-et adva meg, majd egy TC 3487 parancsal szépen átmásoltattam az egészet az *Urania* távkomjára. Tehát egyetlen magas szintű parancsot sem használtam, Field ezért semmit sem értett az egészből, különben nem hajtotta volna végre. Az így megkapott starepro természetesen nem egyezett azzal, amit Field korábban küldött. Legvégül egy kis tréfát csináltam, Field ugyanis azt állította, hogy immár a B-vonalon is nullatizenhetet jelez az Airec kettes. Megkértem Fieldet, hogy adjon TPA parancsot a Syntautnak a következő paraméterekkel: 312, 332, 417, delta 2. A főhadnagy idegesen jelentette, hogy még mindig nullatizenhetet lát, holott PJJ módba került a rendszer, ahol ez elképzelhetetlen. Ekkor kiadattam vele egy magas szintű parancsot, aminek ő is ismerte a jelentését: TCOM SYA. Ezt persze nem akaródzott végrehajtania, ezért inkább vonalszakadást szimulált. Ez minden, amit jelenthetek, ezredes úr.

– Köszönöm, Jones őrmester – felelte a parancsnok, és kezet nyújtott.

Jones barátságosan kezet rázott vele, szótlantul, ahogy az Intersztelláris Főparancsnokság emberei mindig is, amikor előléptették őket. Aztán visszaült a helyére és bezsebelt egy-egy hátbavágást a szomszédaitól, Kellytől és Biggstől.

– Uraim – fordult az ezredes ismét a legénységhez. – Az őrmester felfedezésének köszönhető, hogy önöknek most fegyver van az oldalán. A Fielddel folytatott beszélgetés után Carson főkadét általános mozgósítást rendelt el. Jelenleg husztagú őrség áll az átkelőfolyosó

bejáratánál, a zsilipeket zsilipőrség biztosítja, a külső nyitást lekódoltuk. Most pedig az a feladatunk, hogy eldöntsük, mit tegyünk ezután. Ha van véleményük, kérem, mondják el.

A parancsnok leült, ezzel engedélyt adva a többieknek, hogy beszéljenek.

– Mindenekelőtt megkérdezném – szólalt meg Law –, tudja-e a *Hyperion*, hogy lelepleztük őket?

– Nem – felelte az ezredes. – Field képességei nem elegendőek, hogy rájöjjön erre.

– És ha van ott olyan is, aki többet tud? – kérdezte Ryan.

– Nos, bizonyosságunk valóban nincsen.

– Úgy vélem, uram – szólott Richardson kadét –, üdvös lenne mielőbb bizonyosságot szereznünk, és ha csakugyan nem tudják, hogy mi tudjuk, hogy ők kicsodák, akkor egészséges gondolat lenne minél tovább megtartani őket tudatlanságukban.

– Nem föltétlenül – szólalt meg Woods kadét. – Nem jelentene gondot, hogy mit tudnak és mit nem... ha most azonnal megtámadnánk őket.

– Úgy véli, Mr. Woods, hogy ezt kell tennünk? – kérdezte a szállásmester.

– Csupán mint lehetséges választást említettem, főhadnagy úr.

– Mr. Woods, kérem, értékelje ki ezt a lehetséges választást – mondta az ezredes.

– Igen, uram. Esetleges támadásunk célja az lenne, hogy átvegyük a *Hyperion* irányítását, a valódi legénységet kiszabadítsuk, ha még élnek, és a továbbiakban mi diktáljuk az eseményeket. Mellette szól, hogy ezzel nagy valószínűséggel olyan lépést hajtanánk végre, amit előbb-utóbb mindenképpen meg kellene tennünk, de ha elhalasztjuk, a késedelem az ellenség javára is szolgálhat: rendezhetik soraikat és esetleg információt is gyűjthetnek rólunk. Ellene szól, hogy a *Hyperion* katonai hajó, és egy fegyveres konfliktusban anyagi előnye van, ha szabad ilyen sakk-kifejezéssel élnem. A foglyok száma a hajó mérete és a Draconis-szabályzat alapján akár az ötszáz főt is elérheti, és valószínűleg mindnek jut kézi lézerfegyver. Nekünk csak háromszáz lézerünk és kétszáznegyven emberünk van, ámbár az utasok egy részét is fölfegyverezhetjük. Ez minden, uram.

– Javasolja ön a támadást, Mr. Woods? – kérdezte az ezredes kis csend után.

– Nem, uram. A *Hyperion* katonai fölénnyben lenne velünk szemben, amit a fegyveres konfliktus megkezdése után már nehezen tudnánk ellensúlyozni.

– Köszönöm. Mi a véleményük a Woods kadét által elmondottakról, uraim? – pillantott végig a parancsnok a többiekre.

– Komplet kis fejtegetés – mondta Law. – Tekintetbe vesz mindent, amit kell, és helyesen ítéli rossz választásnak a fegyveres támadást. De kérdeznék valamit, én ugyanis nem ismerem úgy a Draconis-hajókat, mint többen közülünk. Mi a helyzet a *Hyperion* fedélzeti fegyvereivel?

– Nincsenek ilyenek, őrnagy úr – felelte Lindsey kadét. – A hajó az MHQ alá tartozik, de nem harci hajó, hanem rabszállító. Az ilyen célra használt hajókról kifejezetten el kell távolítani minden fedélzeti fegyvert, felkészülendő az olyan esetekre, mint ez a mostani... úgy értem, ha a foglyok átvennék az uralmat a hajón. Így nem képesek ártani senkinek a hajón kívül, és végső esetben azt is meg lehet tenni, hogy elszigetelik és kiéheztetik őket.

– Igen... mindenki megteheti, kivéve minket – dörmögte Jones.

– Köszönöm, Mr. Lindsey – bólintott a navigátor. – Igen, mi sajnos rájuk vagyunk szorulva. De megnyugtató hallanom, hogy amíg ők odaát vannak, mi pedig itt, addig senkinek sem árthatnak közülünk.

– Legfeljebb egy módon – szólalt meg Mayo kadét. – Ha nekünk rohannak még egyszer. De a sérült vezérlőjűnkkel erre nem sok esélyük van, és ha rendbe hozzák, akkor is rosszabbul fognak manőverezni, mint mi.

– *Mi* tehát beléjük rohanhatunk, ha éppen úgy szükséges? – kérdezte Howard.

– Igen, főhadnagy úr, de a mi hajónk sem úszná meg súlyos sérülés nélkül.

Howard bólintott, hogy érti. A parancsnok szólalt meg ismét.

– Összegezve az eddigieket: erőszakos eszközökkel nem érhetünk célt. Térjünk rá az egyéb eszközökre. Mit tegyünk?

Félpercnyi csend támadt.

– Az eddigi módszert javasolnám – szólalt meg végül Ryan százados. – Szállítsuk nekik továbbra is a készülékeket, de lássuk el őket szemekkel és fülekkel. S ami még fontosabb, kezekkel is.

– Mit ért ezen, Mr. Ryan? – kérdezte az ezredes.

– Nos – kezdte a százados baljós derűvel –, képzeljünk el például egy STL egységet, amint békésen üldögél a helyén, dolgozik, aztán egyszerre csak kap egy parancsot, és például VOP helyett NOP jelet küld a PT rendszernek.

Többen fölkuncogtak. Jane nem igazán értette, mi történne ez esetben, de voltak sejtései.

– Hogyan valósítaná ezt meg?

– Ugyanúgy, ahogy a szemektől és a fülektől jövő jelek továbbítását: szteganográfiával. A kódolási rendszerünket Mr. Jones már megtervezte, már benne is van három átszállított rendszerben, és a szállításra várakozók közül is nyolcban elhelyeztük. Semeddig sem tart kibővíteni azzal, hogy megfelelő parancsra az egységek változtassák meg működésüket.

– Hogyan oldja meg – kérdezte Shelton –, hogy a tőlünk érkező parancsok felülbírálják a *Hyperion* saját rendszereinek parancsait?

– Mindig a legutóbbi utasítás az érvényes – biccentett Ryan.

– De ha ön küld egy kódolt parancsot, aminek eredménye kellemetlen a *Hyperion* számára, akkor ők majd kiadnak egy ellenkező értelmű parancsot, és az lesz a legutóbbi utasítás.

– Írunk egy programot, Mr. Shelton, ami folyamatosan ismétli az utasításainkat.

– Egy-két programozó szerintem odaát is akad – biggyesztett Shelton.

– Akkor kódzáras parancsokat használunk – felelte Ryan. – Amíg a megadott kódszámmal ellátott parancs meg nem érkezik, az egységek nem válaszolnak és nem változtatnak működésükön.

– Köszönöm, uraim – vágta el a parancsnok a szópárbajt –, a részleteket hagyjuk későbbre. Mi a következő teendőnk, ha a szemeket, füleket és kezeket már elhelyeztük?

– Minél több információt gyűjtünk be általuk – felelte Ryan –, és igyekszünk azokat hasznosítani. Ha ez megvan, egy ponton elérkezünk ahhoz, hogy ideje lesz aktiválni a kezeket és beavatkozni az odaát folyó eseményekbe.

– Mikor jön el ez az idő?

– Amikor pontosan tudjuk már... úgy értem, műszakilag, hogy miképpen vegyük át az uralmat a *Hyperion* egésze fölött, tehát szépen körbeszöttük őket a hálónkkal, akkor lecsaphatunk.

– Vagy ha már előbb rákényszerítenek – szólalt meg Jane.

– Mivel? – kérdezte apa.

– Azzal, hogy olyasmit tesznek vagy várnak el tőlünk, amit mi nem tudunk elfogadni, és nincs más mód, hogy jobb belátásra bírjuk őket.

53.

Pontosan úgy lett, ahogy megjósolta. Este tizenegykor jelentkezett Field, roppant megkönnyebbüléssel, mert sikerült úrrá lenniük nehézségeik fölött és végre van oxigénellátásuk. A halál karmaiban voltak, de nem tudtak segítséget kérni, mert semmi sem működött. Hát persze.

Ő akkor már ágyban volt, mielőbb ki akarta pihenni ezt a napot. Mintha a legutóbbi tíztizenegy óra egy egész hétté nyúlt volna ki. Hát még a katasztrófa óta eltelt több mint negyvennyolc óra...

Ágyban volt, de nem aludt. Gondolkodott, s fél füllel a távkomot hallgatta, amit apa engedélyével rákapcsolt a vezérlő általános mikrofonjaira. Az egész tisztikar odafönt volt, kivéve Ryant, aki a szerelési munkálatokat irányította az alsó szinteken, és Kjartansont, aki a C szektorban tette ugyanezt. Beszélgettek, legnagyobbreszt a várható eseményekről, a *Hyperion*ról, de más dolgokról is. Jane meglepődéssel hallgatta, hogy időnként szóba kerültek a kadétok, és mindig elismeréssel említették őket.

Azon gondolkodott, vajon mikor térhet majd vissza az *Uraniára*. Mármint azután, hogy befejezi a navigátoriskolát és munkába áll mint navigátor. Nemigen tudta, mi kell ahhoz, hogy az ember egy bizonyos hajóra kérje magát, és teljesítsék is a kérését, de nem lehet könnyű dolog. Egész biztos, hogy kell hozzá a kiváló minősítés, nem mintha az *Uranián* annyival jobb navigátorokra lenne szükség, mint máshol, de ha valaki különleges kívánságokkal áll elő, az fix, hogy a minősítését nézik először. Ha nem a legjobb, akkor már nem is foglalkoznak tovább a dologgal. Hát ez nem gond. Amikor beiratkozott az Aurora Melliorisra, eldöntötte, hogy ő fog a legmagasabb pontszámmal végezni. Ezt természetesen véghez is viszi, és ha hozzáveszik a korát, akkor a Főparancsnokság tudni fogja, hogy nem mindennapi tehetséggel van dolga.

Jó lenne Law mellett dolgozni. Tőle rengeteget tanulhatna. Vajon Law mikor megy nyugdíjba? Aktív lesz még, amikor ő elvégzi az iskolát? Nem tudta, hány éves korukig szolgálnak a navigátorok, sőt azt sem, hány éves lehet Law. Pedig ezt tudni kellene, mert ha Law nyugdíjba megy, mire ő kikerül az iskolából, akkor valaki mást tesznek a helyére, és ő csak annak a valaki másnak a helyére kerülhet, vagyis Sheltonnak van elsőbbsége. Shelton lesz az első navigátor, már ha megvan hozzá a jogosítványa egyáltalán, és ő csak a másodnavigátor lehet. Ez utóbbival nincs is gond, eszében sincs az első navigátori posztra pályázni, de szent Galaxis, Shelton?! Shelton alatt dolgozni, az ő beosztottjának lenni? Akkor már inkább egy sztellocentrikust navigál valami eldugott naprendszerben... vagyis hát azért mégsem, az *Urania* mégiscsak az *Urania*, és Shelton nem lehet annyira... annyira *Shelton*, hogy elrontsa az örömét. Neki itt a helye, neki ez a hajó az otthona, ide kell visszajönnie. Bánja is ő, ki az első navigátor, felőle akár legyen Shelton is, előbb-utóbb úgyis megnevelik... ő... apa... meg a négyes szakasz...

54.

A kopogtatásra ébredt föl. Egy pillanatig értelmetlenül nézett maga elé, aztán rájött, hol van.

– Ki az? – szólt ki.

– Jones és Wilson kadétok – volt a válasz.

– Gyertek be – felelte, aztán gyorsan végigpillantott magán és behúzta a lábát a paplan alá. A fiúk beléptek.

– Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt, mi a helyzet?

– Field jelentkezett tizenegykor és elmondta pontosan azt, amit megjósoltál – felelte Wilson.

– Igen, hallottam. Más?

– Nincs – mondta Jones. – Szállítjuk a készülékeket, négy tiszt és az ötös szakasz egyebet se csinál, mint a programokat írja a szemekhez, fülekhez és kezekhez.

– Melyik négy tiszt?

– Wright, Whalley, Shelton és Forbes.

Jane magában megcsóválta a fejét, eszébe jutott, hogy az éjszaka Sheltonra gondolt. Rajta kell tartania a szemét.

– Jól van – felelte. Megragadta a paplan szélét, hogy lerántsa magáról, de szerencsére idejében észbe kapott és megállt a mozdulat közben.

A kadétok hátraarcot csináltak.

Jane kiugrott az ágyból és eltűnt a fürdőszobában, de résnyire nyitva hagyta az ajtót, hogy ki tudjon szólni:

– Munrót nem láttátok?

– De láttuk – felelte Wilson. – A reggelidet készíti.

– Helyes. Hol vagytok szolgálatban?

– Az A3B folyosón, készülékeket rángatunk ki a helyükről. Tíz perc múlva kezdünk.

– Majd meglátogatlak benneteket, de van még némi dolgom a vezérlőben.

55.

A vezérlőben alig két percet töltött; csak apa volt ott, meg néhány kadét a kettes szakaszból, akik elmondták, hogy a programokat író négy tiszt az ötös szakasszal egy emelettel lejjebb dolgozik, az A2BF3-as szobában. Mikor kifelé indult, Rosewood kadét még utána szólott, hogy a távkom CL vonalát rendezték be a legénység beosztási rendjének állandó nyilvántartására. Útközben meg is nézte, nagyon ügyes munka volt, az A szektor térképén bejelölték, ki hol dolgozik, a tiszteket kezdőbetű jelölte (Wrightot és Whalleyt Wr meg Wh), a kadétokat pedig a szakaszuk sorszáma és még egy szám, ami azt mutatta, hogy a szakaszból hányan. Alá odaírták, hogy hány órákor jár le a beosztásuk. Tetszetős volt, de Jane nyomban továbbfejlesztette. A számokat kidobta, inkább színeket adott a szakaszoknak. A négyes szakasz

piros lett, az egyes zöld, a kettes barna, a hármas kék, az ötös pedig lila. Ezekkel a színekkel írta ki a kadétek családnevének első egy-két betűjét, a tisztekét pedig sárgával. Mire odaért az A2BF3-ba, kész is volt vele.

Az A2BF3-ban csend fogadta. Négy tiszt és tizenkét kadét ült a falak mellett körberakott számítógépek előtt és elmélyülten írta a programokat. Forbes volt a kiosztó, ő tartotta számon, hogy melyik programot írja már valaki, hogy ugyanazt ne írják meg ketten is. Forbes képernyőjén a lista negyvenhét megírt és háromszáznolcvan megírásra váró programot mutatott.

Jane helyet foglalt egy gazdátlan gép előtt, s nézegetni kezdte a kiosztási listát. A gép persze már az ő újítása szerint jelölte a programok szerzőit, számok helyett lila betűk jelölték az ötös szakasz kadétjainak programjait. Volt hat A betűs program, ezeket Adams csinálta, öt Co jelű, Cooper művei, négyet-négyet írt Edwards és West, hármat Scott, Strong és Tilley, és így tovább. A tisztek közül Wright szintén hatot írt, Whalley négyet, Shelton hármat. Forbes egyet sem, az ő feladata a kiosztás és a koordináció volt.

Jane először egy PQV-programot választott ki, amit Pohl kadét csinált; kíváncsi volt rá, milyen feladatokkal bízták meg ezt a kellemetlen emlékezetű gépet. Igencsak terjedelmes olvasmány volt, s persze a háromnegyed részét nem is értette. Azért annyit ki tudott hüvelyezni, hogy van egy parancs, aminek hatására le kell zárni az Uvarox C bemenetét, illetve van egy másik parancs, aminek hatására ugyanezt a bemenetet rá kell kapcsolni az NNQ-4-es rendszer kimenetére. Ez utóbbi gyanús volt Jane-nek, megnézte a dokumentációban. Csak annyit talált, hogy ez a rendszer NQ gáz fejlesztésére szolgál. Jane nem tudta, ez a gáz mi lehet, de volt egypár sejtése, hogy milyen hatást fejthet ki, ha rákötik az Uvaroxra, ahonnan továbbmegy az Airecekbe, vagyis rövid idő alatt megtölti az egész hajót.

Aztán belenézett a Syntaut programjába, ami nyolcvanhét modulból állt, és még csak kettő volt megírva. Ezekből nem értett semmit, úgyhogy inkább elkezdte olvasgatni a Shelton által írt programokat. Ezek között is volt egy a PQV számára. Eszébe jutott valami és összehúzta a szemöldökét. Átkapcsolt a helyi írásos kommunikátorra, hiszen a programozókat nem volt szabad zavarni a hangos beszéddel.

KÉRDEZHETEK, FŐHADNAGY ÚR? – írta, és elküldte Forbesnak.

IGEN, DE RÖVIDEN – volt a válasz.

HOGYAN KERÜLNEK BE AZ ITT MEGÍRT PROGRAMOK A PQV RENDSZERBE? A PQV-T TEGNAP MÁR ÁTADTUK FIELDNEK.

ÉJJEL KÉRTEK EGY MÁSIKAT, KI AKARJÁK PRÓBÁLNI A TEGNAPI HELYETT – felelte Forbes. – ÁLLÍTÁSUK SZERINT IDŰNKÉNT TOVÁBBRA IS HIBÁKAT JELEZ ÉS NEM BÍZNAK BENNE. DÉLUTÁN ADJUK ÁT NEKIK.

VÉGEZTEK TESZTET AZÓTA? – kérdezte Jane.

ŐK NEM BESZÉLTEK RÓLA, MI PEDIG NEM ERŐLTETTÜK, NEHOGY GYANÚT FOGJANAK.

Jane elvigyorodott. ÉRTEM. KÖSZÖNÖM, FŐHADNAGY ÚR.

NINCS MIT, FŐKADÉT.

56.

Megdörzsölte a szemét és az órára nézett. Szent Galaxis, négy órája ül itt és mereszti a szemét a programokra. Megy is mindjárt, megnézi a négyes szakaszt, csak jönne már végre rá, mi az ördög ez a PSX.

Ezt nem a programokban találta. Régesrég rájött, hogy a programok olvasgatásával semmire se megy, amíg nincsenek meg a megértésükhöz szükséges ismeretei, úgyhogy találomra kiválasztott egy programot és elkezdte olvasni hozzá a dokumentációt. A PSX úgy került elő, hogy Whalley egyik programjában egy teljesen ismeretlen rendszert talált: a program arra utasította a Syntautot, hogy ha egy bizonyos kódot kap a D-vonalon, akkor az IAL különböző bemeneteire küldjön el bizonyos értékeket. Vagy egy tucatnyit. Kíváncsi volt, mi az az IAL, és meg is találta a dokumentációban: a belső zsilipek vezérlőrendszere volt. Szerette volna megtudni, hogy a kiküldött értékek mit fognak csinálni a zsilipekkel, lezárják vagy kinyitják azokat, úgyhogy nekilátott kideríteni ezt is. A specifikáció több száz kódot sorolt föl, mindegyik mellett hosszas magyarázatokkal; némelyiket végigolvasta. Az egyiknél talált egy zárójeles megjegyzést: „A parancskód nem működik PSX implementációja esetén.” Ez történetesen olyan kód volt, ami egyáltalán nem szerepelt Whalley programjában, de Jane azért elolvasta a leírását, és fölkelte a figyelmét ez a PSX. Megnyomta. Hosszas leírás következett különböző rendszerekről, amik egytől egyig idegenek voltak, és nem derült ki róluk semmi. Volt például egy NQVP rendszer, ami arra szolgált, hogy irányítsa a CPSX rendszert, a CPSX rendszer feladata pedig az volt, hogy parancsokat vegyen az NQVP rendszertől. De hogy maguk a rendszerek micsodák, azt a dokumentáció nem mondta meg, legalábbis nem olyan szavakkal, amiket Jane is megérthetett volna.

Még végigolvasta a HPSX leírását is (amint megtudta, arra szolgált, hogy kapcsolatot teremtsen az NQVP és az úgyszintén rejtélyes DLCP között), aztán újra az órára nézett és fölállt. Kifelé menet még rápillantott Forbes képernyőjére; már csak százhetven program várt megírásra. Szép munka, gondolta. Biccentett Forbesnak és kiment.

Bekanyarodott az A23-ason és máris ott volt a négyes szakasznál. Egy szerelvényfal mellett álltak, néha ide-oda lépegettek, és mindenféle szerszámokkal manipuláltak a falon.

– Nicsak, főkadét – üdvözölte Porter. – Már azt hittük, elvesztél.

Jane legyintett. – Tanultam, vagy legalábbis azt hittem, hogy tanulok. Igazából kevesebbet tudok, mint négy órával ezelőtt.

– Miért, mit csináltál négy óra hosszat? – kérdezte Riley.

– Bámultam a képernyőt és próbáltam megfejteni a programokat, amiket az ötös szakasz meg a tisztek írnak itt a szomszédban.

A kadétek mosolyogtak.

– Hagyd el – csóválta fejét Jones, miközben kihúzott a falból egy lámpákkal telerakott dobozt –, évek kellenek, amíg ezt megtanulja az ember úgy-ahogy. Az egészet soha nem lehet.

– Ez igaz. Momentán azzal is beérvén, ha tudnám, mi az a PSX.

– Milyen X? – kérdezte Jones, nem nézve föl a szerkezet vizsgálgatásából.

– PSX. Papa, Sierra, X-ray. Egy csomó alrendszerét ismerem, NQVP, CPSX, HPSX, DLCP, de hogy mire szolgál, azt nem tudtam meg.

– Sose hallottam róla – vont vállat Jones.

– Ne mondd már, van olyasmi ezen a hajón, amiről te nem hallottál?

Jones elvigyorodott, átadta a készüléket Dempseynek és megveregette Jane vállát.

– Túlbecsülsz, főkadét. Csak a D szektorban legalább ezer négyzetméter olyan gépezet van, amiről a világon semmit sem tudok.

– Miért nem?

– Mert még nem volt tananyag és nem volt rá szükség. Egy pillanat. Biggs! Teszteld le a CCL-6413-ast!

– Pozitív – jött a válasz.

– Pozitív – nyugtázta Jones. – Lekötöm a lábakat és kihúdom.

– Vettem – felelte Biggs, és följegyezte a naplóba.

57.

A szolgálat végéig egyebet se csináltak, csak gépeket szereltek ki, naplóztak, teszteltek, megint naplóztak. Négykor átadták a terepet a hármasszakasznak és levonultak a pihenőszobába.

– Főkadét hívja a vezérlőt – szólta Jane a távkomba, amikor a fiúk elmentek zuhanyozni.

– Vezérlő, itt Howard.

– Van valami újság, főhadnagy úr?

– Nincsen, főkadét. A *Hyperion* egy órája átvett húsz rendszert, amúgy minden kommunikáció szünetel.

– Hogyan vették át?

– Az ezredes úr hívta őket és közölte, hogy a rendszerek szállíthatók; azt mondta, ha nem teszi, azok odaát gyanút fognak. Az volt a válasz, hogy nagyon le vannak terhelve a szereléssel, jó lenne, ha kocsin küldenék át. A zsilipőrség fölrakta az egészet egy kocsira, átküldték a folyosón, tíz perc múlva visszajött a kocsis és a válasz a távkomon, hogy kösz.

– Mit rögzített a kamera? – kérdezte Jane.

Howard fölnevetett. – Milyen kamera, Jane?

– Ugyan már, főhadnagy úr!

– Semmi se kerüli el a figyelmét? Igen, tettünk rá egy gombkamerát. A zsilipfolyosót vette föl, meg négy közkatonát, akik lepakolják a készülékeket és távoznak velük. Ennyi az egész.

– Értem. Köszönöm, főhadnagy úr, vége.

S visszaült a dokumentáció tanulmányozásához.

Pár perc múlva egy érintés riasztotta föl a vállán. Wilson volt.

– Mit tanulsz?

– A PSX-et próbáltam megfejteni – sóhajtott Jane és eltette a gépet. – Reménytelen. Hány rendszer van ezen a hajón?

– Hát az attól függ – mondta Dempsey. – Ha a legfelső szintet nézed, akkor huszonegy. Ha a legalsót, akkor nyolc és félezer.

– Ha pedig mindet együtt – egészítette ki Muller –, akkor tízezer körül.

– Honnan tudom, hogy egy rendszer hova tartozik? – kérdezte Jane.

– A legfelső szint rendszereit betanulod kívülről – felelte Lemuel. – A többit sehonnan. Megnézed a dokumentációban.

– Jó, és például a PSX hova tartozik?

Lemuel Mullerre nézett. Muller Dempseyre. Dempsey megvakarta a fejét és Jonest kereste tekintetével. A testes kadét éppen kilépett a fülkájából, kezében meggyipiros dobozzal.

– Ebéd utánra – helyezte az asztal közepére. – Kelly, nem te vagy a soros az ebédrendelésben?

– Átvettem tőle a feladatot – mondta Jane –, Munro mindjárt itt lesz.

– Lám csak – örvendezett Heywood –, egy újabb nagyszabású Jane Carson-féle étkezés közeleg?

– Úgy valahogy – nevetett a lány. – Igazán megérdemlitek, mikor ettetek legutóbb?

– Amikor fölkeltünk – mondta Jones. – Nos, mi a gond azzal a PSX-szel?

– Hogy hova tartozik.

– Gőzöm sincs. Mutasd azt a gépet. – Jones egy-két pillanatig tanulmányozta, aztán közölte: – Ez valami extra felszereltség. Ide van írva: „Implementálva 20-as sorozattól HSS felszereltség esetén.” Vagyis ha a hajó 20-as sorozatú vagy újabb, és van HSS felszereltsége, akkor van benne ilyen PSX is, egyébként nincsen.

– És mi az a HSS?

Jones szemrehányóan nézett Jane-re.

A lány észbe kapott és gyorsan kikereste. Egy egész percig olvasgatta, aztán megvonta a vállát. – Én ezt sem értem.

– Várj, segítek – mondta Heywood –, különben egész nap ezen fogsz rágódni. – Ő is elővette a gépét. – Hadd lám csak. HSS, HSS... ez jópofa, hallgassátok. „A HSS egy kétsőves Mox. Impszabvány: IPHQ: kétszáz, ISHQ: hetvenöt, MHQ: egy...” Mi az isten csodája?!

– Ez is oda van írva? – kajánkodott Jane, de Heywood nem figyelt rá. Fölpattant és két lépéssel Jones előtt teremve az orra elé nyomta a gépet.

– A Galaxis essen bele, olvasd! Én vagyok hülye, vagy...?

A kadétek mind egyszerre kezdtek beszélni és egymás után kapkodták elő a kézigépeiket és keresték ki azt az oldalt. Jane is megnézte a sajátját, de nem lett okosabb. A Főparancsnokságokat emlegette a szöveg, ez világos volt, de...

– Jane! – ugrott oda Jones hirtelen, és úgy ragadta meg a vállát, hogy majdnem elejtette a gépet. – Jane, te... te... óriási vagy!

Egy ideig eltartott, hogy magához térjen a kadét szenvedélyes öleléséből. Aligha maradt a gerincéből bármi is. Az egész szakasz ott lelkendezett körülötte, Biggs éppenséggel tánc-lépésekkel rótt a szobát körbe-körbe.

– Jones, nyughass már – lépett oda Stanton. – Magyarázd meg neki, mert nem érti szegény, hogy éppen megmentette mindannyiunkat.

Barátságosan vállon veregette Jane-t. A lány magában búcsút mondott gerince maradék részleteinek is, és várta a magyarázatot.

– Figyelj, nagy callindrai sivatagi szörny. A HSS egy hipertéri naszád. Kétsöves Mox, vagyis egy egész pici hajócska, de tud hiperugrani. És van egy ilyen a *Hyperionon*. Tudunk hiperugrani!

– Mi?... hogy?... – Jane csak a fejét kapkodta. – De hát hogyan tudnánk hiperugrani?

A kadétek meghökkentek.

– Ha van is, odaát van – mondta Jane –, mi meg itt vagyunk.

– Ugyan már – legyintett a négyes szakasz egy emberként –, megszerezzük.

– Ne foglalkozz lényegtelen részletekkel –tette hozzá Jones. – Van egy hipernaszádunk, a többi nem számít.

Ekkor lépett be Munro, maga előtt tolva a zsúrkocsit. Csak a szemöldökét vonta össze kissé az emelkedett hangulat láttán, de nem kérdezett semmit.

– Jó – mondta Jane –, akkor azt mondjátok el, honnan derült ez ki.

– No figyelj – huppant le mellé Jones. – A Moxok gyors, kicsi naszádok, többféle változatuk van, hipertéri és nem hipertéri, de ez kétsöves, vagyis hipertéri. Van két hipercsöve, persze egészen kicsik, de vannak. Az impszabvány az MHQ-nál egy, vagyis az MHQ minden Hóruszánál fel kell szerelni. Nálunk hetvenöt a szabvány, a mi hajónk pedig csak ötvenkilences fokozatú, tehát nekünk nincs. Nekik van!

Jane egy pillanatig döbbenten nézett rá, aztán végigtekintett a többiekén.

– Ez komoly?

– Ennél komolyabb már nem is lehetne – vigyorgott rá Porter.

Jane kirántotta zsebéből a távkomot.

– Főkadét hívja a parancsnokot!

– Itt a parancsnok – szólalt meg az ezredes hangja.

– Beszélünk kell, apa. Találtunk valami fontosat.

– Igen? Hallgatlak.

Jane fölkapta a gépet. – A HSS egy kétsöves Mox, impszabvány... MHQ: egy. Hogyan értelmezed ezt?

Kis csend a távkomban.

– Az adat forrása? – szólt a kurta kérdés.

– Hórusz-dokumentáció, H/319/4782 – olvasta Jane.

– Parancsnok hívja Wright és Law őrnagyokat – mondta apa válasz helyett.

– Itt Wright.

– Itt Law.

– Kérem, olvassák el a Hórusz-dokumentáció H/319/4782-est és közöljék a véleményüket. Köszönöm, vége.

58.

– Parancsnok hívja a hajót. *Parancsnok hívja a hajót.*

Jane az arca elé kapta a csuklóját. Tizenhat óra negyvenhat.

– Tizenhét óra nulla-nulla perckor megbeszélést tartunk. Minden tisztet és kadétot a vezérlőbe rendelek. Vége.

– Ez az! – ugrott föl Jane. – Megvan a megoldás!

A kadétek vigyorogtak és vállon veregették.

– Uraim – állt meg az ezredes a vezérlő közepén. – Olyan információ birtokába jutottunk, ami egész eddigi stratégiánk átgondolására készítet minket. Az adatra Carson főkadét hívta fel a figyelmemet, de azt még nem kérdeztem meg tőle, hogy ki bukkant rá.

Jane kivágódott az üléséből, mint aki rugóra jár.

– Jelentem, Heywood kadét!

– Köszönöm. Mr. Heywood, kérem, ismertesse felfedezését.

Heywood két lépéssel a parancsnok mellett termett.

– Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. A Hórusz-dokumentáció H/319/4782-es oldalán olvasható a HSS hipertéri naszád adatlapja. – Az űrhajósok többsége előhúzta zsebéből kézigépét és fellapozta az oldalt. – A HSS impszabványkódja az MHQ-nál egy, vagyis minden katonai Hórusz-hajó szükségképpen tartalmaz egy HSS-t. A *Hyperion* fedélzetén tehát egy hipertéri naszádnak kell lennie. Ez minden, uram.

– Köszönöm, Heywood őrmester – nyújtott kezet a parancsnok éppen úgy, ahogy tegnap Jonesnak. – Várom véleményüket – tette hozzá, amikor az előléptetett kadét visszaült helyére, és ő is helyet foglalt.

Hátul fölemelkedett egy kéz.

– Mr. Dickson?

– Uram – állt föl a kadét –, véleményem szerint a négyes szakaszban nagyszerűen képzett szakemberek vannak.

S visszaült.

– Ez minden, Mr. Dickson? – kérdezte az ezredes pár pillanatnyi csend után.

– Nem, uram – pattant föl Dickson ismét –, de ha folytatnám, az öndicséret volna.

S leült megint. A nevetés végighullámszott a vezérlőn.

– Értem. Köszönöm, Dickson kadét. Mr. Forbes?

– Ezredes úr – kezdte a kommunikációs tiszt –, jómagam azok közé tartozom, akik nem tudják pontosan, mire képes egy ilyen naszád. Szeretném, ha valaki felvilágosítana.

– Tessék, Mr. Law – bólintott a parancsnok a navigátor fejmozdulatát látva.

– Főhadnagy úr, a Mox naszádok legalább három, legfeljebb húsz embert biztonságosan el tudnak szállítani öttől ötven fényévig terjedő körben, típustól függően. Vezetésükhöz egy navigátor és egy pilóta elegendő. Néhány óra alatt elérhetik a legközelebbi naprendszerek bármelyikét és segítséget hozhatnak.

- Köszönöm, őrnagy úr – biccentett Forbes. – Jól sejtem, hogy a naszád a C6-osban található?
Law Heywoodra nézett.
- Ez az egyetlen logikus hely számára, Mr. Forbes – felelte a kadét –, ennek ellenére nem zárható ki, hogy a C1-ben helyezték el. Az MHQ-nál sokszor furcsán intézik a dolgokat.
- Forbes bólintott, nem volt több kérdése. Jane feltartotta a kezét.
- Tessék, Jane – mondta apa.
- Én újra föltenném Mr. Forbes kérdését. *Hol* van a naszád?
- A C szektor hatodik vagy első emeletén, Jane – mondta Heywood meglepve.
- Igen? Biztos, hogy kedves barátaink nem ugrottak bele és suhantak el már régesrég?
- Meglepett csönd támadt.
- Biztos... – hallatszott innen-onnan, de elég bizonytalanul.
- Persze hogy biztos – szólalt meg Ryan jókedvűen. – Mire való a radar? Ha ugrani akarnak, legalább néhány kilométerre el kell távolodniuk a hajójuktól, addigra pedig észrevesszük őket. Jelzett a radar bármilyen forgalmat? Nem jelzett. Tehát nem ugrottak.
- Utánanézne, Mr. Whalley? – fordult az ügyeletes felé a parancsnok. A pilóta bólintott és a rögzítőhöz fordult.
- Akkor pedig az a kérdés: miért nem ugrottak? – szólt ismét Jane. – Talán nem tudnak a naszád létezéséről?
- Mi se tudunk róla – ellenkezett Howard főhadnagy.
- Csakhogy ők ott vannak ám, mi meg itt – reccsent bele Wright hangja. – Nekik az a Mox nem egy elméleti adat a dokumentációban, hanem egy külön műszerfal a vezérlőben.
- És ha az a műszerfal is összetört?
- Akkor egy külön egység bármelyik kézigép listáján. Egyre megy. Ők ugyanúgy látják a Moxot bárhol is, ahogy mi a Prométeuszainkat és a Galaxy-8-asainkat. Ha a foglyok nem ismerik a *Hyperion* felszereltségét, az kellett hogy legyen az első, hogy utánanézzek a csónakoknak.
- Akkor hát miért nem ugrottak? – kérdezte Jane ismét.
- Megmondom én azt, Jane – szólt bele Law. – Mert nem volt hová.
- Miért nem?
- Maga mit tenne, ha az egyik csónakdokkunkban egy Mox volna? Beleülne és hozna segítséget, igaz? Mert maga bárhová mehet, bárhol segítségre talál. Ők azonban elítélt bűnözők. Csak egyfajta segítségre számíthatnak: arra, hogy egy másik hajó viszi el őket abba a börtönbe, ahova a *Hyperion* tartott. Ők szeretnék ezt elkerülni. Számukra az összeütközés szerencsés véletlen, ami lehetővé tette, hogy felülkerekedjenek az őrségen és megkaparintsanak egy sérült hajót. Ez a hajó lehetővé teszi, hogy kutatóútra induljanak a Galaxisban. Valahol biztosan van lakható bolygó, ahol észrevétlenül leszállhatnak. Még olyan lakható bolygóra is rábukkanhatnak, amiről senki sem tud, ami nincs is rajta a galaktikus térképeken.
- Őrnagy úr – kérdezte a szállásmester –, erre a Mox nem alkalmas?

– Nem, Mr. Howard, mert csak a társaság egy kicsiny része indulhatna vele útnak, és nem is jutnának messzire. Amint mondtam, a Moxok hatósugara legfeljebb ötven fényév. A Galaxis lakott vidékeinek közepén vagyunk, legalább ötszáz fényévnyi körzeten belül nincsen olyan lakható bolygó, ahol a *Hyperiont* azonnal kérdőre ne vonnák a hatóságok, ha megjelenik a radarjaikon. Nekik olyan bolygó kell, ahol nincsenek hatóságok, ahol nincsen senki. Ilyet egy Moxszal soha nem találhatnak.

– Értem, Mr. Law, köszönöm.

– Nincs nyom a rögzítőn – szólt közbe Whalley.

– Még valami – mocorgott Biggs az ülésében. – Ha most valaki azt mondaná, hogy Brown és Dempsey repüljön el azzal a Moxszal és hívjon segítséget, én nem szólnék egy árva szót se. De ha mi hárman, már engedelmet, börtöntöltelékek volnánk, akkor erősen kétséges volna számomra, hogy Brownék visszajönnek-e. Nem bízunk meg bennük. Derék barátaink nem bízhatnak egymásban, ezért senki sem repülhet el a Moxszal.

– Jó gondolat – mondta Kjartansson. – Nem lehetséges, hogy valamiképpen repülésképtelenné is tették?

– Ezt azért talán mégse – vélte Forbes.

– De egy kódzárat minden további nélkül rátehettek – szólt Ryan. – Mondjuk egy négyjegyű számmal lekódolták a hajtóművet, és a négy főkolompos mindegyike egy-egy számot ismer.

– És ha ők négyen összebeszélnek? – kérdezte Jane.

– Akkor mondjuk annyi jegyűt, ahányan már nem férnek a naszádba.

– De ha kódolva van, mihez kezdhetünk a naszáddal *mi*?

– Ugyan, főkadét. Nincs a világnak az a kódja, amit föl ne lehetne törni. Viszünk magunkkal egy külön erre specializált kódtörő készüléket, az egykettőre elintézi.

– *Viszünk?* – kérdezte az ezredes. – Ön tehát már azt tervezi, hogy elrepülne a Moxszal?

– Parancsnok úr nem tartja jó ötletnek? – tárta szét a kezét Ryan.

– Nem mondtam, hogy nem tartom, csak a dolognak erről a részéről még nem beszéltünk.

– Hát beszéljünk, ha önök is úgy gondolják – nézett Ryan előbb az ezredesre, majd végighordozta tekintetét a vezérőrnagyra. – Jómagam úgy hiszem, hogy célszerű lenne expedíciót indítani a Mox megszerzésére. Ez a hajócska néhány órán belül az egész Főparancsnokságot... akár a miénket, akár az MHQ-t ide tudja hozni. Szeretném látni, mihez kezdene a mi jó Kirkland őrnagyunk, ha egy galaktikus hadihajóval kellene vitát folytatnia az élet szépségeiről.

Az ezredes osztozott a többiek derűtségében.

– Ön tehát elrepülne a Moxszal, Mr. Ryan?

– Ha úgy érti a kérdést, uram, hogy én magam beleülnék-e: én bizony bele, ha nem nekem kell vezetni. Ahhoz én kevés vagyok, ezredes úr. De bármit megteszek azért, hogy valaki, aki képes repülni vele, repülhessen.

– Kell bele egy pilóta és egy navigátor – szúrta közbe Jane.

– Nem ez a kérdés – szólalt meg Wright reszelős hangja. – Az a kérdés, mi kell ahhoz, hogy az a pilóta meg az a navigátor elindíthassa a hajót. Először is kell a vezérlő engedélye.

– Vészhelyzeti állapotban nem – mondta Kjartansson.

– Kérdés, hogy a sérült vezérlővel el tudja-e fogadtatni a vészhelyzeti állapotot! A katasztrófa miatt az automatika rég lefűjta.

– Én el tudom, őrnagy úr – szólalt meg Lemuel.

– Nos? – nézett rá a főpilóta érdeklődve.

– Ha kiiktatom a Syntauton a VP443-as blokkot, akkor azt csinálom a Moxszal, amit akarok, vészhelyzeti állapot nélkül is.

– És hogyan iktatja ki, Mr. Lemuel, ha nem vagyok indiszkrét?

– Azzal a módszerrel, amit Charles is alkalmazott egy évvel ezelőtt.

Kis csend támadt. Jane teljes öt másodpercig küzdött a hirtelen felbukkant név kiváltotta érzéseivel, aztán rájött, hogy nem érti Lemuel válaszát. Mit csinált Charles, amit?... Már éppen meg akarta kérdezni, amikor bevillant a válasz. Lemuel a szabotázsra gondolt. Fel kell robbantani!

– Hát jó – felelte Wright kissé kételkedően. – Ha maga azt mondja, nekem jó. De először is oda kell jutnia, ha nem veszi zokon. Vagy végig kell lopakodnia a folyosókon a detonátorával és Mr. Ryan kódtörőjével, meg amit még közben összeszedünk, vagy ki kell nyitnia egy másik zsilipet.

– Elnézést – emelte föl a kezét Reeves –, de a folyosó az A szektorba nyílik, a Mox pedig a C-ben van.

– Igaza van, Reeves kadét – bólintott Wright –, és a kettő között ott van a B szektor, ami rabszállító hajónál rengeteg sok bezárt ajtót jelent. Amíg azokat nyitogatja, Mr. Lemuel, barátaink sült kadétot csinálnak magából. Ugye nem képzeled, hogy nem veszik észre a robbanást?

– Nem, őrnagy úr – rázta fejét Lemuel. – Én úgy gondoltam, hogy egy csapat az A szektorba menne a VP443-as kiiktatására, egy másik pedig egyenesen a Moxhoz, egy külső zsilipen át.

– És hogy nyitják ki a külső zsilipet?

– Úgy, hogy küldünk egy nyitási parancsot – vágott bele Jones hangosan. – Mire való az a rengeteg program, amit beletettünk a gépekbe?

– Tehát ők maguk fogják kinyitni a zsilipet? És ha Field fogja magát és visszazárja?

– Próbálja meg, ha tudja! – vágta rá Jones. – Hisz még azt se látja, hogy valaki közeledik a hajójukhoz, nem működik a radarja.

– Biztos ebben?

– Biztos vagyok, őrnagy úr. Azt a részt már elég jól ismerjük.

– Jól van – bólintott Wright. – Tehát két csónakkal odarepülnek és két zsilipen behatolnak. Rendben. De akkor akadályozzák meg azt is, hogy a zsilipek nyitásáról odabent tudomást szerezzenek, különben fasírtot csinálnak magukból.

– Már engedelmet, őrnagy úr – mondta Ryan –, azért egy-két puska nálunk is akad, és a mi embereink se ijednek meg az árnyékuktól. Amellett miénk a helyzeti előny. Mire ők odaérnek a zsiliphez, mi rég harcálláspontot foglaltunk el, és egyenként leszedjük őket.

– Dehogyan, százados úr. Amikor ők odaérnek, maguk még javában zsilipelnek. A külső ajtó nyitása elég lesz, hogy riassza őket.

- Nem zsilipelünk – csapott az ülése karfájára Ryan. – Rövidre zárjuk a vésznyitó áramkört és kétajtósra nyitjuk a zsilipeket.
- Kissé drasztikus az odabent levőkkel szemben.
- Előbb kellett volna meggondolniuk!
- Amellett kifújja magukat a huzat.
- Rögzítjük magunkat.
- Uraim – állította meg a parancsnok a szócsatát –, kérem, álljunk meg egy percre. Mr. Ryan, komolyan gondolja, amit elmondott?
- A százados kihúzta magát ültében.
- A legkomolyabban, uram!
- Öntsük formába az önök tervét. Kell tehát két csapat: egy a Moxhoz megy, egy felrobbantja a VP443-ast. Mekkora legyenek ezek a csapatok?
- A Mox-csapatba kell egy navigátor és egy pilóta – kezdte Ryan.
- És ha az egyiket lelövik? – szakította félbe Jones.
- Ryan bólintott. – Két navigátor és két pilóta.
- Nem hagyhatjuk az *Uraniát* navigátor nélkül – ellenkezett Forbes. – Ha a Moxnak baja esik, elő kell vennünk a korábbi tervet. Akkor pedig szükség lesz navigátorra.
- Megfelelkezik róla, hogy én is navigátor vagyok – nézett Forbesra a parancsnok.
- Nem, uram, de parancsnokra és navigátorra külön-külön van szükségünk.
- Én elnavigálok! – kiáltotta Jane.
- Jane – mondta apa mosolyogva –, ha nem bánod, legalább hébe-hóba betarthatnánk egy-egy szabályt. Csak úgy minden tizediket.
- Jane is nevetett, de elszántan felelt: – Tudod jól, hogy el tudom navigálni a hajót. De ha ez nem jó, akkor maradjon itt egy navigátor, én pedig elviszem a Moxot.
- Szó se lehet róla – felelt apa. – Csak nem gondolod, hogy a tűzvonalba küldelek?
- Megvédjük, uram! – vágta rá Ryan.
- Tudom, százados úr. Mégpedig azzal, hogy szépen itt marad. Tehát egy navigátor megy a Moxszal, egy marad. Azt nem bánom, ha két pilótát visznek. Tovább!
- Kell néhány ember a védelmükre – folytatta Ryan. – Egy szakaszt javaslok.
- Stewardokat?
- Kadétokat, uram. Odaát nem elég a fegyverforgatás, műszaki trükkökre is szükség lehet.
- Tovább!
- Az A szektorba induló csapatba kell egy tiszt, illetve mivel azt kilőhetik, két tiszt. Mivel ott mindenképpen szükség van a műszaki ismeretekre, én szeretnék menni, ha parancsnok úr megengedi. Valamint egy szakasz kadét.
- Kettőt javaslok – szólalt meg Law. – Hátról vagy felbukkannak a barátaink, vagy nem, de elől egészen biztosan megjelennek, és pedig barátságtalan érzelmekkel.

– Rendben. Tehát két tiszt és két szakasz kadét – bólintott az ezredes –, a Moxhoz pedig egy navigátor, két pilóta és egy szakasz kadét. Összesen negyvenegy ember. Ennyivel talán már van esélyük. De hadd kérdezzek meg egy-két dolgot. Amikor a három tiszt elrepült a Moxszal, mit csinálnak a fedezetüket biztosító kadétek? Könnyen meglehet, hogy addigra elvágják a visszavonulásuk útját.

– Akár beszállhatnak ők is a Moxba – mondta Ryan.

– Ha beférnek – szólalt meg Shelton, első ízben a tanácskozás folyamán.

– Nem férnek be – jelentette ki Jones. – Ez a Mox ugyanis csupán hatszemélyes.

– Honnan tudja, Mr. Jones? – kérdezte Ryan.

A kadét megpörgette tenyerén a gépét. – A starepróból. Amíg az urak arról beszélgettek, mit tegyenek a Moxszal, bennem fölmerült a kérdés, hogy mi van, ha esetleg a naszád eleve nincs is ott, mert például egy héttel ezelőtt és három naprendszerrel távolabb kitették javítás végett. Ezért megnéztem a stareprót. Ott van, üzemképes, minden rendszere zöldet mutat.

– De hiszen – szólalt meg Jane – azt a stareprót a PQV-ről kértem.

– Persze, de a mikrokernális kódban sok más dolgot is megtalálsz.

– Köszönjük, Jones kadét – mosolyodott el a parancsnok. – Igen, erre csakugyan nem gondoltunk. Tehát vissza a kadétekra. Mit tegyenek a naszád indulása után?

– Megpróbálhatnak visszavonulni – mondta Ryan. – Ha ez akadályokba ütközik, azt is megtehetik, hogy elhagyják a hajót ugyanazon a dokkon át, amin a Mox.

– Ki az ürbe? – hökkent meg Jane.

– Persze, főkadét. Az úrruhák oxigénkészlete negyvennyolc órára elegendő. Ennyi idő alatt hússzor is összeszedjük őket egy Galaxyval.

– Rendben, Mr. Ryan – vonta meg vállát az ezredes –, ezt majd a szakaszparancsnok dönti el a helyszínen. A magam részéről mindig ódzkodtam az ilyesmitől, de szükség törvényt bont. Mi legyen a másik csapattal a naszád indulása után?

– Ugyanez a teendőjük. Visszavonulni vagy távozni az ürbe. Nekik persze csak egy zsilip áll majd rendelkezésükre, nem egy egész hajódokk, de kétajtós nyitással. Van esélyük, hogy sikerüljön.

– Értem. Még valami kérdés, gondolat, javaslat, mielőtt eldöntenénk, hogy alkalmazzuk-e ezt a módszert?

Jones jelentkezett. – Célszerű lenne kigondolni azt is, hogy mikor induljunk.

– Van ötlete?

– Az MHQ-hajók ugyanazt a hajóidőt használják, mint mi. A hajóidő szerinti hajnali órákat javaslom, amikor a legmélyebben alszanak. Éspedig holnapután.

– Miért?

– Holnap reggel átküldhetünk nekik egy csomó készüléket, amiket elláttunk a szükséges szemekkel, fülekkel és legfőképpen kezekkel. Ezeket ők a holnapi nap folyamán beépítik. Onnantól kezdve bármikor támadhatunk. Nem látom be, mire várnánk ezután.

– Értem. Még valaki?

Nem volt több hozzászóló.

– Akkor döntsük el, elfogadjuk-e az eddigiekben felvázolt tervet megvalósításra. Legyen szíves fölemelni a kezét, aki helyesli a tervet.

Szinte mindenki fölemelte. Jane végignézett a tiszteken; csak Law és Shelton keze maradt az ölében. A négyes szakaszból mindenki igennel szavazott, más szakaszokból néhány kéz hiányzott.

– Köszönöm. Ellenpróbát kérek – mondta apa.

Egyetlen kéz sem emelkedett föl ezúttal.

– Köszönöm. Tartózkodott valaki?

Law, Shelton és néhány kadét fölemelte a kezét.

– Köszönöm. Carson főkadét!

Jane ijedten ugrott talpra. – Parancs!

– Egy igen–nem kérdésre matematikailag kétféle, a tartózkodással együtt háromféle válasz adható. Mi lenne az a negyedik válasz, amire voksát adná?

Jane egy egész másodpercig nézett döbbenetben apára, nem értve, miről beszél. Aztán rájött, hogy míg a többieket figyelte, eszébe sem jutott bármikor fölemelni a kezét. De hát...

– Én... nekem... nekem eszembe sem jutott, hogy szavaznom kellene.

– Úgy?

– Végül is hivatalosan nem vagyok a legénység tagja...

Apa megcsóválta a fejét. – *Hivatalosan* nem is szavaztunk. Csupán azért tettük, mert nem szerettem volna a legénység véleményének ismerete nélkül dönteni. De *hivatalosan* én egy személyben döntök mint parancsnok. Kérhetem tehát a véleményét?

Jane kihúzta magát és föltartotta jobbját.

– Jelentem, a szavazatom igen!

– Köszönöm. *Most* jön a hivatalos döntés. Uraim, holnapután hajnalban megtámadjuk a *Hyperion*t a vázolt tervek szerint. Kezdjünk hozzá a feladat részletes kidolgozásához.

59.

A vezérlő főpultjának képernyői elé leengedték a nagy panorámaképernyőt, ami szélteben-hosszában az egész felületet betakarta, és kitették rá a *Hyperion* térképét több különböző nézetből. Persze csak azokat a részeket, amik különböztek az *Uraniától*: a B szektort és a C egy-két részletét.

– Itt kell tehát robbantanunk – jelölte be Ryan a VP443-as helyét. – A helyzet a következő. Ha a Béta csapat kirobbantja ezt a blokkot, azzal a teljes LP9-es, LP6-os, QPA43-as és QPP43-as blokkok szétmennek. Ennek néhány mellékes dolog mellett az lesz a következménye, hogy elvész a kontroll a BLL vonalról. Vagyis enyhén szólva megnehezül a közlekedés.

– De nem nekünk, százados úr – jegyezte meg Wilson.

– Igazán? Ön talán át tud sétálni a bezárt védőajtókon?

– Még nem próbáltam, uram. De ha viszünk egy detonátort, akkor vihetünk többet is. Elvégre ezek nem zsilipek, akár egy MPA–4-essel is ki lehet vinni őket.

– Értem. Nos, akár működhet az ötlete, Mr. Wilson, de számítsen arra, hogy esetleg szükségessé válhat a két csapat egyesítése.

– Hogy érti ezt, Mr. Ryan? – kérdezte apa.

– Uram, megtörténhet, hogy az egyik csapat szorongatott helyzetbe kerül, amiből csak a másik tudja kiszabadítani. Ha erre nem készülünk fel, kínos meglepetések érhetnek minket. Ha azonban a két csapat több mint egy egész szektornyi távolságból segíteni akar egymásnak, akkor legalább húsz védőajtóval kell megküzdeniük, nem számítva két szektorzsilipet, de azokat most hagyjuk. Tehát legkevesebb húsz darab detonátort kell magával vinnie mindkét csapatnak. Nem túl vonzó gondolat.

– Az Alfák tizenöten vannak – jegyezte meg Howard –, ha mindenki kettőt visz, bő tartalékuk is lesz.

– Igen, főhadnagy, de engem nem is a súlyuk zavar. Ha csak egyetlen detonátor kap találatot, akkor mind felrobban, mert nem szakadhatunk el messzire egymástól. Egyetlen megoldást látok: az összeset fölpakoljuk egy vagy két ember hátára, akik mindig a legfedezettebb pontokon maradnak, a tűzvonalnak soha még a közelébe sem mehetnek.

– Nem lenne jobb egy kiskocsira tenni őket? – kérdezte Law.

– Nem, uram, mert egy ember gyorsabban mozog és kisebb helyen elfér.

– Pontos útitervet kell készítenünk – szólalt meg Forbes –, hogy tudjuk, hány védőajtóval találkozhatunk majd.

– Igaza van – bólintott Ryan. – Ötféle útvonalat kell kialakítanunk. Egyes és kettes szám: a behatolási ponttól az Alfa, illetve Béta pontig; hármas és négyes szám; ezen pontoktól a legcélszerűbb távozási pontokig; ötös szám: az Alfa ponttól a Bétáig vagy megfordítva, ha a másik csapat segítségére kell sietni. – Míg beszélt, gyors mozdulatokkal felrajzolt a térképre három vonalat. – Elméletben az egyes számú útvonal megegyezik a hármassal, a kettes pedig a négyessel, hiszen a legjobb ott távozni, ahol behatoltunk. A gyakorlatban azonban várható, hogy az ellenség elvágja a visszavonulási útvonalunkat, ezért vészútvonalról kell gondoskodni. Ennek feltétele, hogy Mr. Jones kezei képesek legyenek kívánságra bármelyik zsilipet kinyitni.

– Ez nem lesz probléma, uram – mondta a kadét.

– A legnehezebb az ötös számú útvonal kialakítása. A térképre felrajzoltam a legrövidebb utat, de a fél hajón végig kell mennünk, tehát nagyon könnyű az utunkba állni. Ez esetben rögtönöznünk kell. Az akcióban részt vevőktől elvárom, hogy indulásig megtanulják a *Hyperion* térképét. Úgy kell ott sétálgatnunk, mintha a saját hajónkban lennénk. Nem lesz időnk arra, hogy egy zsebgépen olvassgassuk a térképet, miközben esetleg lőnek ránk.

– Nem lenne célszerű minél előbb eldönteni, kik vesznek részt az akcióban? – kérdezte Kjartansson. – Akkor mielőbb hozzáláthatnak a tanuláshoz.

– Egyetértek – bólintott az ezredes. – Lássuk. Az Alfa csapatban a navigátor Mr. Shelton lesz, a két pilóta Mr. Whalley és Mr. Thornton. Óhajt valamit, főhadnagy úr? – emelte fel a hangját, mert Shelton fészkelődni kezdett a helyén.

- Megkérdezhetem ezredes urat a döntése indokáról? – kérdezte kissé érdesen.
 - Megkérdezheti. Úgy gondolom, hogy Mr. Wright és Mr. Law nagyobb tapasztalata nem esik akkora súllyal a latba, mint az, hogy mindketten idős emberek, márpedig ezen az úton a fizikai erőnlét, a gyors mozgás vélhetően igen fontos lesz. Kielégíti a válaszem?
 - Igen – felelte Shelton kurtán. Arcáról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni.
 - Van még kérdése?
 - Nincsen.
 - Helyes. A Béta csapat vezetője kérésének megfelelően Mr. Ryan lesz, helyettese Mr. Kjartansson. Igen, Mr. Howard? – nézett most a szállásmesterre, aki felemelte a kezét.
 - Elnézést, hogy most meg én szakítom félbe, ezredes úr, de helyesebbnek tartanám, ha engem küldene Mr. Kjartansson helyett. Ne haragudjon – nézett a fedélzetmesterre bocsánatkérően.
 - Mivel indokolja ezt? – kérdezte a parancsnok.
 - A takarékossgal, uram. Az *Uranián* a terv szerint nem marad más tiszt, mint ön, a két őrnagy és Mr. Forbes, aki sérülése miatt nem végezhet teljes értékű munkát. Ha olyan helyzetbe kerülnek, hogy szükségük van tisztekre, akkor célszerűbb, ha Mr. Kjartansson az, aki itt van, mert komoly műszaki ismeretekkel rendelkezik. Nekem a stewardok igazgatásán és az utasokkal való kapcsolattartáson kívül nem sok hasznomat vennék, ha az *Uranián* valami probléma történne.
 - Elnézést – kért szót Kjartansson –, de véleményem szerint a Béta csapatnál sokkal valószínűbben lesz szükség műszaki ismeretekre, mint ideát.
 - Engedelmet, százados úr, de Mr. Ryan és két szakasz kadét lesz a helyszínen.
 - Itt is lesz két szakasz, főhadnagy úr, valamint a három főtisztünk, akik szintén nem ijednek meg egypár áramkör láttán. Itt ráadásul egész biztosan számíthatunk is rájuk, míg a másik hajón sajnos veszteségektől kell tartanunk.
 - Uraim – szólalt meg az ezredes –, zárjuk le a vitát. Magam is arra hajlok, hogy Mr. Kjartanssonra a *Hyperionon* van nagyobb szükség. Ráadásul amint ön is utalt rá, Mr. Howard, az utasokkal való kapcsolattartásnak ön a szakembere. Ön az egyetlen tiszt, akit az utasok személyesen ismernek. Meggyőződésem szerint kizárólag azért nem kellett az elmúlt hetvenkét órában hisztérikus utasokkal bajlódni, mert ön a helyén volt és a megfelelő eligazítást adta a stewardoknak. Ezt nem nélkülözhetjük, főhadnagy úr.
- Howard kissé savanyúan elmosolyodott.
- Hát legalább megpróbáltam.
 - Senki sem vonja kétségbe a bátorságát, főhadnagy úr – nyugtatta meg az ezredes –, de mindenkit ott kell foglalkoztatni, ahol a legtöbbet tud használni. Erről jut eszembe, a kizsilipelést követően mindkét csapatnak autonómiát adok. Az Alfa csapat parancsnoka Thornton százados, ha vezényletre képtelenné válna, akkor Mr. Whalley, Mr. Shelton, s így tovább. A Bétáé, mint mondtam, Ryan százados. Ha később egyesítenék erőiket, akkor a parancsnok Ryan százados. Az eredeti tervben nem szereplő kitérőkre, ha az idő és a helyzet nem akadályozza, engedélyt kérnek tőlem.

60.

A haditanács – Jane hamarjában vissza se tudott emlékezni, hányadik a katasztrófa óta – három óra hosszat tartott, és fantasztikus eredménnyel zárult. Mindent kidolgoztak, a legapróbb részletekig.

Jane egész este és másnap egész nap tűkön ült. A támadásig hátralevő minden óra egy-egy évszázadnak tűnt.

– És melyik szakaszok mennek? – tette föl a kérdést még a haditanács legvégén.

– Döntsük el – bólintott apa. – Önként jelentkezőket kérek!

Mind az öt szakaszparancsnok fölpattant helyéről.

– Köszönöm, uraim, ezt vártam önöktől. Kérem, jöjjenek ide és adják át kitűzőiket. Carson főkadét fog sorsolni.

Jane fölugrott és kiszaladt középre, ahol az öt kadét beledobta kitűzőjét apa sapkájába. Apa jól összerázta, Jane pedig behunyta szemét.

– Lássuk az Alfa csapatot – mondta apa.

Jane kivett egy jelvényt.

– Heywood kadét – hallatszott fönről apa hangja.

– Négyes szakasz, parancs, uram! – vágta rá Heywood.

Jane egyszerre érzett örömet és aggodalmat. Éppen az ő szakasza kerül veszélyes helyzetbe. Igaz, a másik kettő még veszélyesebb küldetést kap.

– Béta egyes csapat – mondta apa.

Jane kotorászott egy kicsit és kivett egy kitűzőt.

– Muir kadét – mondta apa.

– Egyes szakasz, parancs, uram! – jött Muir hangja.

Hát már megint ők. Tavalý hátul rekedtek, most pedig mennek a tűzvonalba.

– Béta kettes csapat.

Jane kivette a harmadik jelvényt.

– Dickson kadét.

– Hármás szakasz, parancs, uram!

Jane kinyitotta a szemét. A szakaszparancsnokok visszatették jelvényeiket és helyükre mentek.

– A kiválasztott szakaszoknak engedélyezem – jelentette be apa –, hogy a küldetés idejére eltérjenek a névsortól és belátásuk szerint válasszanak parancsnokot, ha kívánják.

A kadétek jelezték, hogy megértették. Jane utánaszámolt: ma Heywood az ügyeletes szakaszparancsnok, akkor holnap Jones lesz, az akció napján pedig Kelly.

Este nyolckor a haditanács azzal ért véget, hogy másnap a legénység itthon maradó része ugyanúgy dolgozik, mint az előző napokon, a küldetésben részt vevők viszont mostantól pihenő szolgálatban vannak.

Ezen az estén Jane nem morfondírozott semmiről. Beesett az ágyba és elaludt.

Fél nyolckor ébredt, korábban a szokásosnál, de hát korán is feküdt le. Kimászott az ágyból és csinált magának egy forró fürdőt. Aztán csöngetett Munrónak.

– Jó reggelt – lépett be a steward. – Hogy aludtál?

– Remekül. Mi újság?

– Csend van, pihennek. A két beosztott kadétszakasz csak kilenckor lép szolgálatba. Ugyanazt fogják csinálni, mint eddig. Egy csapat steward pedig délelőtt összeszedi az akciócsapat felszerelését. Ennyi a terv mára.

– A négyes szakasz?

– Lent vannak a szobájukban.

61.

Mindig emlékezni fog erre a délelőttre, ha vén úrkapitány lesz, akkor is. A fiúkkal reggelizett, velük is ebédelt, s a kettő között, de még evés közben is, egyfolytában beszélgettek. Utoljára tavaly volt ennyi idejük nyugodtan beszélgetni, amikor az *Urania* csöndesen aludt a selmai homokban. Rendes körülmények között a kadétoknak ritkán van egyvégtében ennyi szabad idejük.

Sokat tanult ezen a délelőttön, például elmondtak neki mindent az olyan Moxokról, amilyen a *Hyperionon* is van. Remek kis hajócska, kényelmesnek nem mondható, de jók a hiperképességei és jól térmanőverez. Ha megkaparintják, övük a világűr.

De beszéltek más dolgokról is, az Aurora Melliorisról és az Alexáról, a Terráról és a fiúk szülőbolygóiról. Jane eddig nem is tudta, hogy a kadétok szinte mind ugyanonnan valók, a Rigel–Procyon szektorokból, a Főparancsnokság ugyanis a kadétiskolában a növendékekre bízta, hogyan kívánnak csoportosulni, és sok szakaszban vannak egyfelé valósi fiúk. De van a hajón még egy igazi terrai kadét is, Onizuka az egyes szakaszból, ő is egy örök napsütésben fürdő óceáni szigeten született, akárcsak Jane.

Csak egy órákor zavarták meg őket. Forbes volt, közölte, hogy az akciócsapatok felszerelése bevetésre készen vár a C6A-ban, és bizonyára ellenőrizni akarják. Persze hogy akarták, szervizkocsit hívtak és hátramentek.

Ahogy áthaladtak a B szektoron, Jane itt-ott utasokat vett észre. Ez meglepte; nem mintha ezeken a szolgálati folyosókon kifejezetten tilos lett volna utasoknak járni, éppen csak ő már megint teljesen elfeledkezett az utasok létezéséről. Most azonban alkalma nyílt rá, hogy megjegyezze őket.

Amikor elérték a szektorzsilipet, Lemuel leszállt a kocsiról és hozzálátott az ajtónyitáshoz. Általános mozgósítás lévén szóba sem jöhetett, hogy a stewardok nyitva hagyják a zsilipet a kadétoknak; ellenkezőleg, az összes biztonsági rendszert rá kellett kapcsolni. Lemuel tehát jó öt percig szöszmötölt a zsilipnél, ők közben a kocsin beszélgettek tovább. Néhány utas megállt a kocsiközelében és őket figyelte. Aztán több lett. Már vagy húszan álldogáltak ott, egytől egyig férfiak.

– Zsilip nyitva – jelentette Lemuel, és a kocsi felé indult.

Egy nagydarab férfi hirtelen elállta az útját. – Hé, úrhajós urak! Talán szólnának két szót az utasokhoz.

Lemuel meglepve megállt. Jones hátrafordult. – Mit óhajt?

– Nem magához szóltam – felelte az ember.

– De igen – bólintott Jones, és a kocsifelhágóra lépett. – Én vagyok a parancsnok, tehát hozzám szólt. Mit óhajt?

– Egy kis felvilágosítást. Mit csinálnak maguk itt?

– Ez nem önökre tartozik.

– De ránk is tartozik – szólalt meg egy másik férfi. – Mi is ezen a hajón vagyunk, vagy mi.

– Azon dolgozunk, hogy már ne kelljen sokáig itt lenniük – felelte Jones. – És most megyünk. Viszontlá...

– Lassabban, hé! – mondta az első férfi, és egy lépést tett Lemuel felé.

– Le! – csattant föl Jones, s egy szempillantáson belül mindannyian leszálltak a kocsiról. Jane sem maradt le. A férfiakra tizenegy puskacső szegeződött.

– Hátra! – förmedt Jones a tagbaszakadtra.

Jane hirtelen észbe kapott, visszaugrott a kocsira és fölkapta Lemuel fegyverét. Megállt a kocs legmagasabb pontján és a nagydarabra szegezte a csövet.

– Hé – mondta az. – Mi csak...

– Biztosíts! – vezényelte Jones.

Tizenegy fegyver kattant egyszerre. Jane keze is mozdult a vezérlőn, de nem biztosította ki. Fogalma se volt, mit kell megnyomni hozzá, de amíg nem kezdi el tanulmányozni a kapcsolókat, addig az utasok erre nem jönnek rá.

– Tízíg számolok – közölte Jones –, aztán mindenkit letartóztatok, aki nincs a fehér ajtó mögött – intett az utasfolyosó bejárata felé. – Egy...

– Mi csak beszélgetni akartunk – próbálkozott a nagydarab.

– Kettő – mondta Jones.

Többen megfordultak és az ajtó felé vették az irányt.

– Három – folytatta Jones.

– Fegyverbe! – harsant egy hang a folyosóról. – Kocsiról le! Harcálláspontot elfoglalni!

Onizuka volt. Az egyes szakasz kocsija bekanyarodott a keresztirányú folyosóra, és menet közben ugráltak le róla a kadétkok.

– Négy – mondta Jones.

Az összes utas beszaladt a saját folyosójukra, már csak ez a kettő maradt. Hitetlenkedve álltak és nézték a fegyvereseket.

– Öt – mondta Jones.

– Én engedelmeskednék – szólalt meg Jane a kocs tetején. – Inkább szaladnék most, mint ülnék évekig.

A kadétek nevettek. A két férfi összenézett, aztán vállat vontak és megfordultak, éppen amikor Jones kimondta a hatos számot. A hetet már nem hallották. Kelly és Wilson utánuk ment és bezárta mögöttük az ajtót.

– Lebiztosítani – mondta Jones és Onizuka egyszerre.

A kadétek becsattintották a lebiztosítókat, Jane pedig leeresztette a fegyvert.

– Vigyázz! – kiáltott rá Biggs. Huszonhárom kadét automatikusan vigyázzba merevedett, nem értve, mi történik. – Biztosítsd le, Jane!

A kadétek fölengedtek.

– Jaj, Biggs, azt hiszed, hogy kibiztosítottam? – nézett le Jane szemrehányóan. – Fogalmam sincs, hogy kell. Kapd el, Lemuel!

A puskát átrepült Biggs és Jones fölött és tulajdonosa kezében landolt, aki megnézte és jelezte, hogy tényleg le van biztosítva.

– Jól van – mondta Jones –, akkor menjünk.

– Jelentsd a történeteket a parancsnoknak – javasolta Jane, míg a kadétek visszatértek a kocsikra.

Jones nemet intett. – Az utasokkal kapcsolatos dolgok a szállásmesterre tartoznak. – Távközlő vett elő. – Jones kadét hívja Howard főhadnagyot.

62.

Ahogy átérték a zsilipen, a hármas szakasz is fölzárkózott mögéjük. A C6A-ig vezető úton az eseményeket mesélték nekik.

A C6A-ban, közvetlenül a hajódokk mellett egy szakasz steward várta őket, Fielding őrmesterrel az élükön. Az őrmester kilépett és Joneshoz fordult, de ekkor észrevette Jane-t és vigyázzba vágta magát. Tisztelgett.

– Carson főkadét! Jelentem, az akciócsapat felszerelését bevetésre előkészítettük!

Jane komoly arccal viszonzta a tisztelgést. – Köszönöm. Őrmester úr, vezényeljen pihenjt az embereinek. Az akciócsapat megtekinti a felszerelést.

Már nem is csodálkozott rajta, ahogy más sem, hogy Fielding rangidősként kezeli, s ő maga is akként viselkedik.

A kadétek munkához láttak. Átvették a stewardoktól a részletes eszközleltárt, mindent egyeztettek rajta, s maguk is csináltak egy újat. Minden egyes készüléket három ember vizsgált át. Az úrruhákkal kezdték, hogy aztán egy óra múlva azokkal is fejezzék be. A stewardok megállás nélkül szaladgáltak műszerekért, szerszámokért, egyszer-kétszer csereholmiért is, ha a kiválasztott példány nem volt kifogástalan. Maga Fielding is alaposan kivette a részét a munkából, pedig se fiatal nem volt már, se pehelysúlyú. Jane azonban már tavaly is megfigyelte, hogy az őrmester számára nincs könnyű és nehéz feladat, csak feladat van, teherbírása pedig egy kadétnak is becsületére válna.

Jane e munka alatt is rengeteget tanult. Minden egyes eszközt megmutattak neki, elmondták, mire való és hogy működik. Kivéve persze az űrruhát, hiszen azt apa régesrég megtanította neki, az oxigénnyomás ellenőrzésétől egészen a sérült ruha viselés közbeni kijavításáig. Az űrben ez a tudás életmentő lehet.

De a fegyverek használata új dolog volt. Először megmutatták neki a kapcsolókat és hogy melyik mire való, aztán belőtték az összes fegyvert. Kipróbálatlan fegyverekkel nem mehettek. Jane is részt vett a szervizfolyosón rendezett céllovészeten, és noha a kadétk mind megelőzték, hét találatával nem érezte rossznak az eredményét. Hiszen egy kétcentis gömbre lőttek húsz méter távolságból, s az első alkalom, amikor lenyomta a billentyűt, már beleszámított a tízbe. A kadétk közül nyolcan lettek hibátlanok, köztük Dempsey, Kelly és Stanton, a többiek csak egyet-egyet rontottak.

– Rendben – mondták a szakaszparancsnokok az űrruhák másodszori átvizsgálása után. – A felszerelés megfelelő.

A helyiséget lezárták és rátették a szakaszok pecsétjét.

– Kérek engedélyt az őrzés megszervezésére – állt meg Fielding feszesen Jane előtt.

– Megadom – bólintott.

Kösz, derék öreg őrmesterem. Magamtól soha nem jutott volna eszembe, hogy őrizni kell a holmit.

63.

– Döntsük el, ki vezesse az akciót – mondta Jones, amikor letelepedtek a pihenőjükben. – Javaslom, hogy szavazzunk. Bocs, csövezető, attól tartok, ezt magunknak kell megcsinálnunk.

A kadétk elővették kézigépeiket és matattak rajtuk pár pillanatig.

– Köszönöm – mondta Jones, ő is elővette gépét, leadta szavazatát, aztán felolvasta az eredményt. – Stanton négy, Jones három, Heywood három, Kelly egy, Wilson egy. Az akciót Stanton vezeti.

– Köszönöm – mondta a nyurga kadét. – Helyesnek tartanám, ha még egyszer alaposan átnéznénk mindkét csapat feladatát.

Ezzel telt a délutánjuk: apróra végigmentek minden részleten, átvettek minden lehetséges körülményt, aztán megint végigmentek mindenben. Már Jane maga is végig tudta volna csinálni az egész akciót egyedül.

Hat előtt valamivel jelzett Munrónak, hogy hozza a vacsorát. Korán fekszenek, hisz hajnalban indulás.

Negyed nyolckor jött el a szakasztól, azok már indultak is lefeküdni. Ő még fölszaladt a vezérlőbe megkérdezni, mi újság.

– Újság, Jane? – kérdezte Forbes. – Hát az van éppen. Néhány utas panaszt tett Howardnál, mert egy csomó űrhajós fegyvert fogott rájuk.

– Ott voltam – biccentett Jane.

– Gondoltam – felelte Forbes. – Howard egy darabig tárgyalt velük, aztán az ezredes úrhoz fordult, aki aztán tájékoztatta az utasokat a helyzetünkről és arról, hogy mit tervezünk, mert enélkül nem lehetett őket megnyugtatni. Ekkor egy csomóan jelentkeztek, hogy adjunk nekik fegyvert, mert ők is harcolni akarnak. Az ezredes úr ezért elővette azt a szabályt, ami felhatalmazza, hogy szükséghelyzetben milíciát szervezzen az utasokból, és kihirdette, hogy lehet jelentkezni.

– És jelentkeztek?

– Rengetegen. Mr. Howard toborzóhelyeket állított fel és a stewardok legtöbb altisztjét odaültette, hogy válogassák ki a jelentkezőket.

– Fegyvert is adnak nekik? – húzta össze a homlokát Jane kissé bizalmatlanul.

– Nem, csak ha bevetjük őket. Mr. Howard éjszaka gyors kiképzést tart nekik, aztán készenlétben lesznek szükség esetére.

– Akcióban ki vezeti őket?

– Mr. Howard.

– Hát jó – mondta Jane. – Én megyek aludni. Igaz is, az éjszakai ügyelet hogy lesz?

– Én ügyelek egyedül, amíg el nem kezdjük, aztán lelépek és átalszom az izgalmakat.

– Értem. Hogy van a karja? – Jane kicsit zavarba jött, mert ezt egész nap nem jutott eszébe megkérdezni. Lehet, hogy tegnap sem.

– Köszönöm, Jane, rendbe fog jönni.

64.

Te szent Galaxis, mi ez?!

Jane úgy ébredt föl, hogy szinte felugrott. Valaki iszonyúan ordított, egészen közel. Kellett hozzá egy másodperc, hogy beazonosítsa a hang forrását. Az óra volt. De kinek jutott eszébe ilyenkorra... még csak fél négy!

A zölden világító, jókora számokra meredt, de azok kitartóan mutatták a hajóidő szerinti három harmincat, és nem szóltak semmit.

Te szent Galaxis! Az akció!

A következő tizedmásodpercben a fürdőszobában volt és hideg vizet csorgatott a fejére. Magára kapta az egyenruháját és kivágódott a szobából. Feltépte az ajtót, belépett, a székről fölkapta a karóráját és már kint is volt, menet közben csatolta fel.

Három harminckilenc. Nagyszerű.

Munrót ezúttal sem kellett keresgélennie, ahogy kilépett a liftből, szembetalálkoztak.

– Jó reggelt, Jane.

– Jó reggelt – száguldott el mellette. – Munro, hova mész? Már nem odafönt vagyok. Utánam!

A négyes szakasz pihenőjében nyoma sem volt sietségnek. A fiúk ugyanúgy készülődtek reggelihez, mint máskor.

- Hagyjátok abba – rendelkezett Jane –, ez az ő dolguk. – Intett a két stewardnak, akiket menet közben kapott el és hurcolt magával. – Mitchell, maga átmegy a másik két szakaszhoz és gondoskodik róluk annyi emberrel, amennyi kell. Mít áll itt, mi nem érthető?! Végeztem!
- Parancs, értettem! – felelte Mitchell, és már ott sem volt.
- Úgy látom, nem fogunk unatkozni – mondta Dempsey. – A főkadét megint magas fordulatszámra pörög.
- Nagyon helyes – nyugtázta Wilson. – Már aggódtam, hogy megint egy álmos nap vár ránk. Jane nevetett és megfenyegette őket az ujjával.
- Ne húzzatok ujjat a nagy callindrai sivatagi szörnnyel. Főkadét hívja a vezérőrt – rántotta ki a zsebéből a távközlőt.
- Vezérőrt, itt Forbes. Mért nem alszik, Jane?
- A lány elengedte füle mellett a kérdést. – Van valami újság?
- Semmi, Jane, minden vonalon csend.
- A vezérőrt?
- Még nem jelentkeztek.
- A milícia?
- Megszervezve, bevetésre készen. Nyolcszázhatvenkét fő.
- Ejha! Köszönöm, vége.
- Nocsak – mondta Riley –, a parancsnok milíciát szervezett?
- Igen, az utasok nyugtalanodni kezdtek a tegnapi összezördülésünk után. Lássunk hozzá – huppant le az egyik székre. – Jó étvágyat.
- Jó étvágyat – felelték a kadétek.

65.

Négy óra ötkor a szakasz kilépett a pihenőből és fölment az A1-be. A folyosó bejáratánál várakoztak a másik két szakasszal együtt.

Négy óra kilenckor az akciócsapat tisztjei kiléptek a vezérőrből. Stanton, Forster és McGregor kadét jelentette, hogy szakaszaik bevetésre készen állnak.

Négy óra huszonkettőkor az akciócsapatot és Jane-t szállító szervizkocsik megálltak a C6A-ban. Az őrségparancsnok jelentette, hogy rendkívüli esemény nem történt.

Négy óra harmincra a stewardok minden felszerelést berakodtak a két Galaxyba, Jane pedig érzékeny búcsút vett a négyes szakasztól.

- Vigyázzatok magatokra. – Igyekezett titkolni, hogy gombóc van a torkában.
- Abban nem lesz hiba – veregette meg a vállát Jones. – Ha elmegyünk a Moxsszal, akkor találkozunk a mentőcsapat megérkezésekor. Ha nem, akkor már előbb.
- Kívánj szerencsét és menjünk – mondta Riley.

– Stanton – ugrott oda Jane. Hát nem elfelejtette? – Hajolj le! Vigyázzatok Sheltonnal – súgta gyorsan a fülébe.

– Miért? – nézett rá a fiú csodálkozva.

– Mert a főkadét azt mondta – felelte Jane mérgesen. A tisztek pár lépésre voltak tőlük, maga Shelton is, nem részletezhette.

– Beszállásra felkészülni – harsant Thornton hangja.

– Beszállásra készen, uram! – felelték a tisztek és a szakaszparancsnokok kórusban, azonnal.

– Tisztek, beszállás! – vezényelte Thornton. A tisztek szapora léptekkel fölsiettek a rámpákon és eltűntek odabent.

– Kadétok, beszállás!

A négyes szakasz jókedvűen intett Jane-nek és követte a tiszteket. A hajódokk egyszerre mintha kiürült volna. Thornton belépett az Alfa hajóba és parancsot adott a rámpa behúzására. Ő is intett még Jane-nek búcsúzóul, aztán eltűnt a zsilipajtó mögött. Az ajtó helyére siklott, a nyomáskiegyenlítő nagyot csattant. Csend lett a dokkban. Négy óra harminchat.

Jane elnézte a két hajót, amint ott pihentek; már csak néhány percig, aztán átszelik a világűr egy apró darabját és ráhozzák a frászt a börtöntöltelékekre. Az *Uraniánál* természetesen nincs szebb hajó a Galaxisban, no de ez a két hajócska is az *Urania*; részei annak, akárcsak a vezérlő vagy a hiperatommotorok. Semmi meglepő nincs tehát abban, hogy ezeknek is karcsú fehér teste van, kecsesen áramvonalas formái, és úgy állnak erős támasztólábaikon, mintha maguk is kétezer embert rejtenének...

– Főkadét – riasztotta fel valaki álmodozásából –, mennünk kell.

– Menjenek csak – felelte oda sem nézve –, én maradok.

– Itt nem maradhat.

– Dehogynem...

Jane szavait elnyomta a felharsanó szirénahang. A dokkot vörös fény öntötte el, ami villogni kezdett. A lány felkapta fejét.

– Mennünk kell! – kiabálta a steward idegesen. – Nyílik a zsilip!

Szent Galaxis, hát persze. Innen ürreha nélkül aligha nézhetné végig a startot. – Gyerünk! – vágta rá, és futásnak eredt a stewarddal az oldalán. Menet közben vette észre, hogy már senki sincs a dokkban rajtuk kívül.

Átszaladtak a kétajtósra nyitott dokkzsilipen és megálltak a műszaki megfigyelőteremben a többi steward mellett. Útitársa úgy rohant, hogy nekivágódott a falnak, aztán lihegve állt meg.

Jane visszanézett a dokkba; a piros fény kialudt, s a zsilipajtó lassan bezárult. Ahogy összezsugorodott, elhallgatott a sziréna is.

– Steward! – szólt rá keményen a lihegő fiatalemberre.

Az vigyázzba vágta magát. – Jackson steward, parancs!

– Mondja, normális maga?! Komolyan azt hiszi, hogy a vezérlőben idióták ülnek, akik képesek kinyitni a zsilipet, miközben odabent emberek vannak? Komolyan azt hiszi, hogy nem látnak tovább az orruknál? Mióta szolgál...

Szavait a távkom jelzése szakította félbe. A másodperc tötrésze alatt megfeledkezett a stewardról és előkapta a készüléket.

– Carson főkadét!

– Jane, hol vagy most? – Apa hangja volt.

– A C6CQ-ban – pillantott az ajtó fölötti jelzésre.

– Nagyszerű. Valahol azon a részen hibának kell lennie. Nem nyílik a dokkzsilip.

Jane vadul körülnézett, műszerek után kutatott. Hirtelen ráébredt, hogy a fal tele van velük. Hát persze, hiszen ez a műszaki megfigyelőterem, innen szükség esetén az egész dokkot ugyanúgy el lehet irányítani.

– Főkadét, én...

– Később, Jackson! – Megpróbált tájékozódni a műszerek között. Dokkzsilip, dokkzsilip...

– Főkadét a vezérlőnek – kapta szájához a távkomot. – Mi a dokkzsilip kódja?

– Deneb, Lesath, Kitalpha – felelte apa. – Az ajtó mellett keresd.

– Vettem, Deneb, Lesath, Kitalpha, az ajtó mellett... – Az ajtó mellett? – Jackson! Maga... – Az ajtóhoz ugrott. Azonnal megtalálta a DLK jelzésű műszertáblát, rajta a nagy piros lámpát és mellette a kapcsolót. Átkattintotta, anélkül hogy bárkit is megkérdezett volna a funkciójáról.

– Főkadét a vezérlőnek... – kezdte, de apa félbeszakította:

– Köszönöm, Jane, most már minden rendben. Zéró-g starthoz felkészülni!

Jane a megfigyelőablakhoz lépett. A dokkban semmi sem változott, a két hajó mozdulatlanul pihent.

– Nyomáskiegyenlítés kész. Dokkzsilipet kinyitni!

A hajódokk szürke mennyezete lassan kettévált, s mögüle a világűr feketesége ásitott be az *Urania* belsejébe. Aztán ahogy tovább nyílt a zsilip, egy fénylő folt jelent meg odakint.

– Főkadét hívja a vezérlőt – emelte föl a távkomot.

– Vezérlő, itt Law.

– Objektumot észlelek a dokkzsilip mögött.

– A Smyrna az, Jane, az Asterope bolygója. Elég messze van tőlünk.

– Vettem, köszönöm. Vége.

– Süllyedés indul – szólalt meg Thornton hangja.

A két hajó lassan elindult lefelé. Jane egy pillanatig homlokráncolva nézte őket, aztán észrevette, hogy a támasztólábaik csukódnak össze. A hajók feneke egy métert is süllyedt, aztán megállt.

– Gravitációt kikapcsolni!

Jane teste hirtelen nagyon könnyű lett.

– Nehogy a kapcsolókba kapaszkodjanak nekem! – förmedt a stewardokra, ám ezt szerencsétlenségére hátrafordulva tette. Pörögni kezdett a levegőben, aztán elindult a mennyezet felé. – Szent Galaxis! – Az, hogy baja eshet, egyáltalán nem izgatta annyira, mint az, hogy

elmulaszthatja a startot. Hirtelen észrevett egy fogantyút a megfigyelőablak mellett, és az egyik fordultnál elkapta.

– Zéró-g start indul – mondta Thornton.

A támasztólábak kiegyenesedtek, jóval gyorsabban, mint ahogy összecsucódtak. A hajók visszaemelkedtek rendes állásukba, aztán tovább haladtak fölfelé. Jane ámulva nézte. A hajók elszakadtak a dokk padlójától és lassan, de kitartóan emelkedtek.

Hát persze. Ha súlytalanságban az ember leguggol, aztán kirúgja magát, akkor emelkedni fog, amíg csak valami meg nem állítja.

A hajók egy-két perc alatt kirepültek a dokkból.

– Dokkszilipet bezárni!

– Gravitációt bekapcsolni!

Jane megpördült és a stewardokra meredt. – Jackson, maga megy és jelenti feljebbvalójának, hogy ügyetlenségből nekiment a DLK VPC6 nyitóretesz lebiztosítójának és semleges állásba kapcsolta. A többiek visszatérhetnek a munkájukhoz.

S kiszáguldott. Gyerünk a vezérlőbe!

66.

Négy óra negyvennyolckor esett be a vezérlőbe. Apa, Law és Wright elől ült a parancsnoki pultnál. Hátrébb a kettes szakasz kadétjai látták el a többi tiszt munkáját.

– Mi a helyzet?

– Mindjárt megérkeznek – felelte Norwood kadét.

– Nagyszerű!

Először hátul akart leülni, aztán gondolt egyet és elfoglalta elől a jobb oldalparancsnoki ülést, ahol máskor Whalley vagy Thornton szokott ülni, néha Wright.

– A1 lezárásához felkészülni – parancsolta apa.

– Értettem – felelte Jane és oldalra gördült az ülésével, oda, ahol egy évvel ezelőtt magához ragadta az események irányítását.

– Vezérlő hívja ötös szakaszt – szólt közben Wright.

– West kadét, parancs, uram! Egy perc múlva a vezérlőben, uram!

– Vettem, vége.

– Parancsnok hívja a hajót. Az akció kezdetét veszi. Harci állapotot hirdetek. A milíciának mozgósítást rendelek el. Sok sikert mindannyiunknak. Vége.

– *Urania Alfának és Bétának* – mondta Law. – Minden rendben. Megközelítés befejezéséig három per négy perc, vétel.

– *Urania*, itt *Alfa*. – Whalley hangja volt. – Megközelítés három perc. Harcra készen. Vétel.

– *Urania*, itt *Béta* – jött Kjartansson válasza is. – Megközelítés négy perc. Harcra készen. Vétel.

– Itt *Urania*, vége.

Az ötös szakasz a beszélgetés alatt futott be. – Ötös szakasz szolgálatra készen, uram – jelentette West, emberei pedig helyet foglaltak a monitoroknál.

– A1-et páncélizolációba! – csattant az ezredes.

– Értettem, A1-et páncélizolációba! – felelte Jane, és letörte a plombát. A fél méter vastag páncéllemez érezhető rezgéssel zárta el az A1-et, benne a vezérlőt és a kabinjában alvó Forbest a hajó többi részétől. Akárcsak tavaly. Éppen úgy, de mégsem úgy. Akkor egyetlen tiszt maradt a páncélnak ezen az oldalán, és őt is őrizetbe kellett vennie. Most négy tiszt is van itt – köztük apa –, és két szakasz, nem csak egy. S akik az A1-en kívül vannak, azok most azért vannak ott, mert ott akarnak lenni...

Négy óra ötven.

– Ráközelítési manővert megkezdem – szakította félbe a gondolatsort Whalley hangja. – Távolság százötven... százhusz... kilencven... hetven... ötven... negyven... harminc... húsz... tíz. Pozíció rögzítve. Zsilip nyitásához felkészültünk.

– Távolság kilencven... – érkezett Kjartansson hangja is. – Hetven... ötven... negyven... harminc... huszonöt... húsz... tizenöt... tíz. Pozíció rögzítve, zsilip nyitásához felkészültünk!

– *Alfa* és *Béta*, itt *Urania*. Zsilipeket nyiss!

A két hajócska kinyitotta zsilipeit. Odabent már mindenki űrruhában volt.

– Célzsilipek nyitására készülj! – vezényelte Wright.

Most dől el minden. Ha Jones „kezei” működnek, akkor a *Hyperion* két megcélzott zsilipje kinyílik, és ők úgy masírozhatnak be, mintha otthon lennének.

– Program kész, uram – jelentette Kyle kadét az ötös szakaszból.

– Itt *Alfa*, program kész – jelentette Jones is.

– Itt *Béta*, program kész – nyugtázta Brandis kadét.

– Indíthatják – mondta az ezredes.

– Értettük!

67.

Jane jó előre végiggondolta, mi fog történni, hány helyen avatkoznak be majd Jones „kezei” az eseményekbe, amikor lenyomják a programindító gombot. Amikor valóban lenyomták, már nem volt ideje végiggondolni. A zsilip azonnal kinyílt.

Jane még soha nem látott zsilipet kétajtósra nyitni a világűrben; ilyesmit normális körülmények között senki sem csinál, akkora esztelenség, hogy még a szabályzat sem tiltja. Igazából azonban most sem látta, mi történik. A zsilipen át a *Hyperion* levegőjének egy része egy orkán sebességével süvített ki az űrbe, miközben a benne levő nedvesség megfagyott, s a két Galaxyt valóságos hóvihar lökte oldalba; el is mozdultak volna a helyükről, ha a pilóták nem számítanak a dologra és nem stabilizálják a hajókat. Az űrhajósok nem várták meg, amíg az összes levegő távozik; rakétával belőttek egy kötélvéget és behúzódkodtak rajta. Két percre sem telt, és bent voltak valamennyien. Jane nagy öröme nem volt ember a vákuum alá került területen.

– Carson főkadét? – szólalt meg apa.

– Parancs! – vágta rá.

– Gondjaira bízom a két Galaxyt. Vegye át a felügyeletüket és ne engedje, hogy illetéktelenek jussanak a fedélzetükre.

– Értettem – felelte automatikusan, aztán rájött, hogy a parancsot érti ugyan, de a végrehajtásáról fogalma sincs. Hogyan vegye át a Galaxyk felügyeletét? Lássuk csak a dokumentációt. Galaxyk, Galaxyk... ez az, itt van, a Syntaut... nem, az csak a kapcsolattartást biztosítja velük. Az SPPL alá tartoznak.

Hátragördült az ülésével, remélve, hogy jól emlékszik és tényleg ott van az a műszerfal. Ott volt. Az SPPL most is folyamatosan nyomon követte a Galaxykat. Rákapcsolta a biztonsági automatikát, lezárta a zsilipek biztonsági rendszerét és kikapcsolta az automatikus válaszadást idegen hajónak. Ami ezen a védelmen átjut, az meg is érdemli. Elégedetten a helyére indult, aztán észbe kapott, visszafordult és lezárta a stabilizátorokat is. Szép dolog, hagyta volna őket elsodródni a tömegvonzástól, ha eláll a hóvihár.

A *Hyperion*ból még mindig zúdult kifelé a jeges szél. Szent Galaxis, remélhetőleg marad odabent valamennyi oxigén. Persze az övéiknek nincs rá szükségük... de hol vannak?

Átkapcsolta a monitorját. BIGGS, jelent meg nagy piros betűkkel a kép sarkában, s egy folyosó tűnt fel, a falak ide-oda ugráltak, s egy csomó úrruha rohant a képen. Ez az, ez Biggs sisakkamerája, de ő hátul van, keressünk valakit előrébb. Megérintette a nevet, s a listából kiválasztotta Thorntont. Ő lesz elől, ő a parancsnok.

Nem ő volt elől, még egy úrruha volt előtte, de így már jól belátta a folyosót. Megpróbált tájékozódni. Egy útjelzést elszalasztott, nem tudta kiolvasni, de a következőt elolvasta, LV6P. Ez meg milyen jelzés?!

A térkép gombját kereste, hogy megnézzze, hol vannak, de közben rátalált a hangkapcsolat gombjára. Hát persze, ezt régesrég bekapcsolhatta volna.

– A nyolcasnál jobbra – szólalt meg Lemuel hangja a fülhallgatóban. – Itt álljunk meg.

A kamera megállt, megfordult, Thornton tekintete végigsiklott néhány emberen, aztán megállapodott Lemuelen, aki levett egy dobozkat a hátáról és elindult.

– Adja ide – szólalt meg egy hang –, majd én. Adja csak ide!

Ez Shelton. Ő akar robbantani?

Jane-nek baljós előérzete támadt.

Lemuel átadta a dobozt, Thornton kamerája követte Sheltont, aki átvette és elindult vele. Jane gyorsan átkapcsolt Sheltonra. A főhadnagy lassan haladt, előreszegezte a fegyverét, ide-oda fordult menet közben, aztán belépett egy kanyarulatba és két méter után megállt egy védőajtó előtt. Az ajtó hirtelen elindult fölfelé: Shelton leguggolt vagy letérdelt. Elhelyezte a dobozt az ajtó és a padló találkozásánál, mágnessel rögzítette, aztán kihúzta a biztosítót és fölkelt. Ahogy megfordult, Jane észrevette, hogy Thornton ott áll mögötte. Mindketten visszatértek a többiekhez.

Jane elgondolkodott. Azt várta, hogy Shelton elszakad a többiektől és valami disznóságot művel. Az se lepte volna meg, ha egy ajtó mögül kilép egy vadidegen fegyenc, vagy éppen nem is vadidegen, hanem maga Kirkland, barátságosan kezét ráz vele és beszélgetni kezdenek mint régi ismerősök. No de ha Thornton ott volt végig a sarkában... no persze, fedezni kellett. Hát jó. Előbb-utóbb ki fog derülni, kicsoda-micsoda Shelton valójában.

68.

Öt óra. Már nyolc perce, hogy kinyitották a *Hyperion* zsilipeit, azok vagy süketek, vakok és bénák odabent, vagy nincsenek is már életben. Senki, egyetlen árva szóval vagy tettel nem jelezte, hogy észlelné az *Urania*-beliek jelenlétét a hajón. Márpedig észlelniük kell.

Jane a térképre nézett. A *Hyperion* területének húsz százaléka feketére volt festve, ezeken a részeken már a világűr vákuuma van, a hőmérséklet messze fagypont alatt. További negyven százalék a kék terület, itt nem lehet tudni, hogy vákuum van-e már, mert lehet, hogy nyitva volt valamelyik ajtó, lehet, hogy nem. Negyven százalék fehér – az még a börtöntöltelések kezén van. Ahogy nézte a térképet, a C szektor egy része fehérről feketére váltott. Megint felrobbantottak egy ajtót.

– *Alfa Uraniának*. C4BL ajtó nyitva, ellenállás nincs. Terv szerint haladunk. Vétel.

– *Urania Alfának*, vettem, vége.

Jane az ajkába harapott. Sehogy se tetszett neki ez a dolog. Jó, a C szektorban világos a helyzet, ott nem is volt valószínű az ellenállás, de az A-ban enyhén szólva is furcsa, hogy senki nem dugja elő az orrát. Az *Uranián* elképzelhetetlen volna, hogy valaki csak úgy ajtókat robbantgasson a háziak tudta nélkül.

Végigment az A szektor térképén, megnézte, milyen területeken érintkezik a fekete, a kék és a fehér zóna. Igyekezett rájönni, merre csoportosulhatnak a fegyencek.

– *Béta Uraniának*, elértük a célpontot, vétel.

Ryan hangja volt. Öt óra három.

– *Urania Bétának* – felelte Law. – Vettem, vége.

– *Béta Uraniának*, visszaszámlálást zéró-kilenc-zérótól indítom, *most*. Vétel!

– *Urania Bétának*, vettem, visszaszámlálás zéró-nyolc-kilenc, zéró-nyolc-nyolc, zéró-nyolc-hét, vége.

Jane úgy érezte, most kell történnie valaminek. Amikor a VP443-as a levegőbe, azazhogy a légüres térbe repül, Kirklandék valamit egész biztos csinálni fognak.

– *Urania* hívja *Bétát*, vétel – szólalt meg.

– *Urania*, itt *Béta*, vétel – felelte egy hang, valószínűleg Barkworth kadét.

– *Béta*, itt *Urania* – mondta Jane. – Romeo Foxtrot Sierra, Tango Papa Uniform, Echo X-ray November. Vétel.

Kis csend. Barkworth nyilván elképedt arccal ismétli el magában a hallottakat, aztán lassan megérti. RFS: készülségi állapot, TPU: időmeghatározás, EXN: célfeladat végrehajtása. Legyenek résen, amikor végrehajtják a feladatot!

– *Urania*, itt *Béta* – jött a válasz egy-két másodperc elteltével. – Charlie Hotel Quebec, vétel.

Az okát kérdezi. Hogy az ördögbe mondja kódnyelven, hogy nincs semmi különösebb ok, csak elővigyázatosság?

– *Béta*, itt *Urania*. Negatív. Vétel.

– *Urania*, itt *Béta*, vettem, megértettem, vége.

Jó öreg kadétek. Lehet rájuk számítani.

De a megérzés nem vált be. A visszaszámlálás véget ért, s a Béta csoport mikrofonjain át Jane hallhatta azt a halk recsegést, amit a korábbi robbanások alkalmával is: a hang nem terjed a légüres térben, de a detonációból kiszabaduló gázok és füst végigrobogott a folyosón. És még mindig semmi. A *Hyperion* hallgat.

– *Urania*, itt *Béta*. Feladat végrehajtva. Vétel.

– *Béta*, itt *Urania*. Vettem, feladat végrehajtva. Vége.

– *Urania*, itt *Alfa* – szólalt meg Thornton hangja még mialatt Law beszélt. – Célpontot elértük. Felkészülünk a feladat végrehajtására. Vétel.

– *Alfa*, itt *Urania*. Vettem, vége.

De miért hallgatnak még mindig?!

69.

Aztán egyszer csak mintha valahogy zuhanni kezdtek volna, pedig az űrben nincs hová zuhanni, azazhogy mindig minden zuhan. Jane egy pillanatra úgy érezte magát, mintha kidobták volna az *Uraniából*, ki a nyílt űrbe, s most ott lebegne a semmiben.

Az Alfa csoport a feladat végrehajtásán dolgozott, vagyis előkészítették a Moxot az indulásra. Mivel a *Hyperion* ilyen csendben volt, Thornton úgy határozott, hogy szabályszerűen felkészülnek az útra, nemcsak beugranak és elsüvitenek, ahogy eredetileg tervezték, lövöldöző ellenségre számítva. A dokkzsilipet azért jó előre kinyitották, fejük fölött a nyílt világűr volt, amíg dolgoztak. Közben a Béta csoporttal megszakadt a kapcsolat. Ez nem lepett meg senkit, végtére is egy fémből készült űrhajó belsejében vannak, eddig is kizárólag azért működött a kapcsolat, mert a *Hyperion* rendszerei fenntartották az összeköttetést, mindkét irányba továbbították a jeleket. Az viszont már meglepő volt, amikor a csoport visszaérkezett a *Bétához*, beszállt és elindult anélkül, hogy egy szót is beszélt volna az *Uraniával*. Előbb Jane, majd Law szólt hozzájuk, de válaszként csak annyi érkezett: NVC OK. Szóbeli kapcsolat nem működik, egyébként minden rendben.

Jane később rájött, hogy akkor kellett volna minden figyelmüket a *Bétára* összpontosítani és villámgyorsan kideríteni, hogy mi történt. De ők a Mox indítását figyelték, csak annyit küldtek válaszul, hogy vették.

Öt óra húszkor a *Béta* bedokkolt a D1-es zsilipre, a Moxnál akkor tartottak a MYN-rendszer ellenőrzésénél, öt percen belül indulhattak. Jane-nek csak hetekkel később, már a Terrán jutott eszébe, hogy ha egyszer általános mozgósítás volt a hajón, hova az ördögbe tűnhetett a zsilipőrség éppen attól a zsiliptől, úgyhogy visszaindulóban ki is nyomozták a dolgot. Kiderült, hogy az A szektor egyetlen zsilipjénél sem volt őrség abban az időben, egyszerűen senki sem figyelt a dologra, mintha mindenki azt hitte volna, hogy ez fölösleges, vagy valaki más úgyis intézkedik. Fielding őrmester közölte, hogy ő a felelős a történetekért és kérte, hogy állítsák bíróság elé. Apa beérte azzal, hogy három hónapra szabadságolta és megvonta az illetményét erre az időre.

Végeredményben életet mentett meg a hanyagságával. Ha van zsilipőrség a D1-nél, akkor az állig felfegyverzett banditák lelőtték volna őket, hiszen az örök Ryant, Kjartansont és az egyeseket meg a hármasokat várták, eszükbe nem jutott volna fegyverhez kapni, csak amikor már késő. Ők maguk, a vezérlő is csak akkor döbbsen rá az eseményekre, amikor megszólalt a távkom.

– A3C hívja vezérőt.

Jane vette fel, a tisztek a Moxszal voltak elfoglalva. – Itt vezérő, Carson főkadét.

– Jó reggelt, „Morgan százados” – felelte egy hang csúfondárosan. – Hova lett a rangja és a neve, mondja csak?

– Ki beszél ott... – kérdezte Jane alig hallhatóan. Nem is tudta, miért kérdezi, hisz felismerte a hangot. Hirtelen rányomta a kivezérőt a parancsnoki asztal főhangszórójára.

– Nem ismerős a hangom? Ugyan már, századosnő. Három napja érdekesítő beszélgetést folytattunk egy bizonyos PQV-ről. Field főhadnagy vagyok, műszaki tiszt a *Hyperionon*.

A vezérő döbbsent csendben hallgatta. Jane apjára nézett.

– Az A3C-ből beszél, apa.

Az ezredes csak egy másodpercig gondolkodott. Fölkapott egy mikrofont és lenyomta a gombját.

– Itt Carson ezredes hajóparancsnok. Hall engem, főhadnagy?

– Hogyne hallanám, ezredes – jött a gúnyos válasz. – Örömmel hallom, hogy ezen a hajnali órán nincs úgy elfoglalva, mint a múltkor, amikor csak Morgan főkadét, akarom mondani Carson százados volt a vezérőben.

Jane úgy érezte, pusztán kézzel kettőtör a kezében szorongatott mikrofont. Aztán hirtelen jeges nyugalom szállta meg, önmaga számára is váratlanul. Nem is figyelte, mit válaszol apa.

– *Urania Alfának, Urania Alfának* – szólt a távkomjába. – Vészhelyzet! Vétel!

– Itt *Alfa*, mi történt, vétel!

Lemuel hangja volt.

– A *Hyperion* emberei az *Uranian* vannak. Azonnal induljatok! Ismétlem, azonnal induljatok! Vétel!

– Itt *Alfa*, vettem. Azonnal indulunk! Hol vannak a fegyverek? Vétel!

– Az A3C-ben. Field beszél onnan. Nem tudjuk, hányan vannak. Vétel.

Közben sorra kapcsolgatta a képernyőn az Alfa csoport kameráit. Thornton, Whalley és Shelton beugrott a Moxba. Várta, hogy a kadétek egy része is velük megy, de senki más nem szállt be. Bezárták az ajtót, Kelly leadta a felszállást engedélyező „minden rendben” kézjelet, Lemuel bemondta rádió is, aztán szétfutottak a hajódokk sarkaiba, hogy a pilóták indíthassanak. Azok nem teketóriáztak, lent a hajódokk padlóján ráadták mindkét gyújtási fokozatot, a Mox hatalmas tűzcsóvát húzva repült ki a dokkból. Egy pillanat múlva már jelentkezett is.

– *Gamma* hívja *Uranit*, *Gamma* hívja *Uranit*, vétel!

– *Gamma*, itt *Urania* – felelte Wright. – Vétel.

– *Urania*, itt *Gamma*, Shelton beszél. Thorntonnal és Whalleyvel a fedélzeten, indítás sikeres. Minden zöld. Ugrásra felkészültünk, kérünk engedélyt. Vétel.

– *Urania Gammának*, az engedélyt megadom – felelte Wright. – Ismétlem, az engedélyt megadom. Ugrást haladéktalanul végrehajtani! Vége!

– *Urania*, itt *Gamma*, parancsot vettem, az ugrást haladéktalanul végrehajtjuk. Sok szerencsét, *Urania*. Vége.

Harminc másodperccel később a Mox felvillant a képernyőn és eltűnt.

70.

- Hogy kerülnek a hajómra és mit akarnak?
- Ugyan, parancsnok. Ezt inkább mi kérdezhetnénk. Elvégre maguk kezdték, méghozzá egyből a fél hajónk dekompresszáálásával. Nem szép dolog.
- A *Hyperion* nem a maguk hajója. Maguk bűnözők, nem űrhajósok.
- Így van. De kit érdekel? Egyébként ha már hajókról beszélgetünk, átadom valakinek, akinek lenne mondanivalója ebben a kérdésben. Viszlát.

Field elhallgatott.

Jane, apa és a többiek tanácstalanul néztek egymásra.

- Jó reggelt, ezredes úr – szólalt meg hirtelen egy másik hang a távkomban.

Jane azt hitte, felrobban. Ezt a hangot millió közül is megismerte volna.

- Ha esetleg lenne valaki a vezérlőben, aki később került oda – szólt a hang csúfondárosan –, annak bemutatkozom. Michael D. Charles főhadnagy vagyok. Tavaly még én voltam ennek a hajónak a másodnavigátora.

Apa fölemelte a mikrofont.

- Maga hazudik – közölte.
- Valóban, parancsnok? Hát mije voltam, ha nem a másodnavigátora?
- Az volt. Viszont nem főhadnagy többé. Jogtalanul használja ezt a címet.
- Ó, igazán? És ki fosztott meg tőle?
- Az Intersztelláris Főparancsnokság bírósága.
- Tévedés, parancsnok! A bíróság nem mondott olyat, hogy „önt megfosztjuk főhadnagyi rangjától”. Az első perctől úgy kezeltek, mint akinek már nincs is meg a rangja. Maga nagyon jól tudja, ki az, aki engem állítólag megfosztott a rangomtól.

A vezérlőben mindenki Jane-re nézett. A lány fölállt és a faliszekrényhez ballagott.

- Ez a baleset remek alkalmat adott rá, hogy tisztázzuk nézeteltéréseinket. Azért jöttem át a maguk hajójára – helyesebben a saját régi hajómra –, hogy egypár barátságos szót váltsak a maga lányával, ezredes úr.

Jane kinyitotta a faliszekrényt, kivett belőle egy lézerfegyvert, szabályszerűen ellenőrizte működőképességét és lebiztosítását, szabályszerűen felcsatolta, becsukta a szekrényt és visszament a helyére.

Wright szenvtelenül figyelte, hideg kék szemében semmilyen érzelm nem jelent meg. Intett a parancsnoknak, hogy szólni kíván, s annak bólintása után fölvetett egy távkomot.

- Rossz helyre címezte mondandóját.
- Nocsak, a jó öreg Wright – volt a felelet.
- Én magának nem vagyok jó öreg Wright – recsegett az öreg főpilóta hangja. – Nem emlékszem rá, hogy Carson főkadét bármi olyasmit tett volna, amit a maga rangfosztásaként lehetne értelmezni. *Én* voltam az, aki a maga rangjelzését letépte, a képébe vágta és közölte...
- Ez csak játék a szavakkal, Wright – vágott közbe Charles. – Maga...

– Ne szakítson félbe! – dörrent rá a főpilóta. – Én, az Intersztelláris Főparancsnokság őrnagya megfosztottam önt rangjától. Ezt ön vagy elismeri, vagy nem, engem nem érdekel. Ha azonban nem ismeri el, akkor vállalnia kell ennek következményeit. Világos?

– Milyen következményekre gondol?

– Ha maga az Intersztelláris Főparancsnokság főhadnagyának tekinti magát, akkor én a maga előjárója vagyok. Ön tehát tíz percen belül jelentkezik az A3F-ben Fielding őrmesternél, aki letartóztatja önt. Megértette a parancsomat?

– Megértettem – felelte Charles szárazon. – És mondja, Fielding tényleg ott lesz tíz perc múlva az A3F-ben?

– Nem engedélyeztem kérdéseket – felelte Wright hidegen. – Parancsot végrehajtani! Vége!

És kikapcsolta a távkomot.

71.

Két perccel később már pontosan tudták, mi történt. Fieldék valamilyen módon ott fogták az Alfa csapatot a *Hyperion* belsejében; hogy ezt hogyan csinálták, arra jobb nem is gondolni. A hajójukat egy ravasz trükkel bírták engedelmességre: kiadták neki a PPS 0 jelzést, ami azt jelenti, ember az űrben, zsilipet nyiss, de vészjelzésre nincsen szükség. A jelzést követően megadták az *Urania* tizenhat jegyű UHQID-számát, amit csak a hajón dolgozók ismerhetnek; most, hogy Charles jelenlétéről tudomást szereztek, világossá vált, hogyan jutottak hozzá. Ezzel a számmal már nem volt nehéz feltörni Jane védelmét: csupán annyit kellett tenni, hogy megszakították a kapcsolatot az anyahajóval, feltehetőleg a Syntaut–Galaxy panel kiemelésével, és az *Alfa* ellenvetés nélkül hagyta magát irányítani: anyahajóját elvesztett mentőcsónaknak hitte magát, ami nem horgonyozhat le az űrben, révbe kell juttatnia az utasokat.

Az *Urania* zsilipje már keményebb dió volt, Law ráállította a kettes szakaszt, hogy derítsék ki. Öt óra huszonötkor Ashley kadét felkiáltott:

– Megvan!

– Mi van meg, Mr. Ashley? – kérdezte apa némi rosszállással.

– Elnézést, uram. Jelentem, megfejtettük, hogyan jutottak be a betolakodók.

– Hallgatom.

– Hiába kódoltuk le a külső nyitást. A következő parancsokat adták a zsilipnek, uram: LPLQ 64 49 LLQL 47 58 39 NT 589 YID és az UHQID-szám. Ez minden, uram.

– Köszönöm, Ashley kadét – felelte apa. – Őrnagy urak, legyenek szívesek.

Felkelt és hátrament a vezérlő végébe, Law és Wright vele tartott. Jane-t nem hívta, de ő ment hívás nélkül is, kíváncsi volt, mit fognak tenni. Apa menet közben maga mellé intette Reynolds kadétot, aki utasítás nélkül csavarhúzózt vett elő és gyors mozdulatokkal leemelt egy burkolólapot a hátsó fal legalsó, a padlóval érintkező részéről. Mögötte Jane legalább egymillió áramkört pillantott meg.

– Húzza ki a Systronicot, Mr. Reynolds – mondta apa.

– Értettem – felelte a kadét, és benyúlt az áramkörök közé. Megnyomott valamit, halk kattanas hallatszott, s az áramkörök egy része Reynolds gyengéd húzásától kicsúszott a padlóra. Legalább negyed köbméternyi, nagyjából kocka alakú építmény, a tér mindhárom dimenziója mentén elhelyezett áramköri lapok, köztük kábelek erdeje. Egy tucat kábelköteg vezetett vissza a falon keletkezett lyukba; Jane bekukucskált, s azt látta, hogy a kihúzott részlet mögött további áramkörök vannak. – Systronic szabadon, uram!

– Emelje ki az UHQID panelt – mondta apa.

– Értettem – válaszolt Reynolds megint, és nekinyomta csavarhúzóját az áramköröket egymáshoz rögzítő sok millió csavar egyikének. A kis szerszám halk surrogással kihúzta és elnyelte. A kadét hat csavartól szabadította meg a szerkezetet, amitől egy panel különvált a többitől; egy kábel még összetartotta vele. – Panel kiemelve, uram – jelentette Reynolds, kezében tartva az áramkört.

– Uraim – nézett apa a két őrnagyra –, ellenségünk műszaki felkészültsége valószínűvé teszi, hogy innen a hajónk belsejéből ki tudja deríteni az UHQID-számot, így annak megváltoztatását nem látom célravezetőnek. A hajót ezért megfosztom UHQID-számától. Lesznek szívesek tanúsítani.

Nem kérdezte, állította.

– Még soha nem láttam UHQID nélkül közlekedő hajót a Galaxisban – dörögte Law.

– Én sem – közölte apa. – De nincs más választásunk. Kártyaolvasót kérek – fordult a mögötte ülő kadéhoz.

– Parancs, uram! – pattant föl Cooper, és máris adta.

Apa elhelyezte benne személyi kártyáját, lenyomta a sárga gombot, és kihúzott egy mágnesdrótot. Leguggolt Reynolds mellé és a drótot ráillesztette a panel kivezetésére.

Wright átvette tőle az olvasót, betette a kártyáját, kihúzta a drótot, zsebre vágta a kártyát és leguggolt Jane mellé.

Law fejcsóválva követte tisztársai példáját, de nem guggolt le, csak átadta a mágnesdrótot Reynoldsnak.

A kadét rögzítette a drótokat és plombafogót vett elő. Rácsattintotta, ellenőrizte.

– Mágnesjelek leplombálva, uram.

– Húzza ki a kábelt, Mr. Reynolds.

A fiú olyan arccal fogta meg a kábelt, mint aki éppen egy újszülött köldökszínórját készül elvágni, életében először: tudja, hogy muszáj megtennie, de brutálisnak érzi önmagát. Bal kezével erősen megfogta a panelt, jobb kezében megszorította a kábelt, aztán egyetlen erőteljes mozdulattal kitépte a csatlakozóból.

A vezérlő tulsó végén, a parancsnoki pulton azonnal megszólalt egy vészjelzés.

– Köszönöm, uraim – felelte apa az őrnagyoknak és a kadétnak. – Zárja vissza a rendszereket, Mr. Reynolds.

– Értettem – sóhajtott a kadét. Szigetelő tokot illesztett az árván maradt csatlakozóra, visszatolta az áramköröket, aztán helyére csavározta a burkolólapot.

- Mi vagyunk az első hajó a Galaxisban – szólt apa; Jane-re nézett, de szavait az egész vezérlőhöz intézte –, amelyik a nyílt űrben összeütközött egy másik hajóval. Mostantól mi leszünk az első hajó a Galaxisban, amelyik UHQID-szám nélkül közlekedik.
- Azazhogya áll – dünnyögte Wright.

72.

Apa közölte, hogy az UHQID-panelt meg kell semmisíteni. Cooper és Kyle lement a vezérlő melletti gépkamrába és hozott néhány holmit. A vezérlő közepén, a három tiszt előtt acéllapra fektették a panelt, és Reynolds begyújtotta a hegesztőpisztolyt.

– Rajta – bólintott apa.

Reynolds óvatosan a panel fölé tartotta a lángot. Az áramkör szempillantás alatt fekete fémdarabbá olvadt. Kyle elszívócsövet tartott oda, ha esetleg valamilyen vegyi anyag szabadult volna el a pörköléskor.

Reynolds kikapcsolta a pisztolyt és átadta Coopernek. Közelebb húzta a térsíka lába mellett álló acéldobozt, kinyitotta, és hőálló fogóval belesöpörte az áramkör roncsát. Mellétett egy mikrodetonátort, visszazárta a dobozt, gondosan ráfordított egy biztonsági zárat, aztán megnyomott egy gombot. Valami csattant a dobozban. Reynolds ismét kinyitotta. A tisztek belenéztek, Jane is.

A dobozban csak fekete, szemcsés por volt.

– Öntsék le vízzel, és ki vele a szemétkbe – mondta apa.

A kadétek hozzáláttak, Jane pedig a távkomhoz lépett. – Vezérlő, Carson főkadét.

– A3C, Field – felelte a másik továbbra is gunyoros hangon. – Hogy vannak?

– Azért hívott, hogy ezt megkérdezze?

– Nem éppen. Arra gondoltam, ki kellene alakítani valamiféle *modus vivendit*.

Jane összeráncolta a homlokát.

Wright odahajolt hozzá. – Módot a békés egymás mellett élésre – súgta.

– Remek ötlet – felelte Jane epésen. – Nekem máris van egy javaslatom. Önök sarkon fordulnak és távoznak azon a zsilipen, amelyiken jöttek. Jó keringést!

Letette. A tisztek mosolyogtak, és munkájuk után néztek.

Charles persze nem jelent meg a tíz perc leteltével a mondott helyen, de ezzel senki sem foglalkozott; Fielding sem volt ott, apának esze ágában sem volt odaküldeni. Az embereiket keresték. Az Alfa csapat maradékával, azaz a négyes szakasszal volt kapcsolat, ők a *Hyperion* hajódokkjában parancsra vártak; nem akartak visszaindulni, amíg ki nem derül, hogy mi történt a Bétákkal.

A *Hyperion* teljesen lezárta a külső és a belső távkomok közötti összeköttetést; az Alfával is csak azért volt kapcsolat, mert a dokkzsilip nyitott ajtaja átengedte a jeleket. A vezérlő egy ideig küzdelmet folytatott a kapcsolat helyreállításáért, de a szemek, fülek és kezek ezúttal nem bizonyultak elegendőnek. Végül a parancsnok utasította az Alfa csapatot, hogy induljon a Béta keresésére.

Mindenféle szempontból biztonságosabb volt visszamenni az *Alfára* és a *Hyperion* belseje helyett az űrben megtenni a köztük és a Béta csapat utolsó ismert helye közötti távolságot. A kadétok tehát visszavonultak azon az úton, amin jöttek; most sem találkoztak senkivel. Amikor kinyitották az *Alfa* zsilipjét, Wright ellenőrizte a helyzetjelzőket: a négyes szakasz csakugyan ott volt, ahol lennie kellett, a zsilip előtt. Most már semmit sem bíztak a véletlenre, semmit sem hagytak ellenőrizetlenül.

Az *Alfa* kényelmes tempóban suhant el a *Hyperion* törzse mellett; tíz másodpercig sem tartott az út. A kadétok be sem csukták volna a zsilipet, ha a hajó elindításához be nem kell menni a pilótafülkébe. Öt ezúttal sem hagytak hátra a hajóban; ha csapat közeledik rossz szándékkal, egy-két ember nem sokra megy. Viszont vittek magukkal egy kábelt, aminek a végét rácsatlakoztatták az *Alfa* kommunikátorára. Ha megszakad a kapcsolat, akkor valaki elvágta a kábelt, és azonnal elindulnak visszafelé.

Jane aggodalmasan figyelte, ahogy Brown kezében pörög a kábeldob; a mögötte jövő Heywood kameráján át látta. A nagy képernyőn folyamatosan változott a térkép, különféle színekkel jelezve, hogy a hajó belsejének mely pontjáról milyen információ áll pillanatnyilag rendelkezésre.

Jane az órára nézett. Öt negyvenhat. Már jó ideje úton vannak odabent, lassan tíz perce.

– WB44-es ajtó zárva – jelentette Stanton. – *Urania*, lehetséges, hogy a CQ folyosó felé indultak?

– Negatív – felelte Law.

– Akkor berobbantjuk. Készüljetek fel.

Kelly és Muller villámgyorsan felszerelte a detonátort, visszahúzódtak, az ajtó szétment.

– WL44-es ajtó zárva – jelentette Stanton fél perccel később. – Ez így nem lesz jó. Ha az egész vonalon lezárták az ajtókat, az egész *Uranian* nincs annyi detonátor, ami azt szétviszi.

A vezérlőben mindenki a térképet tanulmányozta.

– Megvan – szólalt meg Alistair kadét a kettes szakaszból. – *Alfa*, próbáljátok meg a VCW folyosó felé venni az irányt. Akkor meg tudjátok kerülni a blokkot.

– Vettük, *Urania*, indulunk.

Öt ötvenkor újabb akadályba ütköztek.

– CCF47-es ajtó zárva. Robbantsunk, *Urania*? Már csak tíz detonátorunk maradt.

– Robbantsanak, *Alfa* – felelte a parancsnok.

– Értettük.

Két perccel később zárva találták a CLF47-est is, majd a CDC63-ast és a VC11-est.

– *Urania*, itt *Alfa* – dőlt neki Stanton fáradtan a falnak. – Úgy érezzük, tudjuk, hol lehetnek. Csak a BV vagy a BS blokk jöhet szóba. Vizsgáljátok át a lehetőségeket.

– Nem lehet a BS – felelte Clifford kadét habozás nélkül. – *Alfa*, ha a BS blokkban volnának, akkor a DL, DDV, BSV folyosókon át régesrég kijöttek volna.

– Vettük. Akkor a BV blokk.

– Ha ott vannak – szólalt meg Jones –, akkor a *Hyperion* lezárta a Nir–C rendszert a BU-tól hátrafelé. Ezért nem tudnak kijönni.

- Mi tudunk bevetni ellenük? – kérdezte a parancsnok.
- Semmit, uram – felelte Jones. – Erre a részre nem tehattunk kezeket, mert semmilyen gépet nem adtunk a hajónak, aminek ide befolyása volna. Robbantani pedig nincs értelme, hiszen nyilván a QBV ajtó mögött vannak.
- Miből gondolja, Mr. Jones?
- Nekik is vannak detonátoraik, uram. Ha nem jöttek még ki, akkor azért, mert olyan akadály áll előttük, amin nem tudnak áttörni.
- Kivéve, ha elhasználták az összes detonátorukat, avagy ha harcképtelenné tették őket – felelte a parancsnok. – Induljanak a célterületre, *Alfa*.
- Parancsot vettük, értettük – mondta Stanton. Az alig félpercnyi pihenő és a közben lenyelt néhány korty frissítő visszaadta erejét. – Gyerünk, fiúk, hozzuk ki őket!

73.

Hat óra két perckor a négyes szakasz megállt a QBV ajtó előtt.

- *Urania*, itt *Alfa*. Elértük a QBV ajtót. A *Bétának* mögötte kell lennie. Utasítást kérünk.

Jane elnézte az ajtót. Ez bizony nem egy egyszerű védőajtó volt; dupla páncélrétegű XSD típus, ilyen az *Uranian* sehol nincsen, majdnem annyit bír, mint egy zsilip.

- Térkép tanulmányozása folyamatban, *Alfa* – válaszolt Wright.

Jane legalább tíz perce pontosan tudta, hogy a térképet hiába nézik. Nem mintha ő már megnézte volna, ellenkezőleg, régóta nem vetett rá egyetlen pillantást sem. Éppen csak tudta, hogy a Béta csapat ugyanarra képes, mint az Alfa, sőt többre, hiszen többen vannak, és ha mégsem jöttek ki, akkor olyasmi állja útjukat, amivel az Alfa sem tud megküzdeni.

- *Alfa*, itt *Urania* – szólt a távkomba. – Üssétek az ajtót.

- Üssük az ajtót? – lepődött meg Stanton. – Mi az ördögnek, Jane?

- Csináld, amit mondtam! Kerítsetek valami súlyosat és üssétek! Valami fémrudat vagy tudom is én!

A kadétek összenéztek.

- Van itt egy szerszámraktár – szólalt meg Lemuel a térképre sandítva –, ott biztos találunk valamit.

- Négy ember menjen – határozott Stanton. – Lemuel, Wilson, Porter és Heywood. Az összeköttetés nem szakadhat meg! Biztonsági kóddal ellenőrizzük.

A négy kadét laza biztosítóláncot formálva óvakodott előre a folyosón, közben a biztonsági kódot mondogatták:

- Lemuel zöld – mondta Lemuel.
- Jones lila – felelte Jones.
- Wilson sárga – folytatta Wilson.
- Stanton piros.
- Heywood kék.

- Biggs lila.
- Porter fehér.
- Brown zöld.
- Lemuel fekete.
- Kelly barna...

Jane eltöprengett, megpróbált rájönni, melyik szín mit jelenthet, aztán megcsóválta a fejét és körülnézett. A mellette ülő Wright, úgy tűnt, nem nagyon merült el a térkép tanulmányozásában.

- Őrnagy úr?
- Tessék, Jane.
- Mit jelentenek ezek a színek?

Wright a képernyőre nézett, aztán Jane-re. – Semmit. Ez a szakasz saját biztonsági kódja, ezzel ellenőrzik, hogy mindenki megvan-e. Van egy szabály, ami szerint folytatni kell; hogy milyen színt kell mondani, az függ attól, hogy ki válaszol éppen és milyen szín hangzott el legutóbb. Minden szakasz kitalál magának egy ilyet, amit csak ők ismernek. Így nem tud idegen válaszolni helyettük. Amikor én voltam kadét, mi például terrai folyók nevét használtuk.

Jane elmosolyodott az utolsó fordulaton; Wrightnak nem volt szokása, hogy a fiatalkoráról beszéljen.

- Köszönöm, őrnagy úr.
- Szívesen, Jane.
- Megvan a szerszámkamra – jelentette Lemuel. – Lemuel fehér. Van itt néhány alkalmas dolog.

Fölkapták őket és ugyanúgy, a színeket sorolgatva visszatértek.

- Stanton fekete – fejezte be a sort a parancsnok, amikor Porter megállt mellette. – Akkor hát üssük az ajtót, fiúk, ne sajnáljuk.

Megragadták a szerszámokat – még csákány is volt köztük, állapította meg Jane –, és teljes erőből csépelni kezdték az ajtót. Az persze meg sem karcolódott.

- Állj – vezényelte Stanton fél perc után. – Utasítás végrehajtva, *Urania*.
- Figyeljétek, ütik-e az ajtót a túloldalon – felelte Jane.

A kadétek összenéztek.

- Légüres térben vagyunk, nem terjed a hang – szólalt meg Kelly.

Jane már majdnem megrémült, hogy a remek ötlete mit sem ér, amikor Wilson előhúzott a hátizsákjából egy készüléket. – És ez mire való? – Azzal már rá is nyomta az ajtóra az érzékelőket, a készüléket pedig csatlakoztatta az ürühájához.

- Rezgést jelez! – szólalt meg másodpercek múlva.
- Várjunk – mondta Stanton.
- A rezgés abbamaradt – mondta Wilson fél perc elteltével.

– Jó – mondta Stanton, és kiválasztott egy alkalmas fémrudat. Ütemesen verni kezdte vele az ajtót.

.....

ITT *ALFA* VÉTEL, olvasta Jane a mozdulataiból.

– ITT... *BÉTA*... VÉTEL – mondta Wilson szavanként.

Az *Urania* vezérlőjét betöltötték a megkönnyebbült kiáltások. A négyes szakasz tagjai is váltottak egymással néhány hátbaveregetést.

Stanton újra ütni kezdte az ajtót.

... - .-.-. ST VÉTEL

– MINDENKI OK – kezdte Wilson –, NEM TUDUNK KIJUTNI. IDEBENT VAN NYOMÁS. MEGTALÁLTUK *HYPERION* VALÓDI LEGÉNYSÉGÉT. JÓL VANNAK. VÉTEL.

..... KI ZÁRT BE? VÉTEL

Amíg leadta, Wilson összekapcsolta a rezgésérzékelőt a rádióval, s a válasz koppanásait már az *Uranián* is hallották, neki nem kellett felolvasnia.

-. -. -. -. -. NEM TUDJUK. NEM LÁTTUNK SENKIT. AJTÓ BECSUKÓDOTT MÖGÖTTÜNK. CSAK VEZÉRLŐ LEHETETT. LEGÉNYSG VÉLÜNK. NINCS ÜRRUHÁJUK. AJTÓ NYITÁSA ELŐTT BIZTONSÁGBA HELYEZENDŐK. VÉTEL.

– Mr. Stanton! – szólt apa a távkomba, amikor az üzenet véget ért.

– Parancs, uram! – jött a válasz.

– Tájékoztassák a *Bétát* a történetekről és tudjanak meg mindent a helyzetükről. Folyamatosan tartsák a kapcsolatot.

– Értettük!

74.

- Vezérlő hívja A3C-t.

– Itt A3C. Hallgatom, ezredes úr.

– Nos, Mr. Field, mi a szándékuk?

– Komolyan kérdezi?

– A legkomolyabban.

– Hát ha már így érdeklődik, igazán örülnénk, ha nekünk adná az *Uraniát*, hogy biztonságos helyre mehessünk vele.

– Ön megfelelkezik arról, hogy az *Urania* mozgásképtelen.

– Bár tehetném, ezredes úr. Ezért használtam feltételes módot. Örölnénk, ha nekünk adná, de még ha meg is tenné, nem sokra mennénk vele.

- Örülök, hogy erről nem kell vitát nyitnunk. Egyéb terveik?
- Ha nincs ellenvetése, itt maradnánk az *Uranián*. Otthonosabb, mint a *Hyperion*.
- És ha van ellenvetésem?
- Akkor is. Nem tud minket eltávolítani: az A3 legkülönbözőbb részeibe szóródtunk szét, és fel vagyunk fegyverezve. Ön aligha vállalkozik rá, hogy embereivel felkutasson és egyenként lefegyverezzen minket.
- Csakugyan nem. De ha nincs ellenvetése, mindent meg fogok tenni, ami módomban áll, hogy eltávolítsam önöket a hajómról.
- Nem kifogásolom.
- Ha addig nem beszélénk, Mr. Field: jó keringést odakinn.

A parancsnok letette a távkomot.

- Jelentést kérek.

West kadét felpattant a helyéről.

- Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. A betolakodók kiemelték helyéről a Syntaut BL3-as, BC3-as és BQ4-es paneljét, valamint az RFX 4472-est. Így jelenleg a hajódokk kivételével az összes külső zsilipünk megbénult, valamint működésképtelenek az A3 megfigyelőkamerái. A belső zsilipeket ellenőrzésünk alatt tartjuk, mindegyik zárva van. Az A szektor liftjeit rögzítettük a harmadik szinten, az A3-ban kikapcsoltuk a vezérlésüket. Betolakodóink tehát az A3-ból nem juthatnak máshová. Ez minden, amit jelenthetek, uram.

- Köszönöm, Mr. West. Mr. Reynolds?

A kettes szakasz parancsnoka is talpra ugrott.

- Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. Összeállítottunk egy vázlatot az elvégzendő feladatokról, amelyeket három csoportra osztottunk. Egy: megakadályozni, hogy a betolakodók további helyzeti vagy műszaki előnyt szerezzenek. Kettő: kiszabadítani a Béta csoportot és visszajuttatni őket az *Uraniára*. Három: elfoglalni a *Hyperion* egészét. Jelenleg az egyes pont kidolgozása folyik. Ez minden, amit jelenthetek, uram.

- Milyen megfontolásból vették fel a harmadik pontot? – kérdezte apa.

- Úgy látjuk, uram, hogy a másik hajó elfoglalásával olyan helyzeti előnyöket szerezhetünk, amik jelenleg hiányoznak.

- Értem. Köszönöm, uraim. A hármas pont kidolgozását későbbre halasztjuk, egyelőre az első két ponton fognak dolgozni. Ez minden, végeztem.

Jane ezalatt az Alfákkal folytatott megbeszélést, aminek eredményét jelentette apjának.

- Az Alfa csapat közlése szerint a BV blokk teljesen el van szigetelve. Kizárólag a QBV ajtón törhetünk be, illetve a szellőzőcsatornán keresztül, de ott legfeljebb tárgyakat juttathatunk át; azt is csak akkor, ha meg tudjuk oldani, hogy a csatorna vagy egy része zsilipként működjön. Ők a műszaki dokumentáció alapján úgy látják, hogy ez kivihetetlen. A blokkban több légzáró ajtó van, ezek segítségével belső zsilipek alakíthatók ki. A *Hyperion* légénysége kilenc főből áll, ebből könnyebben sérültek hatan, részben az ütközés során, részben a foglyok hatalomátvételekor kaptak néhány ütést. Súlyos sérült nincs, mindenki járóképes. A mieink közül senki sem sérült meg. A QBV ajtó felnyitására nincsen ötlete az akciócsapatnak. Ez minden, amit jelenthetek, uram.

- Köszönöm – bólintott apa. – Robbantani nem tudunk?
- A detonátoraik hatásfoka nem elegendő.
- Másféle detonátorokkal?
- Nincsen...
- Nem ezt kérdeztem, Jane – mondta apa szemrehányóan. – Kérdezd meg tőlük, hogy ha odajuttatunk olyan detonátort, ami átviszi az ajtót, a bentiek el tudnak-e rejtőzni a robbanás elől.
- Értettem – felelte Jane, és továbbította a kérdést.
- A blokk első harmadát teljesen ki tudják üríteni – felelte Stanton. – Ha visszavonulnak a 4-es, 6-os és 8-as helyiségekbe, akkor egy elszigetelt robbanás erejét elvileg felfogják a légzárók. Az 5-ös és a 7-es ajtaját azonban a robbanás szinte biztosan szétviszi, akkor pedig belső zsilipek nélkül maradnak. De amúgy is nagy a kockázat, hogy a többi légzáró is szétmegy. A magam részéről nem vállalkoznék egy ilyen detonátor felszerelésére és begyújtására, a bentiek érdekében.
- Mit javasolsz?
- Ha lennének javaslataim, már előálltam volna velük – mondta Stanton fáradtan, és fölemelte a kezét, hogy megtörölje a homlokát; a mozdulat megállt a levegőben, ahogy ráeszmélt, hogy sisak van rajta. – Sehogy sem tetszik nekem ez a helyzet, meg kell mondanom.
- Bár ott lehetnék veletek. Stanton...
- Igen?
- Mi van azzal a lézerrel, amit tavaly nekiszegeztünk a zsilipajtónak?
- A Hiplinnel? Semmi, ott van a helyén.
- Az boldogulna ezzel az ajtóval?
- Stanton elmosolyodott. – Úgy vinné szét a zárat, mint kés a vajat.
- Akkor azt kell bevetnünk!
- Persze, Jane, de a Hiplin az *Uranián* van, mi pedig itt vagyunk.
- Oda kell vinni. Kérek engedélyt – pattant föl az üléséből Jane, választ sem várva a szakaszparancsnoktól.
- Tessék, Jane – felelte apa.
- Megoldottam az ajtó kinyitásának problémáját. A Hiplin lézerre van szükségünk. A tiszték összenéztek.
- Átviszi az ajtót? – kérdezte Law.
- Mint a huzat – felelte Jane.
- Jó – mondta a navigátor. – De hogyan tudjuk odaküldeni?
- Egy Prométeusszal – felelte Jane.
- És ki fogja vezetni?
- A lány vállat vont, mint akit ez a kérdés nem érdekel. – Bárki elvezeti, akár én is.

– Gondoltam – mondta a parancsnok. – Csakhogy azt a lézert a *Hyperion* belsejében kell célba juttatni. Ellenséges területen, ahol bármikor megtámadhatnak.

– Viszek stewardokat – vágta rá Jane. – A Prométeusz kapacitása száz fő. Ennyivel nem mernek szembeszállni.

Az ezredes megcsóválta fejét, de ekkor felállt McAuliffe kadét.

– Kérek engedélyt, uram.

– Tessék.

– Uram, sikerült megszámolnunk az A3-ban levő betolakodókat. Harmincnégy fő.

– Az ottani kamerák még mindig nem működnek?

– Nem, uram, pontosabban nincs velük kapcsolat. A kamerák jók.

– Ennek ellenére biztonsággal megszáolták?

– Igen, uram – felelte a kadét magabiztosan.

– Köszönöm. Megdicsérem, Mr. McAuliffe. Jane, kérdezd meg, hány fogoly volt a *Hyperionon*.

McAuliffe kadét büszke arccal ült vissza. Az ezredes nem vesztegette a szót arra, hogy megkérdezze, hogyan számolták meg, pedig szívesen elmondta volna: a mozgásérzékelők külön áramkörön vannak, azokat a betolakodók nem iktatták ki; ő pedig az ötös szakasz néhány másik emberével írt egy ügyes kis programot, ami el tudta különíteni az egyes emberek mozgását, bármilyen közel is vannak egymáshoz. Ami azt illeti, ezt a programot szórakozásból írták, hónapokkal ezelőtt. Most jól jött.

– Már korábban megkérdeztük – felelte Jane –, kereken ötven fő.

– Ilyen kevés?

– Igen, meg is kértük, hogy erősítsék meg a számot. Megtették, részletesebb magyarázatot egyelőre nem kértem.

– Értem. Köszönöm.

Apa gondolataiba merült, Jane pedig visszaült a műszereihez.

75.

– Tizenhat emberrel játszva elbánunk – mondta Jane. – Odavisszük a Hiplint, Stantonék kezébe nyomjuk és már bent is vagyunk a blokkban.

A tiszték összenéztek. Kis csend lett, majd Wright reszelős hangja szólalt meg:

– Ahhoz már hozzászoktam, hogy Jane Carsonnak mindenre van válasza. Jó, rendben, menjen át egy Prométeuszra való steward felfegyverezve, felőlem kettő is mehet, sőt a milíciát is bevethetjük. Rendben van. Csak egyet nem tudok még: hogy ezeket az embereket miért éppen magának kellene dicső rohamra vezetnie.

Jane vállat vont. – Nem mondtam egy szóval sem, hogy nekem kell. Éppen csak logikus, hogy a négy megmaradt tisztünk nem hagyhatja el a hajót, nem keveredhetnek bajba. Maradok én.

– Bizonyára van arra valami válaszod – mondta apa udvariasan –, hogy a főhadnagy miért nem alkalmas a csapat vezetésére.

– Törött karral? – Jane föl vonta a szemöldökét.

– Mr. Howardra gondoltam.

Jane meglepődött. Teljesen megfélekedezett arról, hogy a szállásmester is a hajón van, egyáltalán létezik. Ezt azonban nem mondta ki hangosan.

– Nem gondoltam, hogy őt itthon kellene hagyni, jönne ő is velünk. De ugyanazon az elven, aminek alapján az Alfa és a Béta csapat egyenként több parancsnokot kapott, ennek a csapatnak is elkel kettő. Azonfelül...

Elhallgatott.

– Igen? – sürgette apa.

– Nos hát – durálta neki magát –, ezen a hajón értem tűzbe mennek az emberek.

Elvörösödve visszafordult a képernyőjéhez, hogy ne is lássa apa és a tisztek arcát, a háta mögött a kadéto két pedig aztán végképp ne.

– Úgy hát – hallotta apa hangját –, vezérő hívja szállásmesteri irodát!

– Itt Howard, parancs, uram – jött a távkomból a főhadnagy nyugodt hangja.

– Újabb expedíciós csapatot küldünk a *Hyperion* fedélzetére. Választasson ki tíz szakasz stewardot és az altiszteket. Ön is velük tart majd.

– Két Prométeusszal megyünk, uram? – csodálkozott Howard. Alighanem rá volt csatlakozva a vezérő vonalára és hallott mindent.

– Semmiféle csónakot nem fognak használni, főhadnagy úr, gyalogszerrel mennek.

– Értettem – felelte Howard, de a hangján érződött, hogy nem érti. – Ki vezeti az expedíciót, ezredes úr?

– Ezt még nem döntöttem el. Tizenöt perc elég a felkészülésre?

– Igen, uram.

– Köszönöm, végeztem.

Apa lenyomta a gombot, fölkel és odalépett Jane-hez, aki a világért se nézett volna fel. Egy pillanatra a vállára tette a kezét, s az ajtó felé indult.

Jane kis habozás után követte.

Apa kajütjébe mentek, apa leült a székre, Jane-nek helyet mutatott az ágyon.

– Úgy gondolod, hogy elküldhetlek ezzel a csapattal, Jane?

– Igen, apa.

Gondolkodás nélkül felelt, hiszen átgondolta ő ezt már százszor. Apa is látta rajta, hogy így van.

– Nem szívesen küldenék veszélyes helyre, de vannak bizonyos szempontok. Először is jelen pillanatban az *Urania* nem sokkal kevésbé veszélyes, mint a *Hyperion*. Másodszor ezen a hajón te érted tényleg mindenki tűzbe megy. – Apa megcsóválta a fejét. – Nem helyeslem, hogy így van, de megértem. Tettél egyet s más a hajóért tavaly és az idén is, nem csoda, hogy rajonganak érted.

– Egy s más – ismételte Jane epésen. – Megmentettem a hajót.

– Nem állítottam az ellenkezőjét, Jane. Ettől még nem fogom helyeselni az embereim rajongását.

– Miért nem? – ellenkezett Jane. Hiszen ez a legnagyobb szerűbb az *Uraniában*, hogy mindenki szereti és magával egyenrangúnak, sőt többnek tekinti, időnként a tisztek parancsait is megelőzik az övéi.

– Mert attól félek, hogy a fejedbe száll. Amióta a hajón vagy, néhányszor elbeszélgettem erről Sheltonnal.

Jane fölkapta fejét a névre, de nem szólt. Még nem. Hadd halljuk, mit művelt az átkozott!

– Tudod, ő a szabadidejében pszichológiával is foglalkozik, úgy értem, azon felül, amit a tiszti iskolában amúgy is tanítanak. Az volt az érzése, hogy te túlságosan is sütkérezel a tavalyi dicsőségedben, és ennek fénye elhomályosítja az ítélőképességedet. Volt egypár beszélgetésetek még a katasztrófa előtt, ami erre engedte következtetni. Őt például valamiféle titkos szabotőrnek tartod, amolyan Charles kettőnek, aki a hajó pusztulására tör. Mégpedig azért, mert ő az egyetlen, aki úgy bánik veled, mint egy tizenöt éves kamaszlánnyal, akinek a parancsnok az apja, tehát némi plusz udvariasság megilleti, de ezen túlmenően semmi. Első este elmondta, hogy szándékosan beszél veled kissé foghegyről, hogy kompenzálja a többiek által kialakított felsőbbiségtudatodat.

Jane fokozatosan lett egyre vörösebb, ahogy apját hallgatta.

– És te elhiszed ezt?

– El, Jane. Nem akkor találkoztam Sheltonnal először, amikor a tavalyi eset után a hajóra került. Régóta ismerem, komoly, megbízható navigátor. Ezért hívtam éppen őt a hajóra. És mellesleg ő is ugyanúgy rajong érted, mint a többiek.

Ha lehet, Jane még egy fokozattal vörösebb lett.

– Tényleg?...

– Igen. De nem a tavalyi eset miatt. Azt csak hallomásból ismeri. Most viszont több mint négy napja a saját szemével látja, hogyan állod meg a helyedet ebben a nagyon súlyos helyzetben, és a lehető legjobb véleménye van rólad. Például a Morgan századosként való szereplésedet igen nagyra értékelte.

Jane tanácstalanul nézett maga elé. Mindig bízott a megérzéseiben. De apában is.

– Miért mondtad ezt most el nekem?

– Eddig azért nem szóltam, mert vártam, hogy magadtól is rájössz. De úgy látom, mégiscsak kell némi segítség. – Apa az órájára nézett. – Még van tíz perced. Kérlek, addig maradj itt és gondolkodj, aztán csatlakozz Howardékhoz.

Jane összehúzta a szemöldökét. – Mint micsoda?

– Mint a csapat parancsnoka, ha elvállalod.

76.

Az A1 páncélajtajával szemközti szektorzsilip kinyílt, s egy csapat fegyveres steward rontott az A szektorba. Bár a mozgásérzékelők jelzéseiből pontosan tudták, hogy a betolakodók messze vannak innen, úgy viselkedtek, mintha azok bármikor kiléphetnének egy liftből vagy befordulhatnának a folyosókanyarulatban. Kettős védvonalba fejlődtek tüzelésre készen tartott fegyverekkel, s a vonalakat lassan kiterjesztették, amíg a belátható terület egészét fedezet alá nem vonták. Amikor ez megvolt, a zsilipkapunál álló csapat jelzést adott.

A páncélajtó lassan félresiklott, s a nyílásban megjelent Jane Carson. Nem várta meg, hogy a folyosó teljes szélességben járható legyen; amint akkora lett a nyílás, hogy átfért rajta, gyors léptekkel a zsilip előtt termett. Háta mögött a páncéltömb lefékezett és visszaindult a csukott állapot felé.

Jane átszaladt a zsilipen, mögötte a stewardok szabályszerűen levonultak a biztosított területről, a veszélyzónára irányított figyelemmel és fegyverrel hátráltak egymás felé, s addig le nem eresztették fegyverüket, amíg valamennyien át nem kerültek a zsilipen és az be nem zárult mögöttük.

Jane ezalatt már úton volt a hajódokk felé. A kocsi hat óra negyvenhat perckor tette le a dokkban, ahol már teljes számban jelen volt a csapata. Űrruhában, egyelőre sisak nélkül voltak, a ruha zárás előtti utolsó ellenőrzésénél tartottak. Jane-t megpillantva vigyázzba merevedtek.

– Pihenj! Folytassák a munkájukat – mondta a lány. – Főhadnagy úr?

– Két perc múlva készen állunk – felelte a szállásmester köznap hangon. – A maga ruhája ott van – mutatott egy automata targoncára, nyilván azzal hozták ki a raktárból a több mint százhusz űrruhát. Már csak egy feküdt rajta. Jane odasietett és hozzákezdett az ellenőrzéshez.

– Ne feledjék a piros kendőt – hallotta közben Howard hangját. – A kendőtől kezdve húszméteres mélység fölött kapaszkodnak, nem lesz többé kellemes súlytalanság.

Jane elkészült az érzékszervi ellenőrzéssel, ledobta a cipőjét és gyors mozdulattal beleugrott a nadrágba. Bebújtatta karjait a felsőrészbe és behúzta az övcípzárát. Ráhajtotta az övet és bekapcsolta a rögzítőket. Ellenőrizte a légzárót: zöldet mutatott.

– Ne feledjék, hogy akár már a létrán is tűz alá vehetik magukat – folytatta Howard. – Kapcsolatban állunk ugyan a *Hyperion* mozgásérzékelőivel, de a kapcsolat bármikor megszakadhat. Az elsőként átkelő szakasznak semmi más feladata nem lesz, mint a többieket biztosítani.

Jane nem kis izgalommal illesztette fejére a sisakot. Sokszor volt már rajta űrruha, már ötéves korában is járt dekompresszióban a Hadrianus ritka metánlégműködésében, de igazi hajón kívüli műveletben még nem volt része. Mélyet lélegzett, elfordította a rögzítőt, a reteszek bekapcsoltak, s a nyomáskiegyenlítő halk csippanása után bekapcsolt a légzáró.

– Űrruha kész – mondta az automata –, szigetelés, nyomás, hőmérséklet, páratartalom, szervók rendben. Oxigénmérő indul.

Jane megfordult és Howardra pillantott. A szállásmester még a kezében tartotta a sisakját, úgy figyelte a stewardokat. Néhányan még az utolsó simításoknál tartottak, fegyverzetüket rendezgették. Erről Jane-nek is eszébe jutott a fegyvere. A vezérlőből hozott lézer ott feküdt a targoncán; fölvette, újra ellenőrizte és a vállára akasztotta. Howardon is rajta volt már a sisakja, de két steward még bajmólódott vele.

Jane ellenőrizte, hogy működik a kétirányú akusztikai kapcsolat, és beleszólt a mikrofonjába: – Clifton, ha lennének szívesek igyekezni, talán még ma elindulhatnánk!

A stewardok dörmögtek valamit, de végre sikerült feltenniük a sisakot.

– Mindenki az oldalfalakhoz – vezényelte Howard. – Készüljenek fel a nyitáshoz.

– Főkadét hívja a vezérlőt – szólalt meg Jane.

– Itt vezérlő, Wright.

– Hogy állnak a manőverrel, őrnagy úr?

– Fordulás befejezve, főkadét. Távolság tizenöt méter.

– Maguk meg hova mennek? – dörrent Fielding hangja Jane fülhallgatójában. Körülnézett; az őrmester egy szakasz stewardhoz beszélt. – Maguk az egyes szakasz, maguk nem mennek semmilyen falhoz, itt maradnak középen, tüzelésre tartott fegyverrel. Repülő, vigyázz!

A stewardok gyorsan harcállást foglaltak el a hajódokk közepén, fegyverüket a mennyezetre szegezve.

– Itt vezérlő, távolság tíz méter – jött Wright hangja.

Jane a faltól néhány méterre megállt. Itt még tűz alatt volt, de innen láthatott mindenkit. A stewardok mindkét oldalon a falhoz lapultak, a dokkzsilip teteje védte őket felülről. Még Howard és Fielding sem volt a falnál.

– Itt vezérlő, távolság öt méter.

– Készüljenek az ütközésre! – szólt Howard.

Jane belépett a zsilipetető alá és megállt Fielding mellett.

– Itt vezérlő, távolság három... négy... kettő...

Jane megrogyantotta a térdét, hogy felfogja a becsapódást.

– ...egy...

Akkor a rezgés futott végig a testén, mint amikor egy szobában azt érzékeli, hogy valaki a közelében becsap egy ajtót. Megkönnyebbülten fölegyenesedett.

– Itt vezérlő, nyitom a dokkzsilipet – ez Law hangja volt.

– Egyes szakasz, figyelem! – brummant Fielding.

A dokkzsilip kinyílt, de mögüle most hiányzott a világűr feketéje és a fénylő csillagok. A *Hyperion* dokkzsilipjére nyílt a kijárat. Wright megfordította az *Uraniát* és a másik hajó tetejére kormányozta, a két zsilip most éppen összeért.

– Itt egyes szakasz, minden rendben, a zsilipben tiszta a levegő – érkezett a közéről figyelő stewardok jelentése.

– Gravitációt kikapcsolni!

Jane érezte, ahogy a teste pehelykönnyűvé válik.

– Létrát indíts! – vezényelte Fielding.

– Értettük, létra indul!

Egy steward lépett elő a zsilip hátsó falánál, a fali kapaszkodókba fogódzkodva, és lenyomta a kilövőgombot a létrán, ami már jó előre oda volt készítve; így összecsukva csak egy szürke doboz volt. Egy másodperc alatt függőleges acélcsík jelent meg a doboz és a messzeségbe vesző mennyezet között.

– Létra kibocsátva, uram!

– Kérek engedélyt az egyes szakasz indítására! – brummant Fielding hangja a fülhallgatókban. Nem fordult senki felé, hiszen rádión érintkeztek, de Jane úgy döntött, hogy az őrmester szavai neki szólnak.

– Megadom – felelte.

– Egyes szakasz, indulás! – dörrent Fielding.

A szakasz tagjai egyenként hagyták el őrhelyüket és futottak a létrához, a zéró gravitáció ellenére meglehetősen ügyességgel. Persze, a talpmágnesek, jutott Jane eszébe, és gyorsan bekapcsolta a sajátjait. A szakasz utolsó tagja a létra tövében maradt és fedezte a többieket.

A stewardok nem másztak föl a létrán, csak ellökték magukat a padlótól, és szép lassan emelkedni kezdtek a létra mellett, tekintetük és fegyverük csöve a *Hyperion* dokkját pásztázta. A piros kendő előtt néhány fokkal elkapták a létrát, megfordultak és mászni kezdtek felfelé, ami a kendőtől már lefelének számított.

– Carter, vigyázzon! – csattant fel Jane a hetedik steward elrugaszkodásakor, aki rosszul ugrott és távolodni kezdett a létrától. – Elment az esze?! Hogy ugrott?

A steward előkapta kötélpisztolyát és a létra felé lőtt vele. A tapadókorong nagyot csattant a létra függőleges rúdján – noha a zajt persze nem hallották –, aztán tehetetlenül himbálózni kezdett a létra és a steward között, aki a lövés visszarúgásától már még nagyobb szögben távolodott. A rúd felülete nem volt elég sík.

– A falba lőjön! – szólt rá Jane, Howard és Fielding egyszerre.

Közben a szakasz többi tagja igyekezett olyan pozíciót elfoglalni, ahonnan segíthet Carternek, aki már megtette a dokk tetejéig vezető út felét. Behúzta a kötelet és újra lőtt; a korong most már megtapadt a falon, a létra mellett. Carter nagyot rántott a kötélén, amitől elindult a létra felé. Hamar elérte és kapaszkodni kezdett rajta.

– Csak hogy végre – dohogott Jane. – Aki lezuhan és agyonüti magát, annak velem gyűlik meg a baja!

Az emberek nevettek a rádiókban, a szakasz pedig szép lassan megérkezett a *Hyperion* dokkjának padlójára, ami Jane-nek olyan volt, mintha a mennyezeten sétálnának, akár az alexai legyek.

– Jelentem, az első szakasz hídfőállásban! – szólt Fielding szokásos hangerejével.

– Köszönöm – felelte Jane –, indulhatnak a többiek.

– De most már létrával – jegyezte meg Howard –, a fedezetünk megvan, nem kell röpködnünk. Szakaszonként létrához! Velem tart, főkadét?

– Örömmel, főhadnagy úr – felelte Jane, és a szállásmester mellett megindult a létra felé.

A nyolcas szakasz már ott volt, sietve másztak föl a létrára. Két méterre a padlótól megfordultak és fejjel lefelé másztak tovább.

– Tegyen így maga is, főkadét – javasolta Howard. – A piros kendőnél megfordulni egy cseppet sem lenne kellemes dolog, még le is zuhanhat. Ha nem bánja, előre megyek.

Jane megragadta a létrát és mászni kezdett Howard után. Méterenként négy létrafok. Amikor a kilencedik fokra tette a lábát, megállt, hogy megforduljon. Ekkor döbrent rá, hogy nem tudja, hogy kell.

Howard le-, avagy fölpillantott rá; ő már megfordult, s igencsak bizarr látványt nyújtott, amint fejjel lefelé csüng a létrán, akár egy cirkuszi akrobata; persze egyáltalán nem kapaszkodott, csak állt rajta.

Howard kitalálta a gondolatát.

– Tekintse úgy, hogy a *lefelé* arra van – mutatott a létra mögötti falra. – Mi egy vízszintes szalagon hasalunk, harminc centire a padló fölött. Ráadásul a víz alatt vagyunk, ahol lebeg a testünk. Hogyan fordul meg?

Jane egy pillanatig gondolkodott, aztán mindkét kezével megfogta a feje előtt levő létrafokot, bal kezével fölfelé tolta, jobbával lenyomta, s ugyanakkor levette lábait a létráról. Teste szép lassan körbefordult a létra fölött, Howard iránymeghatározása szerint. Amikor megvolt a száznolcva fokos fordulat, ismét megfogta az oldalrudakat, lábát megvetette egy fokon, s a forgás megállt.

Mászni kezdett abba az irányba, amerre a lába volt, de ahogy felnézett, meglátta a zsilip padlóját a feje fölött két méterre távolodni, s elkapta az érzés, hogy egy épület teteje alól mászik lefelé, a lába alatt pedig mélység van.

– Maga egy vízszintes szalagon mászik – szólt rá Howard szigorúan. Jópofa, hogy mindig tudja, mivel küszködik éppen.

Mászni kezdett tehát *hátrafelé*, s közben számolta a fokokat. Húsz körül elbizonytalanodott: vajon fordulás előtt ugyanazon a fokon állt, amelyiken fordulás után? Nem, az lehetetlen. A keze kapaszkodott végig ugyanazon a fokon, a lába kört írt le, tehát... följebb került, ez az. Akkor viszont átugrott valahány fokot, mennyi is lehetett... Hát persze, ő százötven centi magas, az hat létrafok. Legyen hét. Ez tehát itt nem a harmincas lesz, hanem a harminchatos.

Így aztán meglepetésként érte, amikor a hetvennegyedik foknál meghallotta Howard hangját: – Vigyázzon, Jane, még két fok és jön a piros kendő. Innentől kapaszkodni kell!

Biztos valahol elvétette a számolást. Lepillantott: csakugyan ott volt a kendő. Lépett kettőt, a lába már azon a fokon volt, amelyiken a kendő, de nem érzett semmi változást.

Amikor a következő fokra készült tenni a lábát, valaki megfogta és húzni kezdte. Már majdnem megkérdezte Howardot, hogy mit művel, amikor rájött, hogy a gravitáció teszi. Különös érzés volt: a keze súlytalan volt, a lába pedig egyre súlyosabb, ahogy letette a létrafokra. A másik is elnehezült, aztán már az egész testében érezte a súlyt. A *hátrafelé* hirtelen *lefelé* változott, ami egy csöppet sem esett jól.

77.

– Hat fokot tévedtem – dünnyögte Jane csak úgy magamagának, amikor végre lekecmergett a létráról és a *Hyperion* dokkjának biztonságos padlóján állt. Keserves út volt a nyolcva létrafoknyi mászás, még jó, hogy lefelé és nem fölfelé. No persze ez se nagy öröm, egyszer vissza is kell majd jönni.

– Persze, Jane – mondta Howard –, ennyi a testmagassága. Maga nyilván úgy számolta a fokokat, hogy amikor körbefordult, ez a hossz kimaradt az útjából, de a maga testhossza a sugara annak a félkörnek, amit maga forduláskor megtett. A talpa a félkör átmérőjével került följebb, nem a sugarával.

A lány eltöprengett ezen, de csak egy-két pillanatig; tekintete megakadt a létráról lelépő Fieldingen, és az elvont geometriai probléma feledésbe merült. Körülnézett a dokkban; az egyes és a nyolcas szakasz már elhelyezkedett, álláspontokat foglaltak el a dokk bejáratainál.

– Egy szakasz a dokkban marad, amíg mi végrehajtjuk a feladatot – rendelkezett. – Mr. Fielding kiválasztja.

– Parancs! Az egyes szakasz!

Jane folytatta, nem vesztegetve szót a már elintézett dologra.

– Amint az utolsó ember leért a létráról, indulunk. Egy szakasz kissé lemaradva, utóvédként követi a többiek Howard őrmester vezetésével.

Jane kíváncsian figyelte, amint a másik dokkban a kilences szakasz emberei a létrához viszik a Hiplin lézert, s a rudakhoz illesztik az emelőszerkezetet. Mire eszébe jutott, hogy úrruhát visel, amiben van nagyító kivetítő is, Hutchinson őrmester már elkészült a berendezés felszerelésével. Jane csak azt nagyíthatta ki, ahogy a Hiplin súlyos teste egyre gyorsulva közeledik a létra vékony csikján, s egy percen belül megérkezik hozzájuk. Hutchinson őrmester, aki közvetlenül mögötte jött, csak jóval később ért oda. A Hiplin fölött megállt és leugrott a létráról, aztán gyorsan leszerelte. Amíg dolgozott, csak két stewardnak kellett leugrania.

A százhusz steward, a három altiszt és a két parancsnok összegyűlt a *Hyperion* dokkjában. Amikor az utolsónak érkező hármas szakasz tizenkettedik embere lelépett a létráról, Jane végignézett csapatán.

– Az elővéd máris indul a WD4-esen át. Mi többiek húsz lépéssel lemaradva követjük őket. Húsz lépéssel mögöttünk az utóvédek jönnek. Mi történt, mit állnak itt? – förmedt a négyes szakasz tagjaira, és a kijárat felé mutatott, ahol Fielding már eltűnt az elővéddel. – Húsz lépést mondtam, nem kétezret! Delta csapat, indulás!

Az emberek nevettek és elindultak.

Ha ezer évig él, akkor se fogja soha elfelejteni ezt a negyedórás sétát a *Hyperion* néptelen folyosóin. Persze hogy nem történt semmi, miért is történt volna, az a maroknyi bandita a hajó túlsó végén kuksol és esze nélkül menekülne az ő hatalmas csapata elől, ha találkozna vele. Nem, nem az események miatt lesz örök emlék ez a tizenöt perc. Az érzés miatt, ahogy végighaladt a kihalt folyosókon. Egyetlen élő embernek sem lehetett része ilyesmiben: végigsétálni egy *elfoglalt* hajó folyosóin. Ez a hajó most az övék, hiszen a valódi legénység fogságban van, a bitorló legénység javarészt nincs már a hajón, az tehát az *Urania*, egész pontosan az ő irányítása alatt áll, hiszen ő a fedélzeten levő parancsnok. Egy saját hajó, amit majdnem hogy csatában szerzett!

No igen, van egy parancsnoka, aki itt van a fedélzeten és mindjárt kiszabadítják. Ő azonban nem fog itt parancsnokoskodni, mert átviszik magukkal az *Uraniára*. Amíg itt vannak, arra a fél-háromnegyed órára a *Hyperion* parancsnoka Jane Carson.

A séta az elfoglalt hajón Fielding brummanásával ért véget.

– Itt az elővéd! Jelentem, már látjuk a négyes kadétszakasz embereit!

– Itt Carson – felelte –, vettem. Menjenek el mellettük és a következő kanyarban ássák be magukat. – Közben Jane maga is befordult a sarkon és meglátta a négyes szakaszt. – Az utóvéd ugyanezt teszi hátul. Engedélyem nélkül senki nem léphet erre a folyosós szakaszra. Végeztem! Stanton, mi a helyzet?

– Nincs változás, parancsnok – felelt a kadét azonnal; már várta a kérdést. – Az ajtó továbbra sem nyílik, a többi lámpa zöldet mutat.

– Vettem! A Hiplin lézert leszállítottuk. Köszönöm, őrmester úr, innentől a kadétoké a terep.

– Értettem – felelte Hutchinson és visszament a folyosó kanyarulatába.

A kadétok nem sokat bibelődtek. Lemuel bekapcsolta a telepeket és begyűjtötte a lézerművet, közben Porter az ajtózárra irányította a célkeresztet. Egy percig sem tartott az egész.

- Hiplin kész – jelentették.
- Béta csoport kész – közölte Kelly, aki morze útján tartotta a kapcsolatot a bentiekkel.
- Készen állunk, parancsnok – jelentette Stanton.
- Akkor tűz! – csattant Jane parancsa.

Porter lenyomta a gombot. A lézersugár belefűrődött a zárba, amely másodpercek alatt fehéren izzó, olvadt ronccsá változott. Porter ismét lenyomta a gombot, s a sugár kialudt. Lemuel minden sietség nélkül kiemelte alulról a jégpalackot, beirányozta, s párafelhőbe burkolta a fénylő foltot. Mikor a felhő eloszlott, a fém megint visszanyerte rendes színét. Jane automatikusan közelebb akart lépni, de egy kéz megállította.

- Légüres térben vagyunk, Jane – mondta Wilson. – Az űrruha kiszűri az infravörös sugarakat, úgyhogy nem érzed a zár forróságát. Meg kell mérni.

Heywood közben már neki is nyomott egy biztonsági hőmérőt.

- Hőmérséklet ötszázkilencven Kelvin. Ne érjtek hozzá, de a közelébe lehet menni.
- Helyes – nyugtázta Jane. – Ajtót nyiss!

Muller és Kelly a morzézásra használt szerszámokkal megtaszította az ajtót, s az feltárult. Mögötte nyomban feltűnt Kjartansson és egypár kadét, párafelhőbe burkolózva, ahogy a terem levegője kisüvített mellettük a folyosóra.

- Önök rendelték a pizzát? – érdeklődött Jane vidáman, és beszáguldott. – Gyerünk, uraim, az űrruhákat, mintha élnének! A legénység?

Kjartansson egy ajtóra mutatott, ami mellett Ryan állt egypár emberrel. – Odabent vannak. Ebből a részből kell zsilipkamrát csinálnunk.

- Jó! A szerszámokat, Mr. Fielding!
- Értettem! – dörrent az őrmester hangja a fülhallgatókban, akár az ágyúlövés.

Egy pillanat múlva belépett két steward, és némán letették a szerszámos konténereket meg az űrruhákat.

- Helyes, fogjatok hozzá, Stanton! Mennyi időbe telik?
- Öt percbe sem – felelte a szakaszparancsnok –, csak ráütünk az ajtóra egy új légmentes zárat és kész.
- Nagyszerű. Mr. Fielding, oxigén készenlétben?
- Jelentem, igen!

- Szeretném, ha csak az lenne idebent, akinek itt van dolga – kérte Stanton, amikor a szűk helyen tolongó űrruhások egyike véletlenül meglökte.

A terem pillanatok alatt kiürült. Csak a szerelést végző három kadét maradt, Jane, Ryan és a szállásmester, aki – Jane csak most figyelt föl rá – hosszú-hosszú idő óta nem szólalt meg.

- Főhadnagy úr, minden rendben a rádiójával?
- Persze, főkadét – válaszolt Howard azonnal. – Miért kérdezi?
- Régóta nem hallottam a hangját.
- Mit kellett volna mondanom? – mosolygott Howard. – Maga tökéletesen elirányít itt mindent, Jane.

A lány egy pillanatig rámeredt a szállásmesterre, aztán elfordult és vizsgálgatni kezdte az ajtót, ami mögött a *Hyperion* legénysége volt. Jól tudta: az űrsisak üvegén át is látszik, hogy belepirult a dicséretbe.

78.

– *Delta* hívja *Uraniát*, vétel.

– *Delta*, itt *Urania*, vétel.

– Feltettük az új légvédő zárat, hermetizálásra készülünk. Vétel.

– Vettem, főkadét – felelte Law. – Jól látunk mindent. Részünkről minden lámpa zöldet mutat. Vétel.

– Értettem, minden lámpa zöldet mutat. Vége.

Jane végignézett emberein. Stanton nyugodt arcán állt meg végül a tekintete: a szakaszparancsnok türelmesen állt az ajtó mellett, kezében a gépével, amiről meg kellett adnia a jelet.

– Rajta, Stanton – mondta a lány.

A kadét keze megmozdult, s az ajtózár egy kattanást, majd szisszenést hallatott.

– Ajtó zárva – mondta. – Oxigént indítani.

– Nyomás zéró egész zéró-egy ezred – jelentette Wilson, és elcsavarta a csapokat.

– Hőmérséklet száztíz Kelvin – mondta Lemuel, de ő egyelőre nem csinált semmit. Az egy százezred atmoszféra nyomású légritka teret nem volt értelme fűteni.

Jane az órájára nézett. Hét óra harminckettő. Megpróbálta kiszámolni, mennyi idő kellhet a helyiség feltöltéséhez. A terem úgy hatszor hét méter lehet, három méter magas, az összesen... százhuszonhat köbméter. Egy ATB-6-os atmoszféragenerátor percenként húsz köbmétert tölt fel, az hat perc, kicsit több.

– Fűtés indul – közölte Lemuel, amikor a nyomásmérő kétszázötven ezrednél járt. Ez meglepte Jane-t, úgy gondolta, hogy csak a feltöltés után fűtik fel, de rájött, hogy ez már ritka, de belélegezhető levegő. Valami ilyesmi lehet a magas hegyek tetején. Ámbár tudja fene.

– Hőmérséklet százkilencven Kelvin – mondta Lemuel, pedig még le se vette a kezét a gombról. Jane ezen is meglepődött, de kikövetkeztette, hogy a tartályokból kiáramló oxigénnek is van némi hőmérséklete.

– Nyomás nyolc-hat-zéró ezred – szólt Wilson és állított a szabályzón.

– Hőmérséklet kétszázötven Kelvin.

– Nyomás kilenc-öt-zéró ezred.

– Hőmérséklet háromszáz Kelvin, fűtés leáll.

– Nyomás kilenc-kilenc-nyolc ezred, gáz leáll.

– Ellenőrzés – mondta Stanton.

Wilson elővett egy kézi atmoszferométert és leolvasta.

– Nyomás kilenc-kilenc-nyolc, hőmérséklet három-zéró-zéró, oxigén hét-nyolc-egy, nitrogén kettő-zéró-nyolc, argon zéró-zéró-kilenc. Kompresszió kész.

Lemuel elővett egy másik atmoszferométert és ő is leolvasta. Hajszára ugyanazokat az értékeket mutatta az is.

A kadétok mindhárman megnézték az úrruhájuk beépített atmoszferométereit is, Jane hasonlóképpen tett. A két tiszt követte példájukat.

– Minden lámpa zöldet mutat – összegezte Stanton. – Parancsnok, a kompressziót befejeztük.

– Köszönöm – mondta Jane. – Hát akkor... nyissuk ki.

Ryan kopogni kezdett az ajtón a kezében tartott villáskulccsal. Jane meglepve észlelte, hogy *hallja* a kopogást, az úrruha mikrofonja veszi a hangot.

... KOMPRESSZIÓ RENDBEN, AJTÓ NYITÁSÁHOZ KÉSZÜLJ. VÉTEL.

És hallotta a válasz koppanásait is.

... FELKÉSZÜLTÜNK. VÉTEL.

– Ajtót nyiss! – parancsolta Jane anélkül, hogy átgondolta volna: az ajtót logikusan az fogja kinyitni, aki előtte áll, az pedig századosi rangot visel.

Ryan nem tette szóvá, csak elfordította a reteszt és benyomta a légzáró gombjait. Meghúzta a kart, s az ajtó a jól ismert szisszenéssel kinyílt.

Bentről megtaszították, s közéjük lépett egy ember. Középtermetű, enyhén kopaszodó, bajszos, egyenruhában, a vállán ezredesi rangjelzéssel.

– Köszönöm, uraim – mondta. – Kérem az úrruhákat és indulhatunk. Mindenki úrruhába! – szólt hátra az embereinek.

79.

– Ki a parancsnokuk? – nézett körül a helyiségben az ezredes, és Ryan váll-lapjain állapodott meg a tekintete.

Jane nem szólt semmit.

– Ő a parancsnok – biccentett a százados a lány felé.

Az ezredes odavillantotta a tekintetét, aztán vissza Ryanre. – Miket beszél, százados? Még rangjelzése sincsen.

– Nem volt időnk rátenni a ruhájára, amúgy is nálunk mindenki ismeri.

Az ezredes alaposabban is megnézte Jane-t.

– Egy gyerek? Józan maga?!

Ryan bólintott.

– Úgy? Jól van hát, legyen, ahogy maguk akarják. – Az ezredes odalépett Jane-hez és tisztelgett neki. – Andrew Fox hajóparancsnok ezredes, Katonai Főparancsnokság, Második Draconis Divízió, *Hyperion* Hórusz 33 alfa-kappa-psi különleges rendeltetésű katonai hajó. Üdvözlöm a *Hyperionon*, parancsnok.

Jane feszesen viszonzta a tisztelgést.

– Jane Carson csapatvezető főkadét, Intersztelláris Főparancsnokság, *Urania* Hórusz 13 epszilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra intersztelláris járat. Üdvözlöm az *Uranián*, ezredes úr.

Fox sajnálólólag megcsóválta a fejét. – *Hyperiont* akart mondani, kedves...

– Főkadét. Igen, műszakilag *Hyperion*, de jogilag már az *Urania* része.

– Ugyan már – Fox türelmetlen volt, már arra készült, hogy visszaforduljon Ryanhez, befejezve a beszélgetést az értelmetlenségeket beszélő gyerekekkel. Ám a válasz megakasztotta a mozdulatát.

– Elfoglaltuk a hajóját, ezredes úr, ha nem veszi rossz néven – közölte Jane higgadtan. – Közel három órával ezelőtt felfegyverzett csapataink behatoltak a *Hyperion*ba és ellenőrzésük alá vették számos fő funkcióját. A hajó szilárdan a mi hajónkhoz van rögzítve, a kettő közötti átjárást mi ellenőrizzük. Végezetül pedig önöket is mi szabadítottuk ki. Így tehát ez a hajó jelenleg az *Urania* felségterülete. Parancsnokának távollétében az általa megbízott személy a *Hyperion* parancsnoka, az pedig én vagyok. Lesz szíves felvenni az úrruháját, hogy indulhassunk vissza az *Uraniára*?

Magában csodálta Fox nyugalmit. Ő a helyében már rég dühbe gurult volna.

– Semmiféle elfoglalásról nem tudok – felelte az ezredes. – Amíg fogoly voltam, önök helyettesíthettek, de amióta kiszabadultam, képes vagyok a hajó irányítására. Tehát ezt fogom tenni. A vezérlőbe megyünk, nem a maguk hajójára.

Gyors mozdulatokkal hozzálátott, hogy fölvegye a ruháját.

– Természetesen az *Uraniára* fog jönni, ezredes úr – válaszolta Jane –, hiszen ez a hajó-parancsnok utasítása. A vezérlőt egyébként is megszállva tartják a foglyok. Az én embereim nem tartanak önökkel a parancsom nélkül, a foglyoknak pedig fegyverük van.

– Nekünk is van – vetette oda Fox –, majd visszafoglaljuk.

Már a karjait is bebújtatta a ruhába.

– Téved. Önöknek nincs fegyverük.

Fox az úrruhája derekához kapott – a fegyvertáska üres volt. – Hogy képzelik?! – dörrent rá Jane-re, aztán Ryan felé fordult.

– Ugyan, Mr. Fox – mondta Jane mosolyogva –, csak nem képzeled, hogy egy banditák által megszállt úrhajón mindenkinek szíre-szóra elhisszük, hogy ő *tényleg* a valódi parancsnok?

Nagy csend támadt. Jane hihetetlenül élvezte a helyzetet. Szemernyi kétsége sem volt aziránt, hogy Fox a *Hyperion* teljesen valószínű, eredeti parancsnoka, de tudta, hogy ezt itt és most lehetetlenség bizonyítani. Ha viszont Fox az, akinek mondja magát, akkor ő is levonja a megfelelő következtetést és aszerint cselekszik.

Így is történt. Fox vagy fél percig hallgatott, csak a keze járt, gyakorlott mozdulatokkal bezárta a ruhát, föltette a sisakot, kiegyenlített és végignézett az emberein. Úrruhában voltak már mind; elképedten álltak a szóváltás hallatán. Jane tudta, hogy alá fogják vetni magukat Fox parancsának, bármi legyen is az. Közben megszámlolta őket: nyolcan voltak, eggyel kevesebben, mint a banditák által fölállított hamis legénység. Két őrnagy, három százados és három főhadnagy.

– Nos hát... milyen rangot is mondott?

– Carson főkadét vagyok.

– Főkadét? Úgy látom, maguk valamiféle érdekes játékot játszanak velünk, egy tizenéves lányt neveznek meg parancsnoknak, aki képtelenségeket beszél – Fox már egyenesen Ryanre nézett –, nekem azonban ebből elegendem van. Maga kicsoda? Tisztelegjen és nevezze meg magát!

Jane jobbnak látta, ha most hallgat. Fox rá fog jönni a dolgokra magától is.

Ryan vigyázzba állt és tisztelgett.

– James Ryan százados, műszaki tiszt, Intersztelláris Főparancsnokság, *Urania* Hórusz...

– Köszönöm, a hajó adatait már hallottam. Ön a rangidős a hajómon levők között?

– Ketten vagyunk századosok.

– Hol a másik?

– Kint a folyosón.

– Jó. Önnel fogok tárgyalni. Először is közlöm, hogy ez itt az én hajóm, és itt én csinálom a szabályokat...

A nagydarab százados tiltakozón felemelte a kezét; Jane szerette volna megölelni érte. – Ne folytassa, ezredes úr! Igen, én vagyok itt a rangidős, de a parancsnokunk Carson főkadét. Én semmiféle tárgyalásban nem vagyok kompetens, ahogy a másik két itt levő tiszt sem. A főkadéttal kell tárgyalnia, vagy magával a hajóparancsnokkal.

– Ez utóbbit fogom tenni – felelte Fox dühösen –, milyen hullámhosszon lehet elérni?

– Innen nincs összeköttetés...

– Persze, igaza van – csapott Fox a levegőbe. – Az ajtó mögött már van?

– Van.

– Helyes, akkor nyissák ki!

Megfordult és az ajtó mellett álló kadétkra nézett. Azok nem mozdultak.

– Nem hallották?!

– De hallottuk, uram – felelte Stanton. – Csakhogy nem állunk az ön parancsnoksága alatt.

Jane csendesen vigyorgott belül.

– Azt is hallották, amikor azt mondtam, hogy ez az én hajóm?

– Hallottuk, uram.

– Ezredes úr? – szólt bele Jane. – Ha ez az ön hajója, akkor miért nem nyitattja ki az ajtót a saját embereivel? Netán miért nem nyitja ki saját kezűleg?

Fox csak egy pillantást vetett a zárra. – Mert maguk tettek rá új zárat, és maguk ismerik a kódját. Ettől ez még nem válik a maguk hajójává. És most legyenek szívesek befejezni ezt az ostoba játékot és kinyitni az ajtót.

– Örülök, hogy végre *kérte*, Mr. Fox – mondta Jane szárazon. – Stanton!

– Parancs!

– Ajtót kinyitni!

– Értettem, ajtót kinyitni! Dekompresszióig harminc másodperc – mondta a kadét és beindította a szivattyút.

Mindenki gyorsan újra ellenőrizte az űrruháját.

– Dekompresszió kész – jelentette Stanton, és lenyomta a reteszt. – Ajtó kész!

Az ajtó feltárult; odakint megjelent Kjartansson érdeklődő alakja.

– Az ajtó nyitva áll, ezredes úr – közölte Jane. – Oda megy, ahová akar.

Tudta, hogy a szavait most már hallják Fieldingék is. Bízott benne, hogy érzékelik a hangsúlyát és konstruktívan fogják értelmezni a korábban adott parancsát.

Fox kilépett a folyosóra. Egy pillanat múlva ott volt Fielding.

– Fielding őrmester, szolgálatra jelentkezem, uram! – dördült a hangja a fülhallgatókban.

– Köszönöm, őrmester, leléphet – felelte Fox automatikusan.

– Jelentem, uram, parancsom van rá, hogy önt a parancsnokomhoz kísérjem!

– Kitől kapta ezt a parancsot?

– Jelentem, a parancsnokomtól, uram!

– A főkadéttól? – kérdezte Fox udvarias gúnnyal.

– Jelentem, Carson ezredes vezénylő hajóparancsnoktól, uram!

– Közölje az ezredes úrral, hogy a parancsot nem tudja végrehajtani. Más irányba fogok menni.

Fielding egy másodpercre félrenézett Fox arcáról; összeakadt a tekintete Jane-ével. A lány megkeményítette vonásait és bólintott. Fielding pillantása visszatért az ezredesre.

– Jelentem, az lehetetlen, uram! Parancsom van rá, hogy mindenkit tartóztassak fel, aki ezen a folyosószakaszon a főkadét engedélye nélkül közlekedik! Négy ember hozzám!

Azonnal megjelent mellette négy steward, súlyba helyezett fegyverrel.

– Őrizetbe kíván venni, őrmester?

– Jelentem, ha muszáj, igen!

Fox megfordult és Jane-re nézett. A lány sajnálkozva széttárta kezét.

– Kapcsoljanak össze a parancsnokukkal – mondta Fox.

80.

– *Delta* hívja *Uraniát* – mondta Jane.

– Itt *Urania*, Wright beszél.

– Fox ezredes kíván beszélni a parancsnok úrral.

– Adom az ezredes urat – felelte Wright.

– Itt Carson – szólalt meg apa. – Vételen állunk.

– Itt Fox ezredes, vezénylő hajóparancsnok – volt a válasz. – Üdvözlöm; kérem, nézze el, hogy most mellőzöm a szokásos formáságokat. Szeretném megtudni, hogy az emberei az ön parancsát követve tanúsítanak-e számomra meglepő, merev viselkedést. Tudomással bír a történetekről?

– Igen, Mr. Fox, videókapcsolatban vagyok a csapatommal; és igen, az én parancsokat követik. Szeretném, ha embereivel alávetné magát a parancsaimnak, Mr. Fox.

– Van bármiféle indoklása, hogy miért tenném?

– Igen súlyos helyzetben vagyunk, ezredes: két sérült hajóval keringünk egy lakatlan naprendszerben, kétezer emberrel, ráadásul fellázadt börtöntöltelékek ellen kell küzdenünk. Sokat javítana helyzetünkön, ha egységesen tudnánk fellépni.

– Egyetérték – bólintott Fox. – Szerintem azonban az egységes fellépést két önálló, egyeztetve cselekvő szövetséges is megvalósíthatja.

– De sokkal kisebb hatásfokkal, mint egy ütőképes egység, amelynek egy feje van.

– Alternatíva? – firtatta az ezredes.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, Mr. Fox, de alternatívául csak azt tudom felajánlani, hogy visszamehetnek az ajtók mögé, amiket bezárunk. Őrizetet nem tudok biztosítani, fegyvert nem adok önöknek, de az űrruhákat természetesen nem veszem vissza. Kérem, mielőbb döntsön.

Fox megfordult és a társaira nézett.

– Kis türelmet kérek, Mr. Carson. Uraim, érdekelne a véleményük; ha átkapcsolnának MMC-re, magunkban lennénk.

Jane fülén elnémult a hallgató; az MHQ-sok a saját titkosítókódjukkal beszéltek, látta is némelyikük száját mozogni, de a rádió nem adta ki a számára értelmetlen zörejt.

Nem izgult amiatt, hogy mit felel majd Fox, és jól tudta, hogy miért nem izgul. Teljesen egyértelmű, hogy Fox mit fog felelni, hiszen ő a *Hyperion* valódi parancsnoka, és mint ilyen csakis és kizárólag egyetlen dolgot felelhet. Csak mulatságos kissé, hogy Foxnak magának ez mennyire nem egyértelmű. Neki kellene tudnia a legjobban.

– Ezredes? – szólalt meg Fox; két perc telhetett el. – Tisztjeimmel megtanácskoztam a helyzetet, és elfogadjuk az ön parancsnokságát. A...

Az ezredes még beszélt, de Jane-nek ennyi elég volt. Fox azt felelte, amit felelnie kellett, és Jane készen állt a válaszra.

– Köszönöm – vágott közbe hangosan, belefojtva a szót Foxba. – Delta csapat, indulás! Megyünk vissza az *Uraniára*, mégis mire várnak, uraim, lennének szívesek megmondani? A korábbi utóvéd megy most elől, nem értem, hogy miért látom magukat még mindig ezen a folyosón, őrmester!

– Parancsot vettük, értettük! – válaszolta Howard őrmester, miközben csapata magához tért a meglepetésből és cihelődni kezdett.

– Ne mondja! – csúfolta Jane. – Ha vették, de nem értették volna, az nagyon rossz lenne magának! – Az emberek nevettek. – Árulja el, Mr. Howard, ha a banditák jöttek volna talpig fegyverben, akkor is így siettek volna, vagy ezt a versenytempót csak az én számomra tartálékolják?

Az emberek még jobban nevettek; Jane kihallotta a hangzavarból, hogy Fox is nevet. Úgy látszik, szelídíthető.

– Javasolnám – mondta Jane, amikor az utóvéd befordult a folyosókanyarban –, hogy alakítsuk utunkat ismerkedési sétává. Mit gondol, ezredes úr?

- Jó ötlet. Én például máris feltennék egypár kérdést a maga személyével kapcsolatban.
- Ne fáradjon. Jane Carson vagyok, az *Urania* parancsnokának lánya, tizenöt éves, az Aurora Mellioris-i navigátoriskola szeptembertől másodéves hallgatója. Kielégíttem a kíváncsiságát?
- Távolról sem. Hogy lehet maga tizenöt évesen navigátorhallgató, és mi ez a főkadéti megszólítás? Én is az Aurora Melliorisra jártam, de akkoriban ilyen címet nem osztogattak.
- Én sem ott kaptam, Mr. Fox, hanem otthon az *Uranián*, még tavaly. Ami pedig az Aurora Melliorist illeti, tudja, volt egy kis ramazurink tavaly, amikor én vezettem kikötőbe az *Uraniát*, és ez megtetszett egypár tábornoknak.
- Részletezné? – kérdezte Fox érdeklődve.
- Később, ha lehet. Inkább bemutatnátna az embereit, meg én is a sajátjaimat.
- Már meg sem lepődött rajta, hogy *sajátjait* mond *mieink* helyett.
- Kérem – mondta Fox. – Uraim, legyenek szívesek.
- Gold őrnagy, első navigátor – érkezett egy mély hang a rádión.
- Robertson őrnagy, főpilóta – jött egy újabb.
- Jasper százados, másodnavigátor.
- Wall százados, másodpilóta.
- Stuart főhadnagy, biztonsági tiszt.
- Adamson főhadnagy, műszaki tiszt.
- Nichols főhadnagy, kommunikációs tiszt.
- Köszönöm – felelte Jane a nyolcadik bemutatkozás után. – Uraim, legyenek szívesek!
- Ryan százados, műszaki tiszt – mondta Ryan.
- Kjartansson százados, fedélzeti tiszt.
- Howard főhadnagy, szállásmester.
- Forster kadét, szakaszparancsnok, egyes szakasz.
- Bronson kadét, szakaszparancsnok, hármasközi szakasz.
- Stanton kadét, szakaszparancsnok, négyes szakasz.
- Fielding őrmester, steward szakaszparancsnok!
- Howard őrmester, steward szakaszparancsnok.
- Hutchinson őrmester, steward szakaszparancsnok.
- Köszönöm – mondta Fox.
- Mondanánk még néhány nevet, ezredes úr – szólott Jane –, szeretnénk tudni, ismerősek-e.
- Azt hiszem, sejtem, milyen nevekre gondol – felelte Fox.
- *Delta* hívja *Uraniát* – bólintott Jane.
- *Delta*, itt *Urania*. Wright őrnagy főpilóta beszél. Jó reggelt, *Hyperion*.
- Jó reggelt, őrnagy úr – mondta Fox mosolyogva.

Hát tényleg reggel van még, hét óra ötvenegy, nézett az órájára Jane. – Őrnagy úr, meg tudják keresni a névsort?

Kis csend a rádióban.

– *Delta*, itt *Urania* – szólalt meg egy új hang –, O'Brian kadét beszél. Főkadét, a névsor a következő. Yaron alezredes, hajóparancsnok. Whitaker őrnagy, főpilóta. Kirkland őrnagy, biztonsági parancsnok. Abramson százados, másodpilóta. McKee százados, másodpilóta. Adams százados, első navigátor. Graves százados, másodnavigátor. Leigh százados, fedélzeti tiszt. Morrow főhadnagy, kommunikációs tiszt. Field főhadnagy, műszaki tiszt. Névsor vége.

– Szép – mondta Fox. – Úgy látom, védenecink megtartották becsületes polgári nevüket, éppen csak előbbre rukkoltak néhány rendfokozattal. Érdekes, hogy Yaron lett a parancsnok. Mielőtt lecsukták, hadnagy volt csupán.

– Mi csak Kirklanddel és Fielddel találkoztunk – mondta Jane.

– Díszpéldányok. Kirklandból most mi is lett, őrnagy? Nem nagy ambíció, századosként szolgált. Field a legtörekvőbb, úgy látom, ő valójában egyszerű közkatona.

– Mondja csak, ezredes úr – szólalt meg Ryan –, ez a Field mit követett el? Jól elbeszélgetett velem mint egyik műszaki tiszt a másikkal, úgy néztem, csakugyan van némi képzettsége; de a mi derék kadétjaink kiderítették, hogy nem állhat hivatása magaslatán.

– Hát mint műszaki tiszt tényleg nem – nevetett Fox, s vele egypár tisztje –, de az igaz, hogy még ő van otthon leginkább ezen a területen. Szerelőként dolgozott valamelyik bázison a Külső-Terra szektorban, azt már nem tudom, hol. Kevésnek találhatta a fizetését, mert ezt-azt eladogatott az ócskapiacon, szerszámokat, alkatrészeket. Őt hajót csonkított így meg, négynek nem okozott észrevehető kárt, de egynek kényszerleszállást kellett végrehajtania. Kiderült, hogy valami hiányzik a leszállásvezérlőjéből. Elővették a javítóbázist, Field egyből bevallott mindent. Három évvel megúsza, mert senkinek sem esett baja.

– És mit mond az a név magának – kérdezte Jane fojtott dühvel –, hogy Michael D. Charles?

Fox rápillantott mentében.

– Charles? Sajátos figura. Navigátor volt egy hajón, és szabotázst követett el. Állítólag azért, hogy ő menthesse meg a hajót és parancsnok lehessen, de én nem hiszem. Szerintem egyszerű szociopata. A névsorban nem említették, de ezek szerint találkoztak vele. Most milyen tisztséget tölt be?

Jane egy ideig hallgatott. Amikor befordultak az utolsó folyosókanyarban, előremutatott.

– Ha felnéz a dokkzsilipben, azt a hajót fogja meglátni, ezredes úr, amelyiken Charles másodnavigátor volt.

81.

Fox úgy torpant meg, hogy a mögötte jövő őrnagya (Gold vagy Robertson, Jane nem tudta) majdnem nekiment.

– Hogy mondja?!

Jane fölnézett rá és bólintott.

– Most mit csinált?

– Odaát van az *Uranian* és fölényesen beszél velünk.

– Úgy érti, elfogták?

– Nem. Bevette magát a hajónk egyik részébe, a fegyencek többségével együtt.

Fox összenézett egy-két emberével.

– Azt hiszem, lesz velük egy kis beszélőnivalóm – mondta aztán, és energikus léptekkel továbbindult. – Hol a csónakjuk? – kérdezte, amikor belépett a dokkzsilipbe, aztán fölnézett. – Ó, értem. Roppant ügyes megoldás. Mit szólna egy kis tökéletesítéshez?

– Mire gondol?

Fox a falhoz lépett és kinyitott egy műszaki szelvényt.

– Kapcsolják be a talpmágneseiket – mondta. – Zéró gravitációra felkészülni!

– Innen ki tudja kapcsolni? – kérdezte Kjartansson, de akkor már érezték is, hogy könnyűvé válik a testük.

– Van egy rendszer, ami lehetővé teszi.

– A DQL vészgravitációs kapcsolórendszere – szólalt meg Forster.

– Pontosan úgy van. Nos, nincs más hátra, mint így csinálni – azzal Fox leguggolt és kirúgta magát.

Jane elnézte, amint elvitorlázik az *Urania* felé, aztán intett Bronsonnak, aki a legközelebb állt a nyitott szelvényhez. Kézjellel mutatta, hogy maradjon ott és őrizze. Bronson bólintott és odaintette két emberét.

Odafent, illetve odalent, azazhogy odaát, egész pontosan *odahaza* egy szakasz várakozott készültségben. Jane intett nekik, ők pedig visszaintettek.

– Indulhatunk, uraim – mondta, amikor Fox három embere már az *Urania* felé suhant.

Egy csapat steward indult elsőnek, négy szakasz, utánuk Hutchinson, miután visszaszerelte a Hiplint az előre és elindította.

– Csak ön után, főkadét – intett Ryan előzékenyen.

Jane nagy levegőt vett, leguggolt, kikapcsolta talpmágneseit és hirtelen kiegyenesedett. Úgy tűnt, nem történik semmi; aztán észrevette, hogy a többiek távolodni kezdenek. Hát persze, nincs levegő, nincs gravitáció, semmi sincs, amiből érzékelhetné, hogy mozog, csak a környezet mozgásából. Olyan volt, mintha filmen nézné a mozgást.

Néhány másodpercig szórakoztatta ez az állapot, aztán ráébredt, hogy probléma is adódik belőle. Ha nem érzi a mozgást, nem érzi a sebességét sem, a dokkzsilip szürke fala vajmi kevés támpontot nyújt, és fogalma sincs, mikor fog becsapódni az *Urania* padlójába és mekkora erővel. Elvileg persze a szervószerkezet enyhíti az ütést, no de...

Gyorsan elfordította testét, hogy lábbal előre érkezhessen, ám a forgás nem állt meg. Te szent Galaxis, hát persze, a tehetetlenség, még akkor is órákig forogna, ha lenne közegellenállás, de nincs, majdnem tökéletes vákuum van a zsilipben. Most mi az ördögöt csináljon?!

– Ne feledkezzenek meg a stabilizátorról, uraim, amikor elfordulnak – érkezett Howard hangja a rádión.

Stabilizátor, ez az! Gyorsan megkereste a gombját, és a pörgés megállt. A szállásmester neki akart segíteni, kizárt dolog, hogy lenne egyetlen steward is a levegőben, azazhogy a vákuumban, akinek ezzel gondja volna. Jár neki ezért egy kézszorítás, ha kettesben lesznek. Meg még egy az „uraimért”, amiből Foxék mindenkire gondolhatnak, csak őrá nem.

Pontosan talpra érkezett, az ütődés egészen csekély volt. Bekapcsolta talpmágneseit és azonnal parancsokat kezdett osztogatni.

– Ki vezeti az itt várakozó egységet?

Egy úrruhás vigyázzba ugrott.

– Kavanaugh őrmester, parancs!

– Őrmester úr. Ha a csapat átért, ön egységével újabb utasításig őrt áll itt. A zsilipet visszazárjuk és feltöltjük, de önök úrruhában, dekompRESSZIÓS készségben maradnak. Belátása szerint gondoskodik emberei és saját maga leváltásáról. Végeztem! Fielding őrmester!

– Parancs! – dörrent a mély basszus.

– Ön egy szakasszal kíséretül szolgál Fox ezredes úrnak és embereinek a vezérlő felé. – Tudta, hogy nem értik félre a szavait, sem az övéi, sem Foxék: mindenki pontosan tudja, hogy a kíséret nemcsak védi, hanem szemmel is tartja Foxékat. – Velünk jönnek a vezérlőbe és újabb utasításig ott maradnak. Végeztem! Stanton kadét, Bronson kadét, Forster kadét!

– Parancs! – mondták a szakaszparancsnokok.

– Érkezés után szakaszaikkal pihenőbe vonulnak déli tizenkét óráig. – Nyolc múlt, lesz majdnem négy órájuk, aztán majd meglátjuk. – Végeztem! Howard főhadnagy!

– Parancs! – felelte a szállásmester.

– Lesz szíves tájékoztatni az utasokat munkánk eredményéről. A Mr. Fieldinggel tartó szakasz kivételével az akcióban részt vett stewardoknak szintén pihenőt adok, ön visszatérhet napi munkájához. Végeztem! Ryan százados, Kjartansson százados!

– Parancs! – felelték azok; mintha mosoly lett volna a hangjukban.

– Önök velünk tartanak a vezérlőbe. Végeztem! Fox ezredes!

– Parancs – nevetett Fox. Jóindulatú volt a nevetése.

– Isten hozta az *Uranián* – nevette el magát Jane is.

82.

– Andrew Fox hajóparancsnok ezredes, Katonai Főparancsnokság, Második Draconis Divízió, *Hyperion* Hórusz 33 alfa-kappa-psi különleges rendeltetésű katonai hajó.

– Richard Carson hajóparancsnok ezredes, Intersztelláris Főparancsnokság, Alta-179, Altair–Capella–Bettina, *Urania* Hórusz 13 epsilon-béta-gamma 59 JBC Altair–Terra intersztelláris járat. Isten hozta az *Uranián*, ezredes úr.

A két parancsnok kezet fogott.

Jane elnézte őket: két sokat látott, kemény hajóparancsnok két különböző főparancsnokságtól, akik olyan körülmények között találkoztak, ami bekerül az úrhajózás történetébe. Az első ütközés a nyílt űrben; talán ezer év telik el, mire még egyszer hasonló bekövetkezik.

Háta mögött Fielding és az emberei elfoglalták őrhelyüket a vezérlőben. Az A1-et reizolálták, megint hermetikusan el voltak vágva a külvilágtól. A kadétszakaszok nem mentek vissza a szobáikba, fent az A1-ben szállásolták el őket. Az A2 kong az ürességtől. És az összes űrruhát magukkal hozták a páncél mögé, a kabinokban rakták le őket. Biztos, ami biztos.

Apja intésére Jane közelebb lépett.

– Azt hiszem, a lányomat már nem kell bemutatnom, Mr. Fox.

– Nem, Mr. Carson, alaposan összeismerkedtünk – nevetett az. – Érdekes gondolatnak találom, hogy öt bízta meg a csapat vezetésével.

– Vezetett már ennél nagyobb csapatot is, ha meggondolom – mondta apa –, tavaly az egész *Uraniát* elparancsnokolta, méghozzá remekül. De talán térjünk a tárgyra.

– Igen – bólintott Fox. – Szeretnénk egy eseménynaplót látni, ha megengedi.

– Mi sem természetesebb. Parancsoljanak.

A *Hyperion* legénysége helyet foglalt a szabad monitorok előtt és olvasni kezdte a történet leírását.

Jane ekkor jött rá, hogy Fox miért nem kérdezte egész idő alatt, hogy tulajdonképpen mi is történt, hogyan ütköztek össze a hajók, milyen károk vannak, milyen intézkedések történtek – mert úgyis elolvassa az eseménynaplóban. Belekukucskált ő is, a rövidítésekből és szak kifejezésekből álló lista nagyon tömören mondta el a katasztrófa történetét és az azóta eltelt négy és fél napot. Nem is értette volna, ha nem részese az eseményeknek.

– Elképesztő – mondta Fox tíz perccel később. – Ritka nagy szerencsénk volt, uraim.

Apa bólintott.

– A Mox fellelését követően nem foglalkoztak a két hajó összekapcsolásának tervével?

– Nem került szóba, a naszád megszerzése lekötötte minden szellemi kapacitásunkat. No meg igazából nincs is már jelentősége.

– Elnézést, Mr. Carson, de a naszád is elakadhat valahol az űrben.

– Elméletileg igen, gyakorlatilag nem tartom valószínűnek, hogy egy ilyen képtelen katasztrófa után, mint a miénk, még ráadásul a naszád is zátonyra fut.

Fox megcsóválta a fejét. – A naszádnak pontosan ugyanannyi esélye van célba érni, mint bárhol és bármikor egy ugyanilyen hajónak ugyanekkora távolságon. Ennek semmi köze a mi esetünkhöz.

– Igaza van, én mégis bízom a valószínűségszámításban.

– Ebben az esetben viszont mit fogunk most csinálni?

– Hogy érti a kérdést?

– Nos, a naszád elindult... mikor is... öt óra húszkor, vagyis négy órával ezelőtt. Még egypár órába beletelhetik, amíg segítséget hoz. Addig ülünk és lógatjuk a lábunkat, Mr. Carson?

Apa mosolygott. – Jó kérdés. Mindmostanáig annyira el voltunk foglalva az önök kiszabadításával, hogy nem jutott időnk azon töprengeni, mit csinálunk utána. Mit szólna, ha kifüstöl-nénk a rágsálófészket?

Jane egy pillanatig meglepve nézett apjára: a rágsálófészek alexai kifejezés, kis föld alatti emlősállatok búvóhelyét jelentette. Egyáltalán nem biztos, hogy az ezredes is ismeri.

– Egyetértetek – mondta Fox, tehát ismerte. – Ugye az A3-ban vannak harmincnégyen? Van névsor róluk?

– Nincsen, csak Fieldet és Charlest tudjuk, hogy ott vannak.

Az ezredes elgondolkodva bólogatott.

– Meg kéne szorongatni őket egy kicsit.

83.

A megszorongatás módszerét hamar kigondolták: az A3-ban ki kell kapcsolni a világítást, a fűtést és az oxigénellátást, sőt ki is kell szivattyúzni az oxigént. A „rágcsálók”, ahogy közben elnevezték őket, csak az ürühájuk utánpótlására hagyatkozhatnak.

– Zárjuk le a zsilipeket – javasolta Fox. – Ők is lezárták, hát zárjuk le mi is, akkor nem tudják elhagyni a hajót.

– És az miért jó nekünk? – kérdezte Jane.

– Mert így a mi foglyaink lesznek, akik előbb-utóbb szorult helyzetbe fognak kerülni. Ja igen, és kapcsoljuk ki az áramot.

– Azt nem tudjuk kikapcsolni, uram – mondta Ryan.

– De el tudjuk vágni a vezetékeket. Ha van áramuk, sok mindent megtehetnek, de ha a saját kis telepeikre kell hagyatkozniuk, nem nagyon ugrálhatnak.

Háromnegyed tízre megvoltak a feladattal, ámbár nem volt könnyű elkülöníteni az A3-ba menő vezetékeket a többitől; az A2 felében sem lesz többé áram, és a B szektor számos folyosóján kialszik a világítás. Persze a vészvilágítás bekapcsol majd helyette.

– Minden kész, uram – jelentette Ryan.

– Rendben. Vezérő hívja szállásmesteri irodát.

– Itt Howard, uram, az utasokat tájékoztattam.

– Vettem, köszönöm. Vége. Mr. Ryan, rágcsálóirtásra felkészülni!

– Értettem – mondta a százados vigyorogva, és odalépett a rögtönzött kapcsolótáblához, ahonnan az A3 oxigénjét, fűtését, világítását és áramellátását irányíthatta. A zsilipekre már korábban rátették a kódzárát.

– Rajta, Mr. Ryan!

– Értettem – mondta a műszaki tiszt ismét, és szépen sorban lekattintotta a kapcsolókat. A rendszer késedelem nélkül beindította a szükséges vészjelzéseket, amiket Law sorban kikapcsolt. – Rágcsálóirtás megkezdve, uram!

– Kódzárral lezárni!

Ryan lenyomott két gombot. Innentől kezdve a szolgáltatásokat csak akkor kapcsolhatták vissza, ha megadták hozzá a kódot is, amit csak a parancsnok ismert.

– Lezárva – jelentette Ryan.

– Ezzel megvolnánk – mondta Fox. – Most már a mi derék rágcsálóinkon a sor. Érdeklődve várom lépéseiket. Mondja, ezredes úr, nem lenne kedve mégiscsak összekapcsolni a két hajót?

– Miért kérdezi?

– Érdekes műszaki feladatnak tartom. Azt hiszem, ilyesmit még nemigen csináltak, ilyen körülmények között pedig végképp nem. Ne vegye úgy, hogy nem bízom az ön embereiben és a mi Moxunkban, de csak nyerhetünk azzal, ha a hajómat az ön hajója függelékévé tesszük; akár elindulunk aztán, akár nem.

– Kinek a parancsnoksága alatt? – szólalt meg Jane.

A két ezredes ránézett. A lány érezte, hogy elvörösödik; még soha nem szólta el így magát. Aztán úgy döntött, hogy csak azért sem fog szégyenkezni miatta. Igenis tudni akarja, hogy kinek a parancsnoksága alatt, és kész!

– A vezérlést csak az *Urania* láthatja el – válaszolt Fox, egyenesen őhöz intézve szavait –, én pedig még odaát a saját hajómon elfogadtam Mr. Carson parancsnokságát. Tehát az ő parancsnoksága alatt köthetjük csak össze a hajókat. De tetszik az óvatossága, főkadét.

Jane lehajtotta a fejét. Az ezredes most először szólította főkadétnak, legalábbis nem rémlett neki, hogy már használta volna ezt a szót. Valószínűleg tényleg rendes fickó. Persze megbízni nem szabad benne, legalábbis nem túlságosan.

– Megpróbálhatjuk – bólintott apa. – Mr. Ryan, Mr. Adamson, kérhetném a véleményüket?

A *Hyperion* műszaki tisztje fejmozdulattal jelezte, hogy átengedi az elsőbbséget kollégájának. Amióta megérkeztek a vezérlőbe, beletemetkezett a számítógépbe, a sérülésekkel ismerkedett.

– A véleményem röviden – kezdte Ryan –: a feladat megvalósítható. Lesznek nehézségeink, de egy sem olyan, amit ne látnék megvalósíthatónak. Ez minden, uram.

– Sajnos nem értek egyet a százados úrral – pillantott föl Adamson. – Lehet, hogy az idő rövidege miatt nem tudtam kellőképpen tájékozódni, de egyelőre nem látom, hogyan kívánja a hipercsővek teljesítményét áthangolni két hajó térfogatára.

– Az NC rendszer segítségével, főhadnagy úr – felelte Ryan.

– Elnézést, uram, de nem hiszem, hogy ez megvalósítható lenne.

A százados a parancsnokra nézett. – Ezredes úr, kérek engedélyt félrevonulni Mr. Adamsonnal.

– Tessék.

A műszaki tisztok leültek a vezérlő hátuljában, hogy megbeszéljék a problémát. Ahogy Jane visszanézett a parancsnoki pultra, egy lámpát pillantott meg, ami az előbb még nem égett.

– Uram? – szólt katonásan.

– Főkadét? – mosolygott apa.

– Jelzést észlelek a CL blokkon.

A két ezredes odanézett.

– Nocsak – mondta Fox –, a Syntaut külső utasítást kapott? Ugyan honnan?

A hangja érzékeltette, hogy igazából nagyon is jól tudja, honnan.

84.

– Mr. West, állítson egy embert a Syntaut figyelésére. Minden külső utasítást vizsgáljon felül, de engedje át őket. Látni akarom, mivel próbálkoznak a rágsálók.

– Értettem – mondta a szakaszparancsnok.

Apa ezzel napirendre tért a betolakodók fölött, visszafordult Foxhoz és a hajók összekapcsolásának tervéről beszélt vele. Jane-t jobban érdekelte, hogy mit művel Charles. West O'Brian kadétot állította a rágsálókra; Jane odalépett hát hozzá és tanulmányozni kezdte a monitorját.

– Mi történik?

– A CL blokkról kapott jelzést a Syntaut – mondta O'Brian –, egy azonosítatlan periféria kéri, hogy a rendszer tesztelje le az NDIM-eket az A3-asban. Az azonosítatlan periféria nyilván valamelyik rágsálónk kézigépe – folytatta a kadét, mielőtt Jane-nek magyarázatot kellett volna kérnie –, az NDIM-ek tesztelésével pedig alighanem az a céljuk, hogy visszaállítsák az áramszolgáltatást. Az NDIM-ek ugyanis nem fognak válaszolni, amire a Syntaut logikusan további tesztekbe kezd, és felfedezi, hogy nincs áram ezeken a területeken. Ezért visszakapcsolja.

– Vissza tudja?

– Természetesen nem, főkadét, hiszen elvágtuk a kábeleket. Ezt azonban a barátaink nem tudják.

– Helyes – bólintott Jane. – Ez mi?

– Kéri, hogy tesztelje le a PQV rendszert is.

Jane bosszúsan olvasta a nevet a monitoron. Ez volt az, ami annyi gondot okozott neki.

– Ez mire lehet jó?

– Nyilván biztosra akarnak menni. Ha a Syntaut nem jut el az NDIM-ek tesztelésétől odáig, hogy visszakapcsolja az áramot, akkor a PQV-től kell eljutnia.

Jane megcsóválta a fejét. Nem tetszett neki ez a dolog.

– Jobb lenne teljesen lekapcsolni őket.

– Az ezredes úr azt parancsolta, hogy figyeljük a tevékenységüket. Egyébként se lenne egyszerű dolog, az A3 dugig van számítógépekkel, bármelyikbe beledugnak egy kábelt és parancsokat adnak neki. Hogyan akadályozzuk meg?

– Azért a parancsok mégiscsak átmennek a vezérlőn is!

– Át, persze, de a vezérlő rendes körülmények között nem arra szolgál, hogy a lokális parancsokat felülbírálja és ignorálja. Nézze csak, most azt kérte a CL blokk, hogy a vezérlő nyissa ki az AACX ajtót. Hát az nem fog neki sikerülni. A lehetőségeiket próbálgatják.

Jane több mint félórát ült O'Brian mellett és olvasgatta a CL-ről jövő üzeneteket. Minden-félével kísérleteztek, áramellátás, oxigén, belső ajtók, külső ajtók, zsilipek, és szép sorban kudarcot vallott minden. De sehogy se tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy valami nincs itt rendben, a rágsálók valójában egészen mást terveznek, és csak figyelemelterelésnek szánják az egészet. Hirtelen sugallatra elővette a rendszertérképet. Főrendszerek, rendszerek, alrendszerek, mellék- és segédrendszerek százai, bonyolult és még bonyolultabb topológiák...

a rendszertérképet azelőtt sose használta, túl komplikált volt, de a gép meg tudta csinálni, hogy kiemeli a fontos részleteket. Utasította, hogy jelöljön be minden adatvonalat, amin a rágcslóktól érkező utasítások eredményeképpen aktív impulzus keletkezik, a vonalak teljes hosszában, tehát minden érintett rendszeren. Az eredmény az lett, hogy a milliónyi kábel közül néhány tucat rajzolódott ki pirossal. A többit ki is kapcsolta, nem kellene, aztán keresett egy kadétot, aki nem volt leterhelve.

– Mr. Edwards – ült le mellé –, megnézne valamit a kedvemért?

– Hogyne, főkadét.

Jane odakapcsolta piros vonalakból álló művét Edwards monitorjára.

– Ezeken a vonalakon futottak ki aktív impulzusok a rágcslók parancsai nyomán – magyarázta. – Legyen szíves, nézze végig az érintett rendszereket és gondolkodjon. Mit akarhatnak?

Edwards bólintott, és teljes öt percig tanulmányozta a grafikont. Közben a gép időnként új vonalakat rajzolt rá, ahogy a CL blokkból további parancsok futottak be. Edwards néhányszor megnézte a dokumentációt is, a mellette ülő Clint segített neki, aztán már ketten nézték a grafikont.

– Ennek az egésznek semmi értelme – mondta Clint. – Írni kellene egy heurisztikus keresőprogramot, mi nem tudunk számba venni minden eshetőséget. Eddig nyolcvanhét rendszert érintettek a parancsok, azok közvetlenül legalább ötszáz másikkal állnak kapcsolatban.

Jane megcsóválta a fejét, sokadszor az elmúlt félórán.

– Akkor írják meg azt a programot. Nem tetszik nekem ez az egész.

85.

Amíg Jane a kadétokkal a rágcslók terveit figyelte, a tisztek hozzákezdtek a két hajó összekapcsolásához. Összeállították az átvezetendő kábelek jegyzékét, az odaát bekapcsolandó rendszerek jegyzékét, kidolgozták a két hajó fizikai összeerősítésének tervét is. A rágcslók megbénították a zsilipeket, de ez csak annyit jelentett, hogy oda kell menni és kézivezérléssel kinyitni valamelyiket, vagy egyszerűen átmehetnek a dokkzsilipen át, ahogy Jane csapata is tette.

Erre azonban nem jutott módjuk, ahogy Edwards sem tudta befejezni a heurisztikus programot. Tíz óra huszonnégykor vészjelzések özöne zúdult rájuk.

– Nulla-kettes jel a Syntauton, uram! – harsant föl Tilley kadét.

– Az ABBL nem válaszol! – jelentette Adams.

– A Syntaut LP sem válaszol, uram! – szólt Bertram.

– Csendet kérek – szólalt meg apa. Az egyszerre kiabáló kadéto elhallgattak, csak a parancsnoki pulton sípoltak tovább a vészjelek. – Mi történt?

– Általános vészhelyzeti állapot a Syntauton, a DLC és DMC alrendszereken, uram – foglalta össze Reynolds. – Azonnal kiderítjük, mi történt.

– Behatolást észlelek az A2CV-ben, uram – szólalt meg Zilly kadét. – Űrruhába öltözött alakok haladnak a folyosón az A2D felé.

– Hogy az ördögbe kerültek azok oda? – csattant föl Fox.

– Csak az A3DC ajtón át jöhettek – mondta Law, a monitorát tanulmányozva. Nem térkép volt rajta, ezt az adatot fejből mondta, a képernyő hibajelentéseket mutatott, mint alighanem mindenkié ebben az időben.

Jane volt a kivétel. Ő a rágcslókat figyelte, váltogatva a kamerák között. Valamiért eszközbe sem jutott, hogy megpróbálják tönkretenni bármelyik kamerát, minden mozdulatukat látni lehetett. Vagy húszan lehettek, a csapat egy része az A3-ban maradt. Charlest kereste a képen, de nem látta sehol. Odalent van még?

– Jelet kapok a *Hyperion* Syntautjáról – szólalt meg Bertram. – DCX jelet adtak ki.

– Ellenőrizték az A2 lezárását – mondta apa. Ő is hibajelentéseket olvasott. – Izolálják őket az A2C-ben! A *Hyperion*nal most nem foglalkozunk, Mr. Bertram, de figyelje őket!

– Vezérlő hívja szállásmesteri irodát – nyomta le közben Fox a távkomot.

– Szállásmesteri iroda, Howard főhadnagy.

– Itt Fox ezredes. Legyen szíves értesíteni a milíciát, főhadnagy úr. Bármikor mozgósítási parancsot kaphatnak.

– Értettem!

– Köszönöm, vége.

Jane még a monitorral volt elfoglalva, de az egyik fülét továbbra is Foxon tartotta. Nem tetszett neki ez a beszélgetés. Hogy jön ahhoz Fox, hogy parancsokat osztó... ó, persze. Hát hiszen nem adott ki semmilyen parancsot. *Megkérte* Howardot, hogy készítse föl a milíciát a bármikor várható parancsra. Az, hogy Howard katonásan felelt, más lapra tartozik.

– Problémánk van, uram! – harsant Reynolds hangja. – Az A2CF ajtó nem jelez vissza. Lehetséges, hogy ellenőrzésük alá vonták.

Jane villámgyorsan átkapcsolt a hajórajzi térképre, nem mintha magától nem tudta volna, hol van az ajtó. Ott volt, ahol gondolta, és ha nyitva van, akkor a rágcslók megszállják az A2B-t. Nem mintha ezáltal bármilyen előnyre tennének szert, de...

– Vezérlő B szektornak – vágta el apa a gondolatait. – Két fegyveres szakasz az A2B-be! Ellenőrizték az A2CF ajtót. Készüljenek fel ellenállásra. Vége!

– Stone őrmester, parancsot vettük, két szakasszal útban a célterületre, uram!

Jane az órára nézett. Tíz huszonhét. Öt perc alatt oda kell érniük. Körülpillantott a vezérlőben. A tisztek és a kadétek többsége a rágcslók elleni műszaki harccal volt elfoglalva, csak Ryan és Adamson dolgozott kitartóan a másik problémán. Ehhez ők értenek, a rágcslók ellen pedig az összes többi küzd, neki mást kell csinálnia. Figyelni őket a kamerákon át és kiolvasni a mozdulataikból, hogy mire készülnek. Visszakapcsolt az A2CV-be, de ott már nem volt senki. Megnézte a mozgásérzékelők jeleit. Az A2CX-ben vannak. Eszerint nem tudnak róla, hogy az A2CF ajtóval gond van, az ellenkező irányba haladtak és ráadásul most le is táboroztak. A kamerán át nyolc embert számolt meg, de az érzékelők szerint a többi is ott van. A nyolcból kettő állt csak, a többi letelepedett a fal tövébe. Néhányan tanulmányoztak valamit a számítógépeiken.

Le kellene hallgatni őket. Légüres térben vannak, tehát csak rádióval érintkezhetnek. Hogy lehetne rákapcsolódni a... lássuk csak. A távkomra nem álltak rá, azt jelezte volna, meg hát nekik se ment el az eszköz. Hullámvezetők! A falak tele vannak hullámreceptorokkal, amiket kifejezetten a kézi rádiók jeleinek vételére raktak oda. Ezek pedig... ezek pedig... külön rendszeren vannak, a neve WRC, a könyv szerint. Akkor hova is kapcsoljunk, lássuk csak...

– Stone őrmester a vezérőrnök! Jelentem, uram, az A2CF ajtó tökéletesen működőképes, nyitható-zárható. Egységemmel harcálláspontot foglaltam el!

Jane az órára kapta a tekintetét. Tíz harminc. Három perc alatt odaérték?!

– Micsoda? – döbrent meg apa. – Kinyitották?!

– Jelentem, nem, uram. Leteszteltük!

– Hogyan?

– Jelentem, Biggs kadét segítségével, uram!

– Biggs kadét? – lepődött meg apa.

– Itt Biggs kadét, parancs, uram! – szólt az ismerős hang a távkomból.

Jane elvigyorodott.

– Hol van ön? – kérdezte apa.

– Szakaszommal a kijelölt kabinban pihenek, uram.

– És közben ajtókat tesztelget?

– Uram, a parancs pihenésre szólt, nem alvásra. Pihenés közben is figyelemmel kísérjük az eseményeket.

– Értem. Köszönöm, Mr. Biggs. Lesz szíves útmutatást adni Mr. Stone-nak az A2CF ajtó műszaki blokkolására. Szeretném, ha teljesen megbénítanák azt az ajtót.

– Értettem, uram, két percen belül kész.

– Köszönöm, végeztem.

Tehát a WRC. Jane átkapcsolt a rendszerre és beállította az A2CX-et. Ez az, jelez a rádióméter, van rádióforgalom. Jó, de hogy lehet rávenni, hogy ki is adja a jeleket? Egy darabig próbálkozott mindenfélével, aztán észrevette, hogy Hayes kadét éppen nincs leterhelve.

– Mr. Hayes?

– Főkadét?

– Hogy lehet rávenni a WRC rendszert, hogy kiadja a rágcslók rádióhangját?

– Sehogy, főkadét – mosolygott a fiú savanyúan. – Ha nem adja ki automatikusan, akkor nincs mit tenni, titkosítással beszélnek.

86.

Tíz óra harminchat perc negyvenkilenc másodperc volt, amikor Jane észrevette az ICM jelzőfényét. A kamerákat váltogatta a monitoron, így akadt meg rajta a szeme. ICM? Hogy-hogy az ICM? Talán a *Hyperion* akar valamit? Ó, dehogyis, te szent Galaxis, egyáltalán nem ők azok! Rácsapott a gombra, aztán fölkapta a fülhallgatót.

– ...hívja *Uraniát*, vétel! *Urania*, jelentkezz! *Agamemnón* hívja *Uraniát*, vétel! *Urania*, jelentkezz!

Jane érezte, ahogy a vigyor körbeöleli az arcát. Hát megjöttek! Megjöttek!

– *Urania* hívja *Agamemnónt* – szólt a mikrofonba. – Vétel! *Urania* hívja *Agamemnónt*, vétel!

Fölpillantott, és kárörvendve állapította meg, hogy a vezérlőben mindenki elnémul és őt nézi. Úgy kell nekik, ha senki se figyelt oda. Ő odafigyelt, hát ő beszél velük.

– *Urania*, itt *Agamemnón* Neutroid 49 kappa-delta-omikron QJC hipermélyi parancsnoki hajó, Katonai Főparancsnokság. Ha nem tévedek, Carson főkadéttal beszélek. Vétel.

Jane már nyitotta volna a száját a rutinszerű válaszra, de a szöveg vége megakasztotta egy pillanatra. De elkapta apa mosolyát.

– I-igen... – Gyorsan összeszedte magát. – *Agamemnón*, itt *Urania*, a mikrofonnál Carson főkadét. Azonosítsa személyét, vétel.

– Itt *Agamemnón*, a mikrofonnál Lincoln százados kommunikációs parancsnok. Mindenki jól van a hajójukon? Vétel.

– Itt *Urania*. A válasz pozitív. Máglya rendben, hiperhajtóművek rendben, térhajtóművek rendben, létfenntartó rendszerek rendben, energiaellátás – majdnem kimondta, hogy az is rendben, pedig dehogyis van rendben, mennyin is áll a szintje... – öt-három-zéró, kommunikáció rendben. Fedélzetre vettük *Hyperion* valódi legénységét, egészségi állapotuk jó. A2 és A3 szektorunkban *Hyperion* elitétjei tartózkodnak, harmincnégy fő, hajó többi részétől izolálva. Területükön kommunális szolgáltatásokat kikapcsoltuk. Külső zsilipeket betolakodók megbénították. Jelentés vége, vétel.

– Vettem, *Urania*. Flottabelépés várható időpontja két-három perc múlva. Megközelítési manőverhez készülök. Távolság négy-egy-kettő megaméter. Vége.

– Vettem, *Agamemnón*, távolság négy-egy-kettő, minden lámpa zöldet mutat. Vége!

Hátralökte a fülhallgatót a tarkójára és fölállt. A vezérlőben ekkor tört ki az örömrivalgás.

– Parancsnok az A1-nek – mondta közben apa a távkomba –, megérkezett a mentőhajónk. A pihenő őrségnek engedélyezem, hogy ha akarnak, a vezérlőbe jöjjenek. Vége.

Perc sem telt bele, ott voltak valamennyien.

– *Artemis* hívja *Uraniát*, vétel – szólalt meg hirtelen az ICM; most már persze fölkapcsolták a nagy hangszóróra. – *Urania*, jelentkezze!

Apa bölintott Jane-nek, aki visszaindult a monitorához, de mire odaért, ismét megszólalt az ICM.

– *Poseidón* hívja *Uraniát*, jelentkezetek, vétel!

– *Artemis* hívja *Agamemnónt*, vétel.

Jane fölemelte a mikrofont. – *Urania* *Artemis*nek és *Poseidón*nak, *Agamemnón*nal kapcsolatban állunk, vétel!

– *Artemis* *Uraniának*, vettem, vége.

– *Poseidón* hívja *Agamemnónt*, vétel. *Poseidón* *Uraniának*, vettem, vége.

– *Agamemnón* a flottának, MHQ–2-esre kapcsoljatok, vége.

Jane még le se tette a mikrofont, amikor megint megszólalt az ICM, ezúttal női hangon.

– *Héphaistos–143* hívja *Agamemnónt*, vétel.

– *Agamemnón* a flottának, MHQ–2-esre kapcsoljatok, vége.

A következő öt percben bejelentkezett a *Persephóné*, a *Sokaris*, az *Aktaión*, a *Nyx-39*, a *Pandora*, a *Cupido-11VP*, a *Polyhymnia-3*, a *Tritón*, legvégül pedig a Katonai Főparancsnokság nagy Neutroid szállítóhajója, a *Victoria*. Az *Agamemnón* mindenkit átküldött a nyilvános frekvenciáról az MHQ-2-esre. Apa náluk is beállította a frekvenciát.

– *Agamemnón* mindenkinek, *Agamemnón* mindenkinek. Megközelítési manővert végzek, távolságom *Uraniától* egy-zéró-három megaméter. *Agamemnón* *Artemis*nek, *Poseidón*nak, *Persephónénak* és *Pandorának*! Megközelítési manőverhez készülj! *Artemis* és *Poseidón* dokkoljon *Hyperionra*, *Persephóné* és *Pandora* dokkoljon *Uraniára*. *Agamemnón* gyaloglási távolságban stabilizál *Uraniától*. *Agamemnón* a kis flottahajóknak. Alkossatok védelmi kört a belső csoport körül. *Agamemnón* *Sokaris*nak, *Aktaión*nak és *Tritón*nak. Biztosítsatok a kis flottahajókat! *Agamemnón* *Victoriának*. Foglalj el biztonsági pozíciót a belső és a külső kör között. Vége!

– *Artemis* hívja *Hyperiont*, jelentkezz, vétel!

– *Urania* hívja *Artemist*, vétel – nyomta be Fox a távkomot.

– *Urania*, itt *Artemis*, vétel.

– *Artemis*, itt *Urania*, a mikrofonnál Fox ezredes, a *Hyperion* parancsnoka. Hajóm jelenleg kommunikációképtelen. Vezérlőm legnagyobb része megrongálódott, számos rendszer üzemképtelen. Hajóm egy részét fegyencek tartják megszállva. Ne keress kapcsolatot *Hyperionnal*. Vétel.

– *Urania*, itt *Artemis*, nyugtázom a vételt, nem keresek kapcsolatot *Hyperionnal*. Vége.

– *Agamemnón* *Uraniának* – szólt egy ismeretlen hang –, a parancsnokot kérem. Vétel.

– *Agamemnón*, itt *Urania*, a mikrofonnál Carson ezredes hajóparancsnok – vette át apa. – Azonosítsa személyét, vétel.

– *Urania*, itt *Agamemnón*, a mikrofonnál Walker tábornok flottaparancsnok. Üdvözlöm, ezredes, vétel.

– *Agamemnón*, itt *Urania*, üdvözlöm, tábornok, vétel.

– *Urania*, itt *Agamemnón*. Szükségesnek látom a vezényleti rend tisztázását. A szokványos protokollt megfelelőnek tartja? Vétel.

– *Agamemnón*, itt *Urania*. Pozitív, vétel.

– *Urania*, itt *Agamemnón*, akkor ezt fogjuk alkalmazni. Mostantól öné a vezénylet. *Agamemnón* mindenkinek, *Agamemnón* mindenkinek! A flottaparancsnok e pillanattól Carson ezredes, az *Urania* hajóparancsnoka. Kérem a vétel nyugtázását, vége.

– *Aktaión* *Agamemnón*nak, nyugtázom a vételt, vége.

– *Héphaistos* *Agamemnón*nak, nyugtázom, vége.

– *Artemis* *Agamemnón*nak, nyugtázom a vételt, vége.

– *Nyx* *Agamemnón*nak, nyugtázva, vége.

– *Sokaris* *Agamemnón*nak...

Jane odafordult Wilsonhoz, aki derűs nyugalommal üldögélt és nem csinált semmit.

– Mi az a szokványos protokoll?

– Hogy a helyszínen levő parancsnok irányít mindent.

- De hát az ott egy tábornok.
- No és? Ő csak most jött, mi meg végig itt voltunk.

87.

A tizenöt hajó bonyolult kötelékbe szerveződött. A dokkzsilipnél összekapcsolódott *Urania* és *Hyperion* oldalzsilipjeihez két-két közepes méretű katonai csapatszállító csatlakozott. Ötezer kilométeres távolságban keringett körülöttük négy kis flottahajó, tízezer kilométerre pedig három hipertéri vadász figyelte az eseményeket. A flottahajók és a vadászok között keringett a *Victoria* óriási, sötétszürke teste.

- Nem fog menni – csóválta a fejét Ryan. – Drága barátaink lezárták az ottani zsilipeket is, a BCL-eket pedig rögzítették és kisütötték az áramköreiket.
 - Akkor is meg kell próbálni – mondta apa.
 - *Urania*, itt *Poseidón*. Távolság ezeröttszáz méter, sebesség tizenöt méter per szekundum, vétel.
 - *Urania*, itt *Persephóné*. Távolság ezerháromszáz méter, sebesség tizenkét méter per szekundum, vétel.
 - *Urania*, itt *Poseidón*. Távolság kilencszáz méter, sebesség nyolc méter per szekundum, vétel.
 - *Urania*, itt *Persephóné*. Távolság nyolcszáz méter, sebesség hat méter per szekundum, vétel.
 - *Urania*, itt *Poseidón*. Távolság tíz... öt... négy... három... kettő... egy... zéró. Megközelítési manőver kész, a *Hyperion* B4-es zsilipjére dokkolva, szilárdan állok. Vége.
 - *Urania*, itt *Persephóné*. Megközelítési manőver kész, C6-os zsilipre dokkolva szilárdan állok. Vége.
 - *Urania* mindenkinek. A hat hajóból álló kapcsolt űrszerelvény kész. *Artemis* és *Pandora*, külső vésznyitással kíséreljétek meg a zsilip nyitását és a behatolást a célterületre. *Persephóné* és *Poseidón*, álljatok készenlétben. Vége.
 - Itt *Artemis*, a zsilip kívülről nem nyitható, vétel!
 - Itt *Pandora*, a mi zsilipünk sem nyitható, vétel!
 - Vettem, *Artemis* és *Pandora*. Próbálkozzatok, mi addig gondolkodunk, vége.
- Apa kikapcsolta a távkomot.
- Valami ötlet, uraim?
 - A dokkzsilipek nem jók? – kérdezte Jane.
 - De jók lennének – bólintott apa –, ha a mi jó rágcsgálóink el nem érték volna, hogy a BCL-ek fixre álljanak és úgy összeragasszák a két hajót, mint a parancsolat. Mindkét hajónk dokkzsilipjébe csak egy helyről van bejárás: a másik hajó dokkzsilipjéből.
 - Kérek engedélyt, uram – szólalt meg a *Hyperion* műszaki tisztje.
 - Tessék, Mr. Adamson – bólintott apa.

– Két megoldást látok, ezredes úr. Az egyik: a vadászokkal kilövetni valamelyik hajózsilipet. A másik: felrobbantani a BCL-eket és elmozdítani egymástól a két hajót.

– Melyiket javasolná?

– A zsilip kilövése elég drasztikus módszer, az *Urania* esetében nem javasolnám. Veszélyeztetnénk az utasokat. Viszont kérdés, hogy fel tudjuk-e robbantani a BCL-eket a rendelkezésre álló detonátorokkal.

– Tessék, Mr. Stanton – biccentett apa a szólásra jelentkező kadét felé.

– Nem tudjuk felrobbantani, uram. A BCL-ek fogótámaszait kellene felrobbantani, amik bent vannak a BCVL aknában. Oda legfeljebb egy E osztályú mikrodetonátor férne be, annak viszont kicsi a hatóereje, és mellel nincs is ilyenünk a hajón. Tehát az aknákat mindenesztül szét kellene vitetni, de be vannak építve a DT falba. Azon kell lyukat ütni hozzá.

– A többi hajón lehet erre alkalmas detonátor? – kérdezte apa.

– Persze – mondta Fox. – Egy hipertéri katonai hajón minden elképzelhető fajta detonátort megtalál.

– De hogy juttatjuk ide őket? – kérdezte Ryan. – Jelenleg úgy fest a dolog, hogy be vagyunk ide dobozva, mint a szardíniásdobozba.

– Megmondom én azt – szólalt meg Jane hangosan. Mindenki ránézett. – Van egy bejárat a hajóba, amit nem zártak le a rácsálók. Utánanéztem, működik.

Pillanatnyi csend támadt, tisztek és kadétek gondolatban végigpásztázták a hajótestet.

– A szondakilövőre gondol – szólt Wright. – Hát lehet, hogy van benne valami.

Jane büszkén elmosolyodott.

– Kicsit komplikált ott bejuttatni valamit – mondta Adamson –, de megpróbálhatjuk. Az a kérdés, hogy be tudjuk-e ott manőverezni azt a detonátort. Mr. Stanton? – nézett a kadétra, látva, hogy az folyamatosan ingatja a fejét.

– Képtelenség, főhadnagy úr. A szondakilövő nyílása mögött hat robbanófutó sorakozik. Valaki belőlük ott egy detonátort, mi persze kikapcsoljuk idebent a gravitációt, hogy ne essen le egyből a padlóra. Ezer az egyhez, hogy a detonátor nem megy át a robbanófutók között a kilövőkamra végéig, hanem az egyikben elakad. Oda pedig aligha tudunk bemászni értük. És másodszor már nem is próbálkozhatunk, mert a második detonátor éppenséggel az elsőben fog elakadni.

– Miért nem tudunk bemászni értük? – kérdezte Jane.

– Mert az egy rettentően kicsike hely, ahol nem lehet mozogni.

– És egy kistermetű embernek? – kérdezte Jane elszántan.

Apa megcsóválta a fejét. – Nem tartom jó ötletnek, Jane.

– Nem is azért mondtam, mert jó ötlet, hanem mert úgy tűnik, nincs más választásunk. Elhiheted, hogy semmi kedvem detonátorokat kihuzigálni a szondakilövőből, de mondjon valaki jobbat.

– Rosszabbat mondok – szólt közbe Jones. – Ne indulj az úrruháért. Az a detonátor, aminek elég nagy a hatóereje, hogy a DT falat szétvigye, egyáltalán be se fog férni a szondakilövőn.

– Ez biztos, Mr. Jones? – kérdezte apa.

– Nem, uram. Csak nagyon valószínű.

– Értem – mondta apa, és fölemelte a távkomját. – *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek. Milyen detonátorok vannak készleten, amik egy DT falon lyukat tudnak ütni, és átférnek a szondakilövőnkön? Vétel.

– *Poseidón Uraniának*. Kizárt dolog, hogy ilyen akadjon, parancsnok. A DT falat legfeljebb egy harmadik fokozatú Thompson-detonátorral lehetne kilyukasztani, az meg semmiféle szondakilövőn nem fér át. Nagyobb, mint két szonda. Vége.

– *Urania Poseidónnak*, vettem és vége.

– *Victoria* hívja *Uraniát*, vétel – szólalt meg a távkom.

– *Victoria*, itt *Urania*, vétel.

– *Victoria Uraniának*, a mikrofonnál Glover őrnagy. Ezredes, én valamikor szolgáltam Hórusz típusú hajókon, jól ismerem a szerkezetüket. Ha azt a falat átlukasztják, megy vele a DV fal is, és egy szektor dehermetizál. Ezt csak a *Hyperionon* lehet megcsinálni, ahol már úgylis dekompresszió van. Akkor meg nem egyszerűbb rögtön szétlőni egy zsilipet? Vétel.

– *Urania Victoriának*. Értem, amit mond, Mr. Glover. Vége. Mr. Fox – fordult apa a másik ezredeshez –, van ellene kifogása, hogy szétlövessem a hajóját?

Fox nevetett. – Az nem számít, maga a parancsnok. Egyébként nincs.

Apa bólintott és megint bekapcsolta a távkomot. – *Urania* a vadászoknak. Készüljete fel a *Hyperion* zsilipjeinek kilövésére. *Urania Artemisnek* és *Poseidónnak*. Készüljete fel csapatok indítására, amint a vadászok szabaddá tették a bejáratot. *Urania* mindenkinek, *Urania* mindenkinek. Hajóidő tíz óra ötvennégy perc harminc másodperc. Hajóidő szerint tizenegy-nulla-nullakor akció indul. Felkészülni! Vége.

88.

– Kedves utasaink, itt Howard főhadnagy beszél. Öt perc múlva, pontosan tizenegy órakor megkezdjük a felszabadítást. Két hipertéri vadász ki fogja löni a *Hyperion* egy-egy zsilipjét, amiken az *Artemis* és a *Poseidón* csapatai fognak benyomulni. Ezek majd felrobbantják azokat a rögzítőelemeket, amiket korábban említettem önöknek. Itt az *Uranián* csak némi rezgést lehet majd észlelni. Köszönöm a figyelmüket.

Az *Artemis* és a *Poseidón* levált a *Hyperionról* és harci helyzetet foglalt el a célzsilipek közvetlen közelében. Az *Aktaión* és a *Sokaris* még keringett egy darabig, aztán – éppen az *Urania* felőli oldalon voltak – begyújtották térhajtóműveiket és megkerülték a köteléket. Jane elégedetten figyelte, ahogy beállnak a *Hyperion* oldala mellé, ezer kilométeres távolságban, s egyetlen villámgyors kormánymozdulattal becélozzák a zsilipeket.

– *Sokaris* a célon. Távolság ezer méter zéró-zéró centiméter, irányszög a merőlegesre zéró-zéró szteradián. Vége.

– *Aktaión* a célon. Távolság ezer zéró-zéró, irányszög a merőlegesre zéró-zéró szteradián, tüzelésre készülök. Vége.

– *Artemis* mindenkinek. Deszanttér nyitása húsz másodperc múlva, kibocsátás találat után azonnal. Vége.

– *Poseidón* mindenkinek. Húsz másodperc múlva nyitom a deszantteret, kibocsátás találatra azonnal, vége.

– *Urania* mindenkinek – szólt Forbes a mikrofonba. – Visszaszámlálás száz másodperctől indul.

Lenyomta az RC gombját, s a távkom számlálóján azonnal megjelent a 100-as szám. 99. 98. 97...

– Kíváncsi lennék – dörmögte Adamson –, vajon a barátaink odaát hallották-e a figyelmeztetést és fedezékbe vonultak-e.

– Remélem, nem – vágta rá Jane.

– Ne legyen vérszomjas, főkadét.

– Nem vagyok vérszomjas, főhadnagy úr. Igazságos vagyok. Nem érdemelték meg, hogy figyelmeztessük őket, mire készülünk. Ők figyelmeztették magukat, hogy mire készülnek? Vagy minket?

Az *Artemis* kinyitotta deszantterét. Az *Aktaión* egyik kameráján át látszott a nyíló zsilipkapu, mögötte fémesen csillant valami. Kevéssel utána követte a *Poseidón* is, de az övék nem látszott a kamerákon.

– *Aktaión* nyolcvan. Tűzvezetés be!

– *Sokaris* nyolcvan, tűzvezetést bekapcsoltam.

A két vadász orrából piros lézersugár szegeződött a *Hyperion* zsilipjeinek közepére.

– *Sokaris* hetven, löelemképzés befejezve.

– *Aktaión* hetven, löelem kész.

– *Sokaris* hatvannál próbát lő.

– *Aktaión* hatvan, próba!

A lövedék egyáltalán nem látszott, csak az, ahogy becsapódott a két zsilipbe. Lángnyelv csapott föl, s azonnal el is oszlott, ahogy az űrben ez lenni szokott.

– *Aktaión* ötven, kráter lemérve, második löelem.

– *Sokaris* ötvennél, a kráter átmérője harminchat, mélység tizenkilenc. Képzem a második löelemet.

Kis csend a távkomban.

– *Sokaris* harmincnál második próbát lő.

Robbanás mindkét zsilipkapun, aztán megint csend.

– *Sokaris* húsznál, a rombolóerőt bemértem, számított tüzérő hatvanezer. Tüzérőt beállítottam, visszaszámláláshoz készülök.

Az *Aktaión* hallgatott.

– *Sokaris* mindenkinek, tűzkészültségben állok, zérónál tüzet nyitok. Öt... négy... három... kettő... egy... zéró.

A képernyőkön vakító fény lobbant, a padló érezhetően megremegett a lábuk alatt. A két zsilip helyén tátongó lyukból füst és jéggé fagyott levegő keveréke zúdult a világűrbe.

Az *Artemis* és a *Poseidón* deszantteréből kilőtték magukat a csapatok, s a közegellenállással mit sem törődve berontottak a két zsilipen.

– *Urania* hívja *Aktaiónt* – nyomta le apa a távkomót. – Vétel.

– *Urania*, itt *Aktaión*, vétel! – Egy másik hang felelt, nem az, aki a visszaszámlálás alatt beszélt.

– *Urania Aktaiónnak*. Mi történt magukkal? Mínusz ötvennél elhallgattak, pedig amint láttam, minden hibátlanul ment maguknál is. Vétel!

Kis csend a vonalban. Aztán a korábbi hang szólalt meg.

– *Aktaión Uraniának*, Murchison tüzérhadnagy beszél. Elnézést, parancsnok. Azt hiszem, izgalmamban rákönyökölttem a rádió főkapcsolójára. Vétel.

– *Urania Aktaiónnak*. Szívből örülök, hogy nem valami más kapcsolóra könyökölt rá, Mr. Murchison. Vége.

89.

A csapatok kamerái ugyanúgy bejöttek a monitorokon, mint hajnalban az Alfa és Béta csapatokéi. De ezek más csapatok voltak. Egyetlen gyalogos sem volt velük, húsz-húsz Omega-C minitankból állt a két csapat, amik száz kilométeres óránkénti sebességgel száguldottak végig a *Hyperion* folyosóin, s ha valahol védőajtó állta útjukat, az élen haladó úgy lőtte szét antiprotonokkal, hogy lassítaniuk sem kellett. Egyetlenegyszer fékeztek a felső szintre vezető robogásuk során, az A2DV-ben.

– Itt *Alfa* – szólt egy hang –, emberek vannak az utunkban. Vétel.

A képen nemigen lehetett eligazodni, sűrű füst gomolygott a folyosón.

– Itt *Hyperion* – mondta egy másik hang. – *Hyperion* hívja a tankok parancsnokát! Megadjuk magunkat, vétel!

– *Hyperion*, itt a parancsnok – felelte a *Poseidón*. – Le vannak tartóztatva. Létszámuk? Vétel.

– *Hyperion* a parancsnoknak, a létszám tizenhat fő, vétel!

– Parancsnok *Hyperionnak*. Menjenek végig a tankok mellett. Az utolsó elkíséri magukat a zsilipig. Szökési kísérlet esetére tűzparancsot adok. Megértették? Vétel!

– *Hyperion* a parancsnoknak, mindent megértettünk, vétel!

– Parancsnok *Hyperionnak*, vége.

Tizenegy óra három perckor a tankok felértek a BCVL aknákhöz.

– *Artemis Uraniának*, elértük a célpontot. Felkészülünk a robbantáshoz. Vétel.

– *Poseidón Uraniának*, mi is felkészülünk, vétel.

– Kedves utasaink – mondta a szállásmester anélkül, hogy a vezérlőből utasítást várt volna –, a két hajót pillanatokon belül szét fogják választani két robbantással. Lehet, hogy ezúttal erősebb rázkódást fogunk érezni. Köszönöm.

– *Urania*, itt *Artemis*, robbantásra készen. Vétel.

- *Urania*, itt *Poseidón*, robbantásra készen. Vétel.
 - *Urania* mindenkinek, visszaszámlálás tíztől indul. Tíz... kilenc...
- Jane gyorsan becsatolta magát az ülésébe.

90.

A robbanás sokkal kisebb volt, mint várták. Valóban erősebb volt a rázkódás, mint a zsilipek kilövésekor, de épp csak valamivel.

- *Urania* mindenkinek – közölte apa a műszereket figyelve –, a robbantás sikeres volt, a két hajó spontán távolodik. Sebesség háromszáz méter percenként. *Artemis* és *Poseidón*, küldjetelek csapatot a dokkzsilipünkbe. Ha átértek, fordulunk. Vége.

A képernyők mutatták, ahogy a tankok végigsüvítene a folyosókon és berobbannak a dokkzsilipbe. Aztán elrugaszkodtak, s néhány száz métert repültek az űrben az *Uraniáig*.

- *Urania* mindenkinek, delta egy-három-zéróra fordulunk. *Persephóné* és *Pandora*, maradjatok csatlakozva. Anthony, fordulást megkezdeni!

Wright lenyomta a gombot, s az *Urania* szépen elfordult, oldalán a két kis hajóval. Kilencven fokos fordulatot tett hossz tengelye körül, oldalát mutatva a lassan távolodó *Hyperion*nak.

- Fordulás befejezve – mondta apa. – *Urania Victoriának*, dokkolásra készüljetelek. Vezérlő a szállásmesteri irodának, az utasok néhány perc múlva indulhatnak. Köszönje meg a milicisták segítőkészségét, Mr. Howard. Vége.

- *Victoria* mindenkinek, a pályamódosítást megkezdjük, vége.

Tizenegy óra tízkor a *Victoria* rákapcsolódott az *Urania* dokkzsilipjére. A dokkban várakozó tankok mellé most egy csapat katona is érkezett, hogy az utasok biztonságban érezzék magukat, amíg elvonulnak.

- Hát, uraim, idáig megvolnánk – mondta apa. – Van vagy két óránk, amíg az utasok átérnek. Van esetleg valakinek elképzelése, hogy mivel üssük addig agyon az időt?

A hangja érzékeltette, hogy neki magának nagyon is megvan az elképzelése.

- Alkalomadtán szívesen játszom önnel egy parti altairi sakkot – mondta Fox derűsen –, vagy akár terrait, ha azt jobban kedveli. Addig viszont...

Néhány perc múlva a *Pandora* egy csapata elhelyezkedett az AC13-as zsilipnél.

- Itt Ireland százados osztagparancsnok. *Urania*, bevetésre készen állunk, vétel!

- Vettem, Ireland százados – mondta Jane –, a visszajelző rendszer hatástalan, nyithatják a zsilipet. Vétel!

- Vettem, *Urania*. Öt perc és bent vagyunk, vége!

Apa közben kitette a nagy monitorra a százados sisakkamerájának képét. A zsilipet látták, előtte pedig egy űrruhás alakot, aki apró készüléket illeszt a zárba, aztán minden sietség nélkül visszahúzódik.

- *Urania*, itt Ireland százados. Robbantásig tíz... kilenc...

Jane eltűnődött, vajon ez a kicsinyke szerkezet tényleg szétviszi-e a zárat. Persze a katonák értik a dolgukat. Itt nem akarták szétlőni a zsilipet, a zárat sokkal könnyebb kicserélni, a *Hyperion*nak meg úgyis mindegy. Hopp!

A képernyőn lobbant egyet a zár, s a zsilip magától kinyílt. Persze, szétvitték a stabilizátort, innentől ezt a zsilipet be se lehet csukni. Aztán a bejárat el is tűnt a képről, a folyosó jelent meg helyette, ahogyan a százados gyors léptekkel haladt előre. Jane önkéntelenül megigazította fegyverét, mintha ő is ott menne velük.

91.

Nézte, ahogy a katonák megközelítik a rágcsálókat, de valahogy szemernyi örömet sem érzett. Végeredményben ez nem győzelem, hiszen győzelmet csak *valaki* fölött lehet aratni, amazok pedig végig esélytelenek voltak. Egyetlen jó dobásuk volt, amikor átlopakodtak az *Uraniára*, meg talán még az, amikor a *Hyperion* legénységének adták ki magukat, de egyiknek se tudták kihasználni az előnyeit. Ami persze nagyon jó dolog, de...

A katonák benyomultak arra a folyosórészre, ahol a rágcsálók szövögették terveiket, és egykettőre lefegyverezték valamennyit. Nem csoda. Ha ellenálltak volna, az lett volna a csoda, minden úrhajós tudja, mi vár az ilyenre. Hirtelen gondolt egyet és benyomta a távkomot.

– *Urania* hívja *Pandorát*, vétel.

– *Urania*, itt *Pandora*, vétel.

– *Pandora*, volnának szívesek Charles elítéltet felküldeni? Vétel.

– Vettem, *Urania*, intézkedem, vétel.

– Köszönöm, vége.

Apjára nézett, aztán Wightra, Law-ra, a többiekre, de senki sem szólt semmit. Nem bólintottak, hogy helyesen teszi, de nem is elleneztek.

Kisvártatva jelentkezett Ireland, jelezte, hogy fölküldi Charlest, az A2VL-en fognak átzilipelni. Még beletelt tíz perc, mire megérkeztek; apa kinyitatta nekik a páncélajtót. Négy fegyveres steward, négy úrruhás katona között egy megbilincselte alak szintén úrruhában, aztán még nyolc fegyveres steward, végül Park tizedes. Ugyanaz a Park tizedes, aki tavaly lefogatta a másodnavigátort.

Jane a vezérlő ajtajában fogadta őket, a menet a folyosón állt meg.

Az egyik úrruhás a sisakjához emelte a kezét. – Főkadét, Charles elítéltet előállítottam! – Hadnagyi rangjelzése volt.

– Köszönöm – tisztelgett vissza. – Jó napot, uraim.

– Jó napot, főkadét!

Jane közelebb sétált, a fegyveresek utat engedtek neki Charleshoz.

– Volna szíves levenni a sisakját?

Az vonakodva fölemelte a kezét, s a bilincsel küszködve fölnyitotta a zárat. Hátról egy katona leemelte fejéről a sisakot. Ugyanaz az arc volt alatta, mint tavaly, ugyanazok a vonások. Egyvalami különbözött csupán: többnapos, gondozatlan szakáll borította. Nem is hasonlított az alexai szakállakra.

– Hát itt van megint, Mr. Charles.

A másik leszegte fejét, nem válaszolt.

– Mondja, mégis mit akart?

Charles megrántotta a vállát.

– Nem tanult meg katonásan válaszolni, mondja?

Charles lebiggyesztette ajkát. – Én már nem vagyok katona.

– Úgy? Nem katona. Ma hajnalban mintha még főhadnagyi rangot vindikált volna magának. Vagy ha nyeregben érzi magát, akkor katona, sőt főhadnagy, ha pedig letartóztatják, akkor civil óhajt lenni? Különös szokás. *Vigyázz!*

A hirtelen csattanó parancsra az elítélt önkéntelenül kihúzta magát.

– No, erre legalább még hallgat. Charles katona!

– Parancs!

– Mi volt a szándéka?

– Jelentem, szökni akartam!

– Szökni? – kérdezte ámulva Jane. – Ugyan hová? Üldözött vadként élt volna néhány napig, aztán elkapják valahol az űrben vagy egy bolygón... no mindegy. – Elfordult, kinyitotta az egyik kabin ajtaját. – Kérhetek magától két apróságot?

Charles meglepve nézett rá. Jane belépett a kabinba, egy pillanatig nézelődött, aztán megtalálta, amit keresett, magához vette és visszalépett a folyosóra.

– Az egyiket nyilván tudja. Élete hátralevő részében igyekezzék száz fényév sugarú körben elkerülni engem és a hajómat, máskülönben élete hátralevő része nagyon rövid lesz. Eddig világos?

Charles elképedve bólintott.

– Nem hallottam! – csattant föl Jane.

– Értettem! – vágta rá Charles katonásan.

– Nagyon helyes. Ez a másik.

Odalépett és feléje nyújtotta a tárgyat. Kis lézerborotva volt.

Charles értetlenül nézett rá.

– Gondolom, az összetört *Hyperionon* nem talált ilyesmit. Tessék.

A férfi nem nyúlt utána, nagyra nyílt szemekkel nézett a lányra. Jane majdnem egy egész percre mozdulatlanul nézett vele farkasszemet.

– Igyekezzen – mondta Jane halkan.

– Hogyan...?

– Valami nem volt érthető? – kérdezte a lány még halkabban. – Tíz másodpercet adok, hogy leborotválja a szakállát.

– Itt?...

– Nem! – csattant föl Jane olyan váratlanul, hogy a férfi összerezett, mint akit megütöttek. – A Galaxis középpontjában! Mégis mit gondolt, hol?! Tizedes úr!

– Parancs! – ugrott oda Park.

– Szedesse le róla azt a szakállat!

– Értettem – mondta Park, és intett az embereinek, de Charles közbeszólt:

– Várjanak... – és nyúlt a borotváért.

Jane a kezébe nyomta. Charles ürkesztyűs, megbilincselte kezével ügyetlenkedve arcához emelte a borotvát és bekapcsolta. Egykettőre eltűnt a szakáll.

– Helyes – mondta Jane, s visszavette a készüléket. – Ezentúl gondja legyen rá. Megtiltom, hogy még egyszer az életben szakállat növessen.

Charles döbbenetesen nézett rá, szemlátomást a nyelvén volt a kérdés, de aztán nem tiltakozott.

– Értettem – felelte.

A lány közben már a férfiak háta mögé nézett, ahol egy újabb alak tűnt föl, úrruhában, kezében a sisakja. Megállt Jane mellett és kényelmesen nekidőlt a falnak.

– Azt hiszem, mindent megbeszéltünk – mondta Jane. – Hadnagy úr?

– Főkadét?

Tisztelegtek egymásnak, aztán a hadnagy hátra arcot vezényelt, s a csapat elvonult.

Jane a falnak támaszkodó Sheltonra nézett.

– Hát maga?

– Már nem volt rám szükség odalent.

– Nem is tudtam, hogy benne volt a csapatban, főhadnagy úr.

Shelton elmosolyodott. – Van egypár dolog, amit maga nem tud.

Jane lehajtotta a fejét. – Ne haragudjon rám.

– Ugyan már – mondta az, és kezet nyújtott neki.

Jane megszorította a kezét.

92.

– Mi újság?

– Semmi különös. Hát maga miért nem alszik, Jane?

– Ezt valamelyik nap már kérdezte.

– Igen, ma hajnalban – bólintott Forbes.

– Te szent Galaxis – dünnyögte Jane –, az ma volt? Mintha egy évszázad telt volna el azóta.

Az órára nézett, nem mintha a kajütjében nem nézte volna meg, mielőtt feljött. Tizenöt harminchét. Még rengeteg idő van délután négyig. Leült a parancsnoki ülésbe.

– Az utasok elmentek? – Maga is meglepődött, hogy jutottak eszébe.

– El, szerencsére. A *Victoria* azóta le is tette őket az Electrán.

– Toliman, Terra – dörmögte Jane, és kapcsolt az egyik monitoron. Lent, az A3-ban szorgalmasan dolgoztak az MHQ szerelői, előkészítették a hajót az indulásra. Továbbkapcsolta a monitort. A D szektorban is dolgoztak. – Mikor indulhatunk?

– Mire a tisztek fölkelnek, el kell készülniük.

– Remek. Addigra visszajövök.

Fölkelt és kiballagott a lifthez. Lement az ötödik szintre, besétált a konyhába és körülnézett. Nem sokszor járt itt, az igaz, de csak kiismeri magát. A konyha kongott az ürességtől. Most mindenki alszik, az egész hajón csak a katonák vannak ébren, Forbes meg ő. Az egyik pulthoz lépett, néhány edényt húzott oda, s kinyitott egy hűtőszekrényt.

– Hát ez mi? – kérdezte Forbes negyedórával később, amikor megállt mellette a tálcával.

– Alexai sajtos omlett, legalábbis többé-kevésbé. A shellmorganvirág levelével lenne az igazi, de az nincs a hajón, altairi leveleket tettem bele.

Ezzel helyet foglalt a parancsnoki ülésben és hozzálátott.

– Nem szokás a vezérlőben enni, Jane – mondta Forbes rosszállóan.

– Másik hajóval összeütközni se szokás. Nem tart velem? Ha kihül, már nem sokat ér.

93.

A tisztek és a kadétek összegyűltek a vezérlőben, ezen az úton sokadszorra, de nem utoljára.

– Két perc múlva négy, de mindenki jelen van – közölte Forbes.

– Köszönöm – mondta apa –, akkor kezdjük el. Uraim, az MHQ szerelőosztagainak jelentése szerint a hajó a körülményekhez képest működőképes, folyamatban van a felkészítése a *Victoriával* való összekapcsolásra. A következő néhány órát arra fogjuk szánni, hogy minden rendszert ellenőrizzünk, és ha ellenőriztük, újra ellenőrizzük. Nem hétköznapi módon fogunk ugrani, elvárom a rendszerektől, hogy tökéletes állapotban legyenek. Kérdés, megjegyzés van? Tessék, Mr. Adamson.

– Uram – nézett számítógépére a főhadnagy –, még mindig a hipercsövekkel van problémám. Amíg a *Hyperionnal* akartunk összekapcsolódni, addig csak a tömeg zavart, most azonban már a kötelék alakja is. A *Victoria* még csak nem is Hórusz hajó, egészen más a formája. Mármint a tachionometriában alapszabály, hogy...

Jane nemigen figyelt a műszaki tisztre. A *Hyperion* jutott eszébe, ahogy magára hagyatva kering mellettük az űrben, lassú távolodásával már több ezer kilométerre sodródhatott. Aztán a máglyára gondolt, az öt napja távolodik, ki tudja, hány százezer kilométerre van már tőlük. A *Hyperionról* gondoskodni fognak, itt javítják ki a nyílt űrben, a *Nyx* már el is ment az MHQ menkalinani szervizbázisára, hogy segítséget hozzon. Két Orpheus osztályú műszaki hajó jön majd, többhavi munka vár rájuk.

Bekapcsolt egy monitort, s megkereste a *Hyperiont*. Ott volt három-zéró deltánál, ötezer-háromszáz kilométert mutatott a távolságmérő, némán úszott az űrben, lassan forogva. Éppen utolsó negyedében volt, az orr-rész kapta a fényt, de a sérülést innen nem lehetett kivenni. A hajó, amit elfoglalt, ahová harci alakulatot vezetett. Innen olyan kicsinek látszik, bármekkora nagyítja.

Amikor legközelebb megnézte, már a legerősebb nagyításban is csak egy apró pöttynek látszott. Távolság háromszázezer kilométer, elég sok, mert az elmúlt órákban csináltak két pályamódosítást próbaképpen, hogy leteszteljék a gépeket.

Kikapcsolta a monitort és fölpillantott az órára. Mindjárt kilenc.

Ekkor látta utoljára a *Hyperion*t. Amikor legközelebb próbálta megnézni, már beleveszett az űrbe. A radar mutatta még, de a kamerákon a legerősebb nagyítással se jelent meg. Egy percig próbálkozott, aztán megcsóválta a fejét és kikapcsolta a monitort. Fölnézett és körbepillantott a vezérlőben. Mindenki ott volt, mint már annyiszor.

– Uraim – ült le apa –, Ryan százados úrnak van bejelentenivalója.

– Igen, uram – ugrott föl Ryan. – Ezredes úr, jelenteni szeretném a következőket. Munkánkat befejeztük, az *Urania* összekapcsolódott a *Victoriával*. Minden rendszer tökéletesen működik. A kötelék ugrásra készen áll. Ez minden, uram.

– Akkor hát ugorjunk! – mondta apa, amikor a taps elcsendesedett.

Az útvonal már megvolt: a Sargas és a Nusakan érintésével a Fomalhaura viszik az *Uraniát*, ott van a szektor egyetlen olyan szervizbázisa, ahol ki tudják javítani. Az ottaniak már építik a két új blokkot a máglyához. Az elmúlt két napban, amíg az *Urania*, a *Hyperion* és a *Victoria* legénysége a kötelék létrehozásán dolgozott, az *Artemis* és a *Poseidón* átvizsgálta az *Urania* testén ütött sebet, felkutatták a szennyeződött felületeket és a szivárgási pontokat, és mindent lekentek szigetelőanyaggal.

Nem kis izgalommal készültek az első ugrásra, igencsak bonyolult volt a dolog. A *Victoria* formája egészen más, mint a Hórusz hajóké, másfélszer olyan hosszú, mint az *Urania*, szélessége megközelíti a hosszúságát, de egy szinttel alacsonyabb. Más a hiperhajtóművek típusa, sőt a hipercsővek teljesítménye is. Mégis ezt kellett választani. Volt kéznél Hórusz hajó is, az *Atlas*, de ha azzal kapcsolják össze a hajót, akkor két Hóruszt kell elmozdítani másfél Hórusz máglyájával; a *Victoria* máglyájának azonban van akkora plusz kapacitása, ami elég az *Urania* kiesett kapacitásának pótlására. Walker tábornok ezért otthagyta az *Atlást* a Deneb Kaitoson, éppen csak annyit tett, hogy közölte, a hajó nem hagyhatja el a rendszert, amíg ő engedélyt nem ad rá.

Az összekapcsolást már úgy végezték, hogy az MHQ híradásai ott voltak mindenütt és filmezték a munkálatokat. A munkáról készülő dokumentumfilm nagy sikerre számíthat a szakmában, de talán még a laikusok körében is.

– Hipertéri műveletet megkezdeni! – vezényelte apa.

– Értettem, hipertéri műveletet megkezdjük – felelte Forbes. – Mr. Ryan?

– Minden kész. Zöld lámpa!

– Mr. Hall?

– Minden kész – érkezett a válasz a *Victoria* műszaki tisztjétől. – Zöld lámpa!

– Mr. Wright?

– Zöld lámpa!...

Jane végighallgatta, amint a két hajó összes hipervezénylő tisztje sorban ellenőrzi a rábízott rendszereket és jelzi, hogy rendben vannak. Közben az jutott eszébe, amit egy-két órája hallott Adamsontól: nincs az a műszer, ami ilyen körülmények között megbízható adatokat tudna szolgáltatni. Készítettek ugyan egy rendszert külön arra is, hogy ellenőrizze a tachionlebontást

még végrehajtás előtt, az *Agamemnón*ról szedtek ki két számítógépet erre a célra, de a műszakiak elmondták, hogy ez sem életbiztosítás, ez a pótrendszer vagy érzékeli a hibát, vagy nem, és a visszaépítést semmiféle rendszerrel nem lehet ellenőrizni. Ezt mindenki tudomásul vette, és úgy látott hozzá az ugrás előkészítéséhez, ahogy máskor.

Persze Walker tábornok följánlotta, hogy átveszi őket az *Agamemnón*ra, az *Uraniát* pedig egy MHQ-csapat viszi el a Fomalhautra, elvégre nekik hivatásuk az életveszély. Apa nem fogadta el, először is ez az ő hajója, neki kell kikötőbe vinnie, másodszor pedig ha nem bízna abban, hogy a kötelék tökéletesen ugrásképes, akkor nem engedné elindulni egyáltalán, akárki vezeti is. Walkertől rendes volt, hogy nem hozott szóba olyasmit, hogy neki, Jane-nek esetleg nem kellene az *Uranián* maradnia, akkor sem, amikor ma reggel átjött megnézni a munka eredményét. Szimpatikus figura.

Fölpillantott. Law éppen kimondta, hogy megkezdí a mátrixszekvenciát, és a vezérlő elcsendesedett. A világítás is kialudt. Máskor megvárják ezzel, amíg a másodnavigátor végez a szűkítéssel és a hajó belép a kalkulált pályaszegmensre, de ez nem volt szokványos ugrás. Két hajóban két navigátor két mátrixot számol ki, amelyek egyetlen hajóköteléket visznek át a hipertéren. Nem is elég két ember, a *Hyperion* navigátorai is itt dolgoznak. Gold őrnagy az összekötő, ő hangolja össze a két szekventálási folyamatot, a két másodnavigátor pedig szűkít. Kell a két ember, mert az ugrás semmi hasonlóra nem emlékeztetett, amit az *Urania* valaha is csinált. Law kétszer is ellenőrizte a mátrixkapcsolatot.

– Asterope expass zéró-kilenc-három omega kilences integrált transzponált trivariáns kappa hétre, Sargas inpass kilenc-hat-hét omega nyolcas reduktív integrált transzponált kvadrivariáns lambda kettőre. Kovariancia nyolcezer-nyolcszázhusz béta, gravitációs turbulencia tizenkét alfa.

Jane-nek még most is égnek állt tőle a haja, pedig amióta kidolgozták az útvonalat, legalább százszor elolvasta. Integrált kvadrivariánsal még csak-csak ugranak néha a Galaxisban, ámbár az utasszállítók ritkán, legfeljebb ha nagy késésben vannak és le akarják rövidíteni az utat. Law délelőtt említette, hogy egyszer még szekunder integrált kvadrivariánsal is ugrott, még fiatalkorában egy kis futárhajón, amikor nagyon sürgős volt a dolguk. Jane akkor megkérdezte, hogy tercierral ugrott-e már, amire Law nevetett és elmondta, hogy senki nem ugrott vele és nem is fog, mert már a szekundertől is a négyzetre emelkedik a kombinációk száma, és a továbbiakban nem a szám nő hatványozottan, hanem a hatványkitevő; egy terciér integrált kvadrivariáns, persze transzpozíció nélkül, megközelítőleg tízezerszer annyi mátrixkombinációt ad ki, mint amennyit a szűkítő memóriája tárolni tud. És a szekunderhez képest a terciérnek semmilyen gyakorlati haszna nincs, pusztá matematikai bravúr volna.

Szóval az integrált kvadrivariáns még csak-csak. De nyolcezer... majdnem kilencezer béta kovarianciával ugrani?! Emlékszik tavaly a Kitalpha–Sadalmelik ugrásra, az egy ugráspár második tagja volt, úgyhogy ezerhatszázhuszonötre ment föl a kovariancia, de még az is csak alfa maradt! Ez meg már bétában nyolcezer fölött. Jane el sem tudta képzelni, hogy fogja ezt Law lekezelni, de a navigátorok megnyugtatták. Még délelőtt beszéltek erről is, amikor az útvonalat kidolgozták.

– Ugyan, Jane – mondta Law –, a béta csakugyan komplikálja egy kicsit a dolgokat, de a navigátoroknak vannak olyan módszerei, amiket maga még nem ismer. Még a delta kovarianciával is egész jól elboldogulunk.

– Delta? – kapta föl a fejét Gold. – Én thétával is ugrottam már, és nem volt vele semmi probléma.

– No látja, Jane, az őrnagy már thétával is ugrott. A Hilgram-egyenlet szerint egész jó esélye volt rá, hogy túlélje.

– És mielőtt megkérdezi: túléltem – nevetett Gold. – Persze kényszerből tettem, ez hozott ki egy eléggé kacifántos helyzetből. Rendes körülmények között legfeljebb zétáig vállalnám a dolgot.

Ami viszont a másik ugrást illeti, attól már a navigátorok is vakarták a fejüket, de jobbat nem tudtak kitalálni. Az expass nem volt gond, de az inpassnál minden zéróra jött ki, vagyis a mátrixkapcsolati referencia szerint a Nusakan középpontjában kellene kibukkanniuk.

– Nusakan expass zéró-zéró-zéró – mutatta Law a számításokat. – Nincs koefficiens, mert nullával szorozva minden nulla, még az alfa egyes koefficiens is túl nagy lenne. Egyébként sima redukív transzponált, de ennek most nincs jelentősége. Ami engem illet, nem érezném jól magam a Nusakan középpontjában.

– Én sem – bólintott apa. – Transzlokáció?

Ezt a szót Jane még soha életében nem hallotta.

– Igen, ha meg lehet oldani. Ha nem, akkor kénytelenek leszünk kerülő utat választani.

Law és Gold közösen kidolgozott egy képletet, ami valamiféle, Jane számára rejtélyes módon elhajlítja a Sargas–Nusakan közötti virtuális utat a hipertéren belül, s ettől a hajó rendesen az űrben fog felbukkanni, nem a csillag belsejében. Negyedóráig dolgoztak rajta, aztán elégedetten hátradőltek és bólintottak.

– Mehetünk. A Nusakan–Fomalhaut már nem jelent problémát.

94.

Csakugyan nem jelentett problémát. A kötelék sikeresen végigcsinálta az utat, navigátorzsargon szerint „pattintva”, vagyis két ugrás között nem végeztek pályamódosítást, éppen a kiszámított térrészre érkeztek mindkét alkalommal. Így aztán egy órán belül megjelent a képernyőkön a Fomalhaut hatalmas fehér foltja. Jane több mint öt másodpercig szemlélte boldogan, aztán ráeszmélt, hogy a nyári vakáció hátralevő részében ez a csillag lesz a feje fölött, és már kevésbé volt boldog. A Fominának nincs ózonpajza, védőruha nélkül ki se lehet mozdulni a fedett területről. Unalmas lesz...

Aztán megszólalt egy vészjelzés, és egyből azt kívánta, bárcsak már unatkozhatna egy kicsit.

– Hiba a kilencesen, uram! – harsant föl Ryan.

– Az baj – mondta apa. – Nem bírja?

– Valószínű, uram. Fesz mérő nyolcvanhaton.

Jane gyorsan átkapcsolt a kilencesre, hogy lássa, miről beszélnek. A *Victoria–Urania* illesztést kötötték oda, eléggé sebtiben.

– Más pontokon?

– Csak egy mérőnk van a helyszínen, uram! Kilencvenöt az érték!

– Le fogunk szakadni – állapította meg Fox. – Öt-kettes gravitációban vagyunk, nem fogjuk tudni így levinni.

- Lépünk ki a Fomina teréből – szólalt meg Jane. – Erősítsük meg és úgy jöjünk vissza.
 - Céltalan, főkadét. Mire leérünk a felszínre, az illesztésnek kilencmillió tonna súlyt kellene megtartania. Ilyen illesztést ezekkel az eszközökkel nem tudunk csinálni. Készülünk leváláshoz.
 - A feszmérő háromra esett, uram – szólalt meg Ryan.
 - Akkor valahol már eltörött – mondta apa. – *Urania* hívja *Victoriát*, vétel!
 - Itt Roberts, vétel – jelentkezett a *Victoria* műszaki tisztje, pontosabban űrműszaki parancsnoka, mert odaát így hívják. – Mi is látjuk a feszmérőt, készülünk szétválásra.
- Hirtelen remegés futott végig a hajótesten, és a feszmérő, amin Jane közben megint hetven fölötti értéket látott, megint visszaesett.
- Ez nem fogja megvárni, amíg mi szabályosan leválunk – állapította meg Fox. – Egyszerűen szétmegy az egész.
 - Egyetértek – mondta apa. – Mr. Roberts, hagyjuk az egészet, leválunk mi magunktól is. Vétel.
 - Vettem, Mr. Carson. Mi legyen a leszállással? Vétel.
 - Talán le tudjuk vinni, Mr. Roberts. Vétel.
 - Egy kis problémám van ezzel kapcsolatban, uram! – szólt közbe Lindsay kadét, akinek a hangjában ott volt az a jellegzetes hangszín, amikor az „egy kis probléma” valójában katasztrófát jelent.
 - Mi történt, Mr. Lindsay? – kérdezte apa.
 - Zérót kapok a CLX rendszertől, uram. Szerettem volna előkészíteni a plaxokat, de rögtön az elején elakadtam.
 - Miért kap zérót?
 - Én is azt szeretném tudni, uram.
- Beszéd közben Lindsay lendületesen dolgozott a billentyűzetén.
- Úgy látom – szólt közbe Firth kadét –, a P vonal végig aktív.
 - Igen, ott nincs gond.
- Újabb remegés futott végig a hajótesten, a feszmérő zéróra esett és ott maradt. A kilences vonalon üres jel jelent meg. Leszakadtunk, állapította meg Jane.
- Akkor a P7-essel van a baj – szólalt meg Adamson főhadnagy. – Nézzék végig a rendszereket ezen a vonalon.
 - A PLT – hangzott föl Jones hangja. – Nem kell végignézni a rendszereket: a PLT nem adja ki a szinkronjelet, ez a baj.
 - És miért nem, őrmester? – kérdezte apa.
 - Mert nem kapja meg a leosztást a négyes PQV-től.
- Kis csend támadt. Senki nem kérdezte meg, miért nem kapja meg. A négyes PQV a *Hyperionon* van, sok-sok más rendszerrel együtt. A *Galaxis* nyelje el Fieldet!

– Bajunk lesz a leszállással, *Victoria* – közölte Adamson. – A négyes PQV-nket átadtuk a *Hyperion*nak, így nincs frekvenciaelosztásunk a PLT-szinkronon. Nem tudjuk megvezérelni a plaxokat. Vétel.

– Vettem, *Urania*. Pillanatnyilag nem tudok megoldást, a mi rendszereink teljességgel inkompatibilisek. Vétel.

Jane a helyzetjelzőkre nézett. Egy perc múlva belépnek a leszálló ágba. Ez baj. Lenyomta a távkom gombját.

– *Urania* hívja Fomina egyet, vétel!

– *Urania*, itt Fomina egy, vettem jelzését *Victoriának* – felelte lentről Nichols hadnagy, akivel már kapcsolatban álltak egy ideje. – Javaslatom: csobbanó leszállás, küldöm célkoordinátákat. Vétel.

– Te szent Galaxis – mondta Jane –, Nicholsnak agyára ment a tűző Fomalhaut?

– Bár úgy lenne, főkadét – felelte Fox. – Nincs más megoldás, tényleg csobbannunk kell.

– Át is startolhatunk, Mr. Fox.

– Persze. Akarja? Én benne vagyok. Átstartolunk, megint rárepülünk és pontosan ugyanazt tesszük. Vagy ha most kívül lennénk a leszálló ágon, akkor maga tudna megoldást?

Jane megrázta a fejét. Nem, akkor se tudna.

Apa lenyomta a vészhívót a távkomon.

– Parancsnok hívja a hajót. Stewardok, figyelem! Csobbanó leszállás következik, ismétlem, csobbanó leszállás következik! Mindenki az óvóhelyekre! Két perc múlva jelentést kérek!

Jane az órára nézett. Egy perc ötvenhét másodperc múlva jelzett a távkom. – Vezérlő, itt Howard. Minden emberem az óvóhelyeken. Vétel.

– Leszálló áigig tíz másodperc – szólalt meg Wright. – Kössék be magukat, ez rázós lesz. Teljes gravitonikával visszük le. Bekapcsolom!

Jane teste hirtelen súlytalan lett.

– Vettem, Mr. Howard – mondta apa. – Kössék be magukat és maradjanak vételben. Vége.

– Vettem, vezérlő. Kérdésem: izoláljuk az óvóhelyeket? Vétel!

– Negatív, Mr. Howard. Maradjanak nyitva. Készítsen jegyzéket az emberei hollétéről és továbbítsa Mr. Forbesnak. Vége.

– Vettem, ezredes úr, vételen maradunk. Sok sikert. Vége.

– Célpont delta három-kettő, rho négy-hat – mondta Forbes. – Három kilométer széles, tizenhat kilométer hosszú tó.

– Volt – mondta Jane.

– Protonika leáll – közölte Ryan. – Nyitásra készen!

Apa lenyomta a nyitó gombot. Jane megkereste a külső kamerák közül azt, amelyiken látszott a tóból kinyúló függőleges vezérsík. Egy irdatlan fehér kormánylapát, teleszórva a rásegítő-fúvókák szürke pöttyeivel.

– Lapát nyitva.

– Fordulásra készen – jelentette Shelton. – Delta három-kettőre, tizennégy másodperc.

– Magasság hatvankétezer – közölte Adamson.

– Teljes gravitikus – szólt Ryan. – Nincs több ellenhatás.

Jane rápillantott a gravitométerre: negyvenkettőt mutatott. Ilyen számot még életében nem látott... azazhogy valószínűleg senki nem látott ezen a műszeren.

– Burokhő ezer – szólalt meg Firth, ezzel ráébresztve Jane-t egy újabb körülményre. Borzasztóan fel fognak hevülni.

– Magasság hatvanezer – mondta Adamson. Alig egy pillanattal előbb mondta a hatvankettőt. Jane a térjelzőre nézett: vertikális sebesség ötszáz méter per szekundum, de mire leolvasta, már ötvennel több.

– Ötvenötnél teljes fékhatást kérek – mondta apa halkán. Egész más volt a hangja, mint amikor vészhelyzetben parancsokat osztogat. Inkább olyan volt, mint egy orvosé, aki másik szerszámot kér egy elmélyült figyelmet igénylő művelet közben.

– Értettem – felelte Ryan. – Magasság ötvenkilenc. Fékezésre felkészülni!

– Burokhő kétezer – mondta Firth.

Jane a magasságmérőt figyelte. Ötvenhét...

– Magasság ötvenhat – szólt Adamson.

– Fékezni! – csattant fel Ryan, és rátenyerezt a légfék főkioldójára. Adamson ugyanezt tette a másik főkioldóval, Wright pedig hirtelen megrántotta a horizontális kormányt. A hajó megpördült a függőleges tengely körül. Jane ismerte ezt a fogást, így a fékhatás „szétkenődik”, és nem felborítja a hajót, hanem fékezi.

– Sebesség hatszáz – mondta Stanton. – Túl keveset lassultunk.

– Ötezenként fékezzünk bele – javasolta Ryan.

– Rendben, Mr. Ryan, tegyük ezt – mondta apa különböző műszereket tanulmányozva.

95.

– Magasság huszonegy – mondta Adamson.

– Fékezni! – csattant fel Ryan ugyanúgy, mint az előző alkalmakkor, és rávágott a főkioldóra.

– Burokhő nyolcezer-hatszáz – mondta Firth.

– Sebesség nyolcszáz – jelentette Stanton.

– Ötezer métertől kezdve folyamatos fékezést kérek – mondta apa.

– Nem fogja bírni a rendszer, uram – felelte Ryan.

– Nem baj, százados úr, a hajónk így is, úgy is többhavi javításra szorul. Szeretném nem összetörni azt, ami még megmaradt belőle.

– Magasság tizenhat.

– Fékezni! – vágott Ryan a főkioldóra. – Értettem, uram, ötezertől folyamatos fékerő. Kérek egy-egy embert a kivezérléshez, a rásegítéshez, a fordítóhoz, az áthúzóműhöz és a tartalék aerodinamikához.

- Burokhő tízezer fölött, uram! – szólt Firth.
- Kapcsolja rá a tartalék hűtőrendszert is, Mr. Firth – felelte apa. – De ne terhelje túl, még szükség van rá.
- Magasság tizenegy – jelentette Adamson.
- Fékezni!...

96.

Jane már egy ideje a monitorjára tette a legfontosabb számértékeket. Magasság, sebesség, burokhő, fékerő, hűtőfolyadék. A magasság folyamatosan csökkent, a sebesség lassan növekedett, egy-egy erősebb fékezésnél néha csökkent is. A burokhő viszont egyre gyorsabban nőtt, az erősebb fékezések még jobban megnövelték. A fékerő és a hűtőfolyadék volt a kritikus. Ezerhatszázas fékerővel indultak, és tízezer méteres magasságban már csak ötszáz volt meg belőle. Rendes körülmények között egyáltalán nem szabadna csökkennie, de ezek a legkevésbé se rendes körülmények. A hűtőfolyadék még rosszabb. Százhetven Kelvin a rendes hőmérséklete, és már háromezernél járt. Persze a tízezer kelvines burokhöz képest még mindig hideg, de nem sok hűtőhatást tud kifejteni. Hol is olvasott a burokhő és a fékhatás összefüggéséről?...

Belelapozott a dokumentációba. Nem találta. Keresgélt egy kicsit. Akkor megtalálta, csak nem értette. Ahogy a szöveg értelmezésével próbálkozott, arra riadt fel, hogy apa felkiált:

- Mindenki vigyázzon, csobbanunk!

A magasságmérő háromezret mutatott, és másodpercenként hatszázzal csökkent. Kétezer-négyszáz. Ezernyolcszáz. A műszaki tisztek, a pilóták, a navigátorok, a kadétkok, mindenki a fékberendezéseket nyomkodta, próbálták kipréselni belőle a maradék energiát. Ezerkétszáznál a fékerő zéróra esett. Burokhő húszezer Kelvin, de mire ezt végiggondolta, a magasságmérőről eltűnt az egyes szám, a háromjegyű számok követhetetlen gyorsasággal végigrohantak előtte, aztán valaki hatalmas ütést mért az *Uraniára*, és sötét lett.

97.

- Mindenki jól van?! – hallatszott apa hangja. Úgy tűnt, mintha csak egy másodperc telt volna el közben. Lehet, hogy úgy is volt.

– Wright rendben – hallotta Wright reszelős hangját a vaksötétben, miközben a végtagjait igyekezett számba venni. Mind megvolt, és nem érzett magán semmi különöset. Nem fájt semmije, nem esett ki az ülésből, a szíjak rajta voltak. És visszatért a testsúlya.

- Én is... – kezdte, aztán megtalálta a rendes, katonás hangját. – Főkadét rendben!

– Law rendben – jött a navigátor hangja, és érkeztek sorban a rendbenek, de közben fény gyulladt valahol balról. Valaki talált egy zseblámpát. Sorban gyulladtak ki a zseblámpák, fél percen belül már inkább félhomály uralkodott, mint sötét. Az ide-oda cikázó lámpák fényében egykettőre megállapították, hogy mindenki egészben van.

- Adatokat kérek – parancsolta apa. – Állítsák helyre az áramszolgáltatást, aztán a kapcsolatot az óvóhelyekkel és a felszínnel.

- Értettem – vágta rá Ryan, és gyors léptekkel hátrament. Jane-nek is volt már lámpája, talált egyet a monitorasztal fiókjában. Követte a századost, aki Norwood és Zilly segítségével felnyitott egy szelvényt az A jelű táblán, és tanulmányozni kezdte. – Van valami erősebb lámpánk? – kérdezte néhány pillanat múlva.
- Nincs, uram – felelte Reynolds, és odament társaihoz. Nyomában a többiek. Ryan tizenkét zseblámpa egyesített fényében egy egész percig nézegette a szelvényt, aztán fölegyenesedett.
- Reménytelen, ezredes úr.
- Szóval szétment az egész?
- Igen, uram. Nem tudjuk megjavítani.
- Hát akkor, uraim... – mondta apa csöndesen – megérkeztünk.
- Nem jutunk ki? – kérdezte Jane. Valahogy nem érezte úgy, mint aki be van zárva egy kinyithatatlan űrhajó belsejébe, hogy aztán ott élje le hátralevő, kevéske napjait. Úgyis kint lesz mindjárt.
- A magunk erejéből nem, Jane. Meg kell várnunk, amíg a kintiek bejutnak hozzánk. Uraim, meg tudunk becsülni néhány fontos számadatot?
- Kérek engedélyt, uram – szólalt meg Stanton olyan hangon, mint aki tudja, mire gondol a parancsnoka és már meg is becsülte azokat az adatokat.
- Tessék.
- Becsléseink szerint ötszáz és ezer méter közötti mélységben lehetünk, de kizárt dolog, hogy a talaj ránk omlott volna. Egy kráter mélyén fekszünk, a szabad ég alatt, talán félig betemetve földdel. A burok önmagától csak napok alatt hűlne le, úgyhogy a kintiek nyilván először hűteni fogják. Így legfeljebb huszonnégy óra.
- Van levegőnk ennyi időre?
- Nincs, uram, minthogy a páncélajtót nem tudjuk kinyitni.
- És az étellift? – kérdezte Jane.
- Az jó lenne – mosolyodott el Stanton –, ha mozgatható lenne. Akkor föl-le sétáltatnánk, és valamennyi levegőt mindig hozna magával. De nem mozgatható.
- Akkor ki kell lyukasztani – mondta Jane bosszúsan. Hogy nem gondolnak ilyen kézenfekvő eshetőségekre?
- Apa bólintott. – Meddig elég a levegőnk?
- Körülbelül négy órára – számolgatta Ryan.
- Jó, két ember foglalkozzon a lifttel, egyelőre csak elméletben. Derítsék ki, hogyan lehet biztosítani a légátvitelt. De előbb adjanak jelzéseket a liften át. Mennyi ideje értünk le?
- Három perce, uram.
- A stewardjaink jól ismerik a hajót. Két percen belül rájönnek, hogy csak a liftaknán át kommunikálhatunk. Mr. Forbes?
- A2DQ, uram – felelte a főhadnagy késedelem nélkül. Jane-nek hosszú másodpercekbe telt, amíg rájött, mi volt a kimondatlan kérdés: hogy hol van a legközelebbi óvóhely, ahol a stewardok átvészelték a leszállást. Az A2DQ-ból egy perc alatt ideérnek... no jó, két perc alatt,

mert a liftek nem működnek. Közben már hallotta Dickson és Lewis kopogását az étellift aknájában.

– Válaszolnak, uram! – szólalt meg Dickson a következő pillanatban. Jó öreg Howard, dehogy kellett neki két egész perc!

– Adja le, Mr. Dickson – felelte apa anélkül, hogy odanézett volna; Jane külön csodálta ezért, hogy még a hangjukról is felismeri a kadétjait. – Jól vagyunk, lent mi van, vétel.

A válasz innen nem hallatszott, csak Dickson tolmácsolásában: – A2DQ húsz embere oké, nincs energia, vétel.

– Válasz: egész hajón nincs energia. Két ember járja végig az óvóhelyeket... Mr. Forbes elmondja a listát. Gyűjtsék össze az embereket az A2A-ban. Sérültekről jelentést kérek. Ha kész, jelentsék. Vétel. Igaz is, Mr. Dickson, ugye az étellift szekrénye most lent van?

– Lent van, uram – felelte a kadét szorgos kopogás közben.

– Ha leadta az üzenetet, húzzák fel kézzel és nézzék meg, hogy lehet szétszedni.

– Értettük, uram!

– No, már megint csövön át kommunikálunk – mondta Jane öt perccel később, miután a kadétek szétszedték a liftet, s ő benézhetett a liftaknába, aminek alján zseblámpák fényét látta.

– Hallanak odalent?

– Halljuk, főkadét! – jött a válasz. Howard hangja volt.

– Mi a helyzet az óvóhelyekkel, Mr. Howard?

– Három óvóhelyet kiürítettünk, kilencven ember az A2A-ban. A többiből most érkeznek az emberek. Sérültet nem jelentettek.

– Vettem. Főhadnagy úr, legyen szíves néhány embert küldeni az A2TC-be. A hármas szekrényben kábeldobokat találnak. Hozzák el valamennyit. Egy kábelvégre távkomot kapcsolunk és itt marad, a dobokkal pedig egy csapat menjen a dokkzsilipbe. Legyen náluk távkom, tartsák az összeköttetést. A dokkzsilip ajtaját ne nyissák ki, amíg parancsot nem kapnak rá. Végeztem!

– Értettem, főkadét. Kérek engedélyt, hogy a dokkzsilipbe induló csapatot vezesse.

Jane hátranézett apára, aki bólintott.

– Engedélyezve – szólt le a lány a liftaknán.

Howard két perc múlva rákötötte a kábelvéget a lift mozgatóláncára, s a fentiek fölhúzták a vezérlőbe. Jane tisztán hallotta, amint Howard azt mondja: „Húsz ember velem jön”.

– Itt Howard – szólalt meg két perccel később. – Beléptünk a B szektorba.

Jane nyugtázta. Hát igen, a B szektor, amire ő menet közben szinte soha nem gondol, olyankor csupa élet, az utasok jönnek-mennek, gyerekek szaladgálnak, most pedig egy üres, koromsötét folyosó- és teremhalmaz. Nyomasztó hely lehet. Persze ő akkor is itt a vezérlőben érzi magát a legjobban, ha a B szektorban világos van, és minden tele jókedvű, barátságos emberekkel. Már ha azok. A B szektor utasairól mindmáig leginkább Skibinski professzor jutott eszébe, akinek már a nevétől is undorodik, hiába telt el egy év azóta. Egy év és két katasztrófa. Mintha tíz év lett volna.

A csapat beért a C szektorba, és Jane-t Riley váltotta fel a távkomnál, ő pontosabban útba tudta igazítani őket, hova menjenek és mit keressenek. Először a C1PL-be kellett menniük, de a C1H-ban egyetlen ajtót se tudtak kinyitni, úgyhogy lementek két szintet, végig a CK folyosón és föl. A C1PL-ben magukhoz vettek néhány eszközt, aztán a kábelt mint Ariadné-fonalat föltekercselve vissza a C1D-be, és onnan hátra a dokkzsiliphez.

– Nos, főhadnagy úr – vette át itt a szót Ryan –, először is meg kell tudnunk, betört-e a kinti hőmérséklet a dokkzsilipbe. Tehát legyen szíves működésbe hozni a hődetektort. Kapcsolja rá a zsilip zárjára és nyomja meg a zöld gombot.

– Mr. Ryan, a készülék kettő-hat-zérót mutat. Ismétlem, az érték kettő-hat-zéró Kelvin.

– Vettem, Mr. Howard, kettő-hat-zéró. Eszerint a zsilip rendesen zárt leszállás közben, a dokk nem hevült fel. Ellenkezőleg, még hideg is van, a külső légkörben zártuk be. Erre az esetre hoztak önök szerszámkészletet, főhadnagy úr. Az ürruhatárolók ajtaját most csak ezekkel lehet kinyitni. Önök mellett, a zsilip egyes tárolójában tíz ürruha van, legyenek szívesek megszerezni őket.

– Értettük... Mr. Ryan – szólt Howard néhány pillanat múlva –, Munro steward kér engedélyt.

– Tessék.

– Százados úr, itt Munro – szólalt meg a steward a távkomban. – Kérdezni szeretnék. Jól tudom, hogy a kettő-hat-zéró Kelvin mínusz tizenhárom fok Celsiusnak felel meg?

– Persze, Mr. Munro.

– Akkor szeretném megkérdezni: minek nekünk ürruha ahhoz, hogy mínusz tizenhárom fokos levegőbe lépjünk?

– Az egy kicsit hideg, Mr. Munro.

– Nem annyira, százados úr. Én a szabadságom alatt síelni szoktam, nagyobb hidegben is voltam már. Mit kell odabent csinálnunk, uram?

– Nos, Mr. Munro, a tervünk az, hogy önök bemennek, helyet foglalnak egy Prométeuszban és kinyitják a zsilipet. Ezzel meglesz az összeköttetésünk a felszínnel, a csónakon át.

– Uram, ezt nem lehet úgy megtenni, hogy kinyitom az ajtót, besétálok, beülök a Prométeuszba és kész? Feltétlenül kell az ürruha?

– Ha nem fázik a mínusz tizenhárom Celsiusban, akkor nem, Mr. Munro. A csónakban már lesz fűtés.

– Ebben az esetben engedélyt kérek az ajtó nyitására, százados úr.

– Azért ne hamarkodjunk el. Szeretném, ha a többiek se kapnának tüdőgyulladást. Rájuk egyébként is máshol lesz szükség. Figyeljenek rám, uraim...

98.

Még harminc perc sem telt el a becsapódás óta, amikor Munro steward a dokk ajtajára illesztette a kézi ajtónyitót és forgatni kezdte. Fél perc múlva meghallották a nyomáskiegyenlítés szisszenését.

– Hogy van, Munro? – kérdezte Ryan.

- Kicsit éhesen, uram. Örülnék, ha már működne a konyha.
 - Attól tartok, egy ideig más konyhán kell étkeznie. Eszerint nem fázik?
 - Nem túlságosan, uram. Nincs meleg idebent, az tény. A másik kábelt rákapcsoltam a hullámvezetőre. A távkomot áteszem oda.
- Kattanás, csend. Néhány másodperc múlva újabb kattanás.
- Vezérlő, itt Munro, hallanak?
 - Halljuk, Mr. Munro, tiszta a vétel – felelte Ryan.
 - Akkor bezárok.
- Munro kivitte a régi kábelt a dokkból, és bezárta az ajtót. Nagyon gondosan. A túloldalon Howard és két embere ellenőrizte a zárszerkezetet.
- Itt Howard, minden rendben, tökéletesen zár. A műszeren mindhárom lámpa zöld. Ismétlem, mindhárom lámpa zöld.
 - Vettük, Mr. Howard. Folytathatja, Mr. Munro.
 - Értettem – felelte Munro, és kezében a távkommal elindult a hajódokkban. Egyszer felnézett, s onnantól kezdve nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy odafönt, a tetőn túl pokoli forróság van, s ha az a tető valamiért kinyílik... Meggyorsította lépteit, lehelete párafelhőként vette körül arcát.
 - Az *Omikron* zsilipjénél vagyok, Mr. Ryan. Nyitom a zsilipet.
 - Vettem, Mr. Munro.
- Lenyomta a külső zsilipnyitó gombot. Milyen jó, hogy az ilyen alapismereteket a stewardoknak is tanítják. A zsilip zárján kigyulladt egy sereg színes lámpa, s az ajtó halk szisszenéssel feltárult. Bentről meleg levegő zúdult rá. Csatlakoztatta a távkom kábelét és belépett a zsilipbe. Benyomta a zárógombot.
- Zsilip zárva. Vezérlő, hallanak?
 - Tiszta a vétel, Munro, mehet tovább.
 - Vettem. Nyitom a belső ajtót.
- Az ajtó mögött rövid folyosó várta, a falon feliratok mutatták az irányokat. Balra az utastér, jobbra a vezérlő. Jobbra fordult, belépett a vezérlőbe, becsukta az ajtót és helyet foglalt a parancsnoki ülésben. Ilyenben még úgysem ült, de hát ennek a hajónak most ő az abszolút parancsnoka. Meg a legénysége meg minden.
- Megkereste a távkomot és lenyomta a sárga gombot.
- Itt Munro, hallanak?
 - Hallunk, Munro – nevetett a vonal másik végén a főkadét –, de neked most már úgy kell jelentkezned, hogy *Omikron* hívja *Uraniát*, vétel.
 - Értettem, *Urania!* – felelte katonásan.
 - No, akkor lássuk, mi lesz – mondta a főkadét inkább csak magamagának. – Munro, minden ajtót bezártál magad mögött?
 - Pozitív, *Urania*. Nem sülök meg, ha az ajtók jól szigetelnek.
 - Mr. Howard, készen állnak?

– Készen állunk, főkadét, várjuk a parancsot.

– Akkor nyissák ki!

Howard főhadnagy és tizenhét embere a műszaki megfigyelőteremben volt, három zárt ajtó választotta el őket a hajódokk levegőjétől, de kicsit félve tették a kezüket a kerekre.

– Ne aggódjanak – mondta nekik a szállásmester. – A parancsnokunk érti a dolgát. Ha ő azt mondja, hogy nincs veszély, akkor nincs veszély.

– És ha téved? – dörögte az egyik ember a bajsza alatt, de a főhadnagy meghallotta.

– Ha téved, azt mi már úgyse fogjuk megtudni. Maguk ketten azt forgatják, maguk ketten ezt, ne morfondírozzanak, hanem dolgozzanak. Rajta!

Az emberek forgatni kezdték a mechanikus nyitószerkezet hajtókerekeit, s a dokkzsilip teteje feltárult. Munro, aki időközben megtalálta a felső kamera gombját, egy fénycsíkot látott megjelenni a tetőn, s várta, hogy tűz fog betörni a zsilipbe, olyasféle lángvihar, mint amiket a csillagokról készült közeli fotókon látni. Elvégre odakint melegebb van, mint egy csillag felszínén. De semmi ilyesmi nem történt. A nyílás egyre tágult, s néhány pillanat múlva fekete pont jelent meg benne. A pont növekedett, koronggá változott, aztán leereszkedett a dokkba és a padló fölött fél méterrel megállt. Egy hengeres testű félautomata munkagép volt.

– Fomina egy hívja *Uraniát* – szólalt meg a rádió –, hallanak minket? Vétel!

– Fomina egy, itt *Urania* – vágta rá a vezérlő. – Tisztán halljuk magukat. Vétel!

99.

Munrót csak órákkal később, már a Fomina egy parancsnoki épületében ébresztették rá, hogy az *Urania* tetején semmilyen anyag nem foghatott tüzet, semmi sem izzott, csak a pusztaság hőmérséklet volt magas. A becsapódás után a hajóra visszahullott többtonnányi talaj pillanatok alatt megüvegesedett, akárcsak a hajót a harmadik szintig betemető talajréteg. Ezt csak másnap tudták szétveretni különleges, hőtűrő bányagépekkel, mert a megüvegesedett talaj visszatartotta a hőt, s a burkolat ezeken a részeken még mindig rettenetes forróságot árasztott.

Amikor Munro kinyitotta a zsilipet, már messze járt az a tűzfelhő, amit az *Urania* becsapódása keltett a Fomina felszínén, s amely két óra alatt végigsüvített az egész síkságon, atombombaként tarolva le mindent az útjában. Még szerencse, hogy a lakosságot idejében értesítették. Az eruptív anyag nehezebb része már visszahullott, de a finom por még hónapokig terjengett a légkörben, a szelek szétvitték mindenfelé. Még szerencse, hogy a Fomina nem mezőgazdasági bolygó, évekig rossz lenne a termés.

Stantonék becslése hibás adaton alapult, a tó medre alatt homokos réteg volt, amiben az *Urania* több mint ezerötyszáz méter mélyre fúródott. A tó vizéből persze semmi sem maradt. Amikor Munro kinyitotta a zsilipet, a kintiek egy rögtönzött permetezőrendszer segítségével már öntötték rá a vizet, de az még sokáig elpárolgott, mielőtt a hajótesthez ért volna.

Ehhez képest elég könnyen kihozták őket. Antigravitációs automatával leküldtek egy kis generátort, aztán Howardék visszazárták a zsilipet. Az automata rácsatlakoztatta a generátort az *Urania* hálózatra, és adott annyi áramot, amivel ki tudták nyitni az A1 páncélajtáját és le tudták hűteni a dokk levegőjét. Hátramentek a dokkba, beszálltak az *Omikronba*, a generátor segítségével kinyitották a zsilipet és kiröppentek.

– Szép kis pusztítás – nézett végig apa a feldúlt tájon, ahol közel s távol egyetlen épen maradt növény sem látszott. Az *Urania* alig látszott a talajba hasított irdatlan kráter mélyén, amiben egy város is elfért volna. – Hát, uraim, azt hiszem, hosszú szabadságra megyünk.

Jane bólintott, s felemelt kézzel búcsút intett a bolygón ütött sebhelynek, aminek közepén már nem látszott az *Urania*. Még visszajön, ha engedik; nem biztos, a fominai csapatok szivárgást észleltek a máglyánál, úgyhogy le fogják szigetelni az egészet, és valószínűleg helyben építenek egy üzemcsarnokot a kijavítására, mert a szervizbázis, ahova vitték volna, ötven kilométer ide. Túl nagy távolság, legalábbis Nielsen alezredes szerint, semhogy megkockáztassák az átszállítását, ha sugárveszélyt jelent. Úgyhogy lehet, hogy már csak jövőre léphet megint a fedélzetre, mert mire megközelítheti a hajóját, megkezdődik az iskola.

Persze nem baj. Itt a gyakorlati tudást kapja meg, ott az elméletit. Mind a kettőre szüksége van, hogy egy szép nap egyedül is elparancsnokolhassa az *Uraniát*.

100.

Sose gondolta volna, hogy napozni lehet egy olyan bolygón, aminek nincsen ózonpajzsa, ráadásul ekkora strandon. Kicsit hasonlított a greatshelli tengerpartra, csak tenger helyett itt szétszórott medencék voltak. De a fák hasonlóak, a füves-homokos térség és a napozók serege pedig egészen ugyanolyan.

No igen, egy apró különbség azért van – nézett föl a magasba. Csak az égbolt halványlilas színéből lehetett tudni, hogy száz méter magasan a fejük fölött egy fényszűrő üveglap helyezkedik el, ami megvédi őket a sugárzástól.

Valamint abból, hogy egy kicsit azért mégiscsak zavarban van. Az Alexán nem lenne, se Dél-Morganen, se Greatshellen, de még talán Alexián se, pedig ott csak néhányszor járt. Ott arra néznek furcsán, aki tetőtől talpig fel van öltözve, vajon mi baja lehet.

– Miért? – kérdezték a kadétek, amikor ezt elmesélte nekik.

– Az Alexán még soha nem mértek húsz foknál hidegebbet. Kivéve Sarki-földet, ahol kemény fagyok is előfordulnak, de az messze van és csak néha jár ott egy-egy tudományos expedíció.

– Mekkora fagyok? – kérdezte Munro.

– Mínusz tíz-tizenöt fok.

– Hűha – mondta a steward mosolyogva.

– Csak ne hűházz, Munro. Az Alexán Sarki-föld éghajlata kifejezett sértésnek számít. S azt gyanítom, itt is.

– Ezen a környéken igen – bólintott Wilson. – De ha melegre vágysz, akkor átugorhatunk... – fölpillantott az égre és keresgélni kezdett – oda, azt hiszem – mutatott egy pontra. – Az lesz az Auwelia, ott minden tele van vulkánokkal, igazán meleg hely. Jó napot, uram!

A kadétek fölpattantak apa közeledtére.

– Pihenj, itt erre semmi szükség, uraim. – Apa letelepedett Jane mellé. – Hát, Jane, életed nagy lehetőségét mulasztottad el.

A lány szeme villant egyet. – Éspedig?

– Ha nincs az a kis problémánk a leszállásnál, lebonyolítható volt a fominaiakkal egy igazi, Carson főkadét-féle nagy veszekedést. Nichols hadnagy nem szólt róla, úgy gondolta, van nekünk éppen elég bajunk. Nekem is kiment a fejemből az izgalmak közepette.

– Ugyan micsoda?

– Nos, ha visszagondolsz, mit is csináltunk, amikor rájöttünk, hogyan jutottak be a hajónkba...

– Húha – kaptak a fejükhöz a kadétok.

– Úgy bizony, uraim. Miután az *Urania* nem tudta megadni az UHQID-számát, az űrvédelem bemérte mint veszélyes objektumot.

– És löni akartak ránk? – húzta össze Jane a szemöldökét.

– De mennyire. A derék Nichols hadnagy ráküldött egy osztagot az űrvédelmi központra, és az összes csatlakozót kihúzták a számítógépekből, mert csak így tudták megfékezni. Már ott tartottak, hogy szétlövik az egészet.

– Számítógépekkel még én se tudok veszekedni – mosolyodott el Jane.

– De az űrvédelemmel igen, amiért nem tudják megfékezni a gépeiket. Egész biztosan megtetted volna.

– Sőt az *Urania* összes lézerágyújából tüzet nyitattál volna az űrvédelmi központra – tette hozzá Stanton.

Jane fölnevetett. – Nincsenek is lézerágyúink.

– Téged soha nem tartott vissza, hogy valami nincsen – szögezte le apa. – De nem ezért jöttem. Elkészült a kárfelmérés.

– Mondd – kérte Jane.

– Nem lehet azt csak úgy elmondani, egy végeérhetetlen lista. A lényeg röviden: a javítás becsült ideje nyolc földi hónap. – A kadétokra nézett. – Mindenkit szabadságoltam erre az időre, a legénység egy része még ma elutazik a bellatrix-i járattal, a többiek a későbbiekkel.

– Köszönjük, uram – felelte Wilson.

Jane lenyúlt a széke mellé és bekapcsolta a kis planetáris tévét, csak hang nélkül. A hírcsatornára volt állítva. Azonnal megjelent a képernyőn az *Urania*, más hír nemigen akadt az egész bolygón, talán az egész rendszerben sem. Olyan biztos nem, ami ekkora visszhangot keltett volna. A hírcsatorna szinte állandóan a hajót mutatta, csak akkor nem, amikor az üzemcsarnok építését közvetítették vagy riportot adtak valakivel. Apa már vagy ötször nyilatkozott a tévének, a tisztikar legtöbb tagja is egyszer-kétszer. Ő, Jane még egyszer sem, holnapra beszéltek meg egy hosszabb stúdióbeszélgetést. Nem lehet kitérni előlük, úgy könyörögnék, hogy nyilatkozzon.

Elnézte a képernyőn a hatalmas krátert – a kiemelés és sugármentesítés után feltöltik majd vízzel, tó lesz megint –, tele volt pötytyözve gépekkel és emberekkel, utóbbiak persze sugárvédő ruhában, csak úgy szabad odamenni. Civileknek még úgy sem. A kráter közepén úgy pihent az *Urania* fehér foltja, mintha ez lenne a rendes kikötője, ahol éppen leszállt, hogy utasokat és árut vegyen föl. Hihetetlen szerencsájuk volt, állapította meg sokadszor. A *Hyperion*nak is, ha öt százalékkal nagyobb az ütés, akkor az A2-nél megrepedt volna a héj, és dehermetizálódik a fél hajó. De nekik még nagyobb szerencsájuk volt, mert az ütközés után megúszták a máglya megszaladását és ezt a borzalmas becsapódást is. Egy nap *Urania*-tónak fogják hívni, jutott eszébe, a kormányzó már célzott rá, hogy ez lesz az új tó neve. A

természet már hozzá is kezdett, a becsapódás úgy megbolygatta a légrétegeket, hogy állandóan esik az eső, a kráter talaja egészen átázott már, a hajó félméteres vízben áll. Igaz, ezt majd kiszivattyúzzák, mert sugárszennyezett.

Valaki azt mondta, ez volt a Galaxis történetében a legnagyobb űrhajókatasztrófa, aminek nem volt súlyos sérültje.

Hát igen. Óriási szerencsájuk volt. Persze ami igaz, az igaz, ők is megtették a magukét – Carson ezredes, Carson főkadét és a legénységük.

-&-